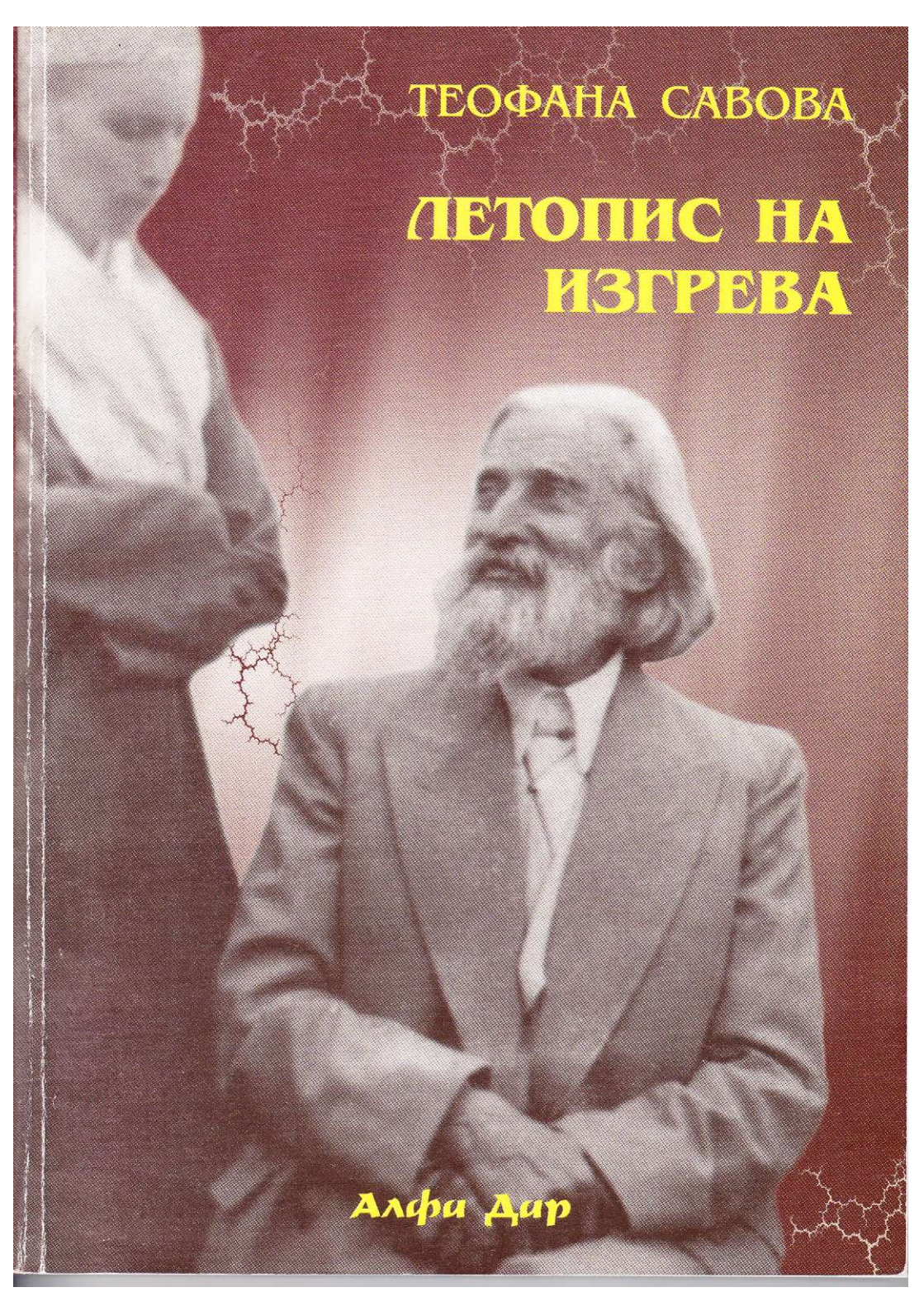

The book cover features a sepia-toned portrait of an elderly man with a full white beard and hair, wearing a suit and tie. He is looking upwards and to the left. To his left, the side profile of a woman in a light-colored dress is visible. The background is a deep red with a subtle, cracked texture. The title and author's name are printed in yellow, bold, Cyrillic letters.

ТЕОФАНА САВОВА

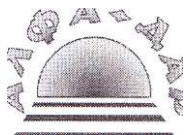
ЛЕТОПИС НА
ИЗГРЕВА

Алфа Дар

ТЕОФАНА САВОВА

ЛЕТОПИС
НА
ИЗГРЕВА

КНИГА ПЪРВА

© ALPHA-DAR, 2001
ISBN 954-8785-26-9

ПРЕДГОВОР

Когато посетих за първи път сестра Теофана, тя беше вече в напреднала възраст. С крехка и деликатна натура, на нея ѝ беше вече трудно да пазарува, та се налагаше, особено зимно време, нейни близки и приятели да ѝ помагат. Занесох и плодове.

За нея знаех само, че е била изключително предана на Учителя, до такава степен, че докато семейството ѝ нямало жилище на Изгрева, тя обитавала палатка срещу салона и така прекарала три зими с идеята да бъде поблизо до своя учител.

Учителя ценял нейната преданост и духовната ѝ ревност. По повод на името ѝ казвал шеговито, но с добро чувство, че произлиза от „тео“, което значи Бог, и „фана“ с произход от хвана, ще рече „Теофана хвана Бога“. Това действително е така, защото животът ѝ бе отдаден изцяло на Божествената идея в Учението.

Очаквах винаги да ми каже нещо интересно за живота на Изгрева и за Учителя, но тя пазеше ревностно преживяното, не обичаше много да говори на тази тема. В един разговор веднъж спомена думите „снемахме отгоре“. От това разбрах, че с още една сестра, може би родната ѝ сестра Мара, са служили като проводници на високи енергии и влияния. По онова време България е била в златния си век и голям брой идеалисти се събрали около Учителя. Всичко това заедно с присъствието на Учителя създавало леката и приятна атмосфера в братското общежитие на Изгрева.

Висока и стройна, с вроден финес и голяма чувствителност, сестра Теофана била наистина като жива приемна антена за протичане на духовните послания. Лекота, сигурност и почти непрестанна възторгваща радост бликаше в нейно присъствие. В такива мигове изваждаше тетрадка със свои стихове и четеше. Повечето от тях са посветени на Учителя и Учението.

Веднъж стана дума за възрастта ѝ, но тя с цялото си поведение показва, че възрастта не я занимава. В сестрите и братята от нейното поколение възрастта не се чувстваше.

Каква приятна светлина изпълваше стаята ѝ с източно изложение и широко открит хоризонт. „Това жилище ми го даде Учителя. Всичко се уреди, като че бе ръководено от една невидима ръка. Учителя се погрижи за мен. Лично аз направих малко усилия.“

Къде, с кого и как живя сестра Теофана? Самата тя дава отговор - живяла е в Страната на слънцето, между братя и сестри, в чистота и святост. Тя бе пример за един чист живот на идеалист, посветен без остатък на една велика идея. Възхищаваше се на всичко. Само добри и благородни приятели имаха привилегията да я посещават, защото бе взискателна и не допускаше всеки да навлезе в живота ѝ. Понякога даваше подслон на млади приятели от провинцията, главно на онези, които бяха по-близо до идеала ѝ за ученик.

Веднъж ми каза, че е умерена във всичко, че се храни с мярка и никога не прекалява. „Казват ми - довери ми тя - в кой момент да спра да се храня.“ Тогаваше долових в замечтания ѝ поглед, че откряна за миг една далечна, мистериозна и свята страна на живота си.

После чете свои стихове и ми подари стихосбирката си „Детски образи.“

Сестра Теофана предричаше светло бъдеще за нашата страна. Не съм срещал друг да обича така искрено България и света. Според нея не се иска много, за да имаме радост и щастие: „Казвам на всички да засаждат орехи край пътищата и из полето. А също и плодни дървета. Така българите ще живеят в благоденствие и ще са пример за другите народи. Земята ни ще бъде като плодна градина.“ И така се вживяваше в красивия образ на плодната градина, че трябваше да замълчи, за да го изживее, потънала в мечтите си.

Накрая сестра Теофана винаги предлага нещо сладко. Аз си тръгвам и, разделяйки се с тази загадъчна жена, долавям в съзнанието си много въпроси, на които тепърва трябва да търся задоволителния отговор.

Струва ми се, че никой не успя да влезе в онова свещено вътрешно пространство, в онази цветна градина на Изгрева, който носеше Теофана в душата си. Сърцето ѝ обаче спечели Катя Стайкова, една много мила и сърдечна нейна съседка.

Един ден ме заведоха при леля Катя. Сестра Теофана бе вече напуснала този свят. В дома се чувстваше някаква празнота. Нямаше я Фани. Катя я обичаше искрено като нейна по-голяма благородна сестра и много често ми говореше за нея. Тези разговори върнаха светлото присъствие в апартамента над нас, което бе скъпо както на леля Катя, така и на мен. И неусетно между нас се установи хубаво приятелство.

С каква любов говореше тя за Фани. Ведра и обичлива приятелка, добра с всички. Милата леля Катя! Чрез

нея обикнах още повече българската душа, защото, родена и израснала в Балкана, тя я олицетворяваше. Беше мило, но и тъжно, тъй като я виждах да страда от мъчителна коксартроза, която въпреки всичките грижи прогресивно я обездвижваше. Колкото и да страдеше, тя запази приветливия си характер. Обичта ѝ към Теофана, която чувстваше до себе си, я крепеше. Беше се грижила за нея с всеотдайност, особено през последните ѝ земни дни. И естествено в нея фани бе видяла истинския си наследник.

Един ден съвсем спонтанно, както става между добри приятели, Катя ми каза: „Извинявай, защото аз знаех, че Фани искаше да остави всичко на теб!“ Аз, който търсех да наследя нещо ценно в духовния план на живота, осъзнах доколко тази душа се бе извисила - Катя с голямото сърце. Тя и в духовен план бе достойната наследница на сестра Теофана.

Няколко месеца преди Катя да си замине, бяхме отново при нея. Тя каза: „Имам нещо много скъпо за теб.“ После се обърна към дъщеря си: „Мими, иди да го донесеш.“ Мими излезе за миг и се завърна с огромен дневник, върху твърдата корица на който с позлатени букви бе написано: „Летопис“. И ми завещаха летописа на Изгрева.

Почивай в мир лельо Катя. Сега ти си при своята обична фани, при сияйната звезда на мировия Учител, до сестра Теофана, която изживя най-възвишените поетични трепети в Изгрева.

Бъди щастлива в отвъдното!

Павел Желязков

Само Божията Любов е Любов!

Този летопис ще бъде прочетен само от онзи, който е прочел и проучил скъпоценните беседи от Учителя, който е прочел и всичко писано за Учителя, който е приложил всичко според своите възможности и който търси още.

*На него посвещавам този мой труд и му казвам:
УЧЕНИЕТО НА УЧИТЕЛЯ Е ЖИВО ДЕЛО.*

*Сестра Теофана
XX век - Изгрев - София*

ПЪТЯТ КЪМ ИЗГРЕВА

1919 г.

Сестра ми заговори за Учителя.

- Аз не съм видяла още Учителя - ми каза тя - но аз познавам няколко от неговите ученици. Те се наричат помежду си „сестри" и „братя". - И с все по-голямо и по-голямо увлечение моята сестра продължаваше разказа си за Учителя, за учениците на Учителя, за новите хора, които ражда Учителя с Великото си учение.

Сестра ми беше учителка в с. Ачларе, Карнобатска околия, а ние, цялото семейство, живеехме в нашия роден град Карнобат. Баща ни беше чиновник, майка ни домакиня, а ние, децата, едно след друго завършихме образованието си и ги освободихме от грижи. И седнали около масата или по-късно около печката, с интерес слушахме разказа на сестра ми за Учителя. А той беше дълъг, безкраен и крайно интересен, и то още преди моята сестра да види Учителя.

Моята сестра, тази, която за първи път заговори за Учителя, се казва Мара. Тя е първородната в дома. Втората съм аз - Теофана, а нашият брат - най-малкият - се казва Петър-Асен. Майка ми - доста чист юпитеров тип - се казва Тодорка, а моят баща - Сава. Той е роден в същата година, в която е роден Учителя, слънчев тип и затова скоро разбра кой е Учителя и доброволно му отстъпи децата си. Употребявам думите „доброволно" и „отстъпи", защото Учителя не получаваха много лесно

условията, необходими му при провеждане на великите си идеи за реализиране на Божието дело на земята. Но това ние разбрахме много по-късно, а по това време само слушахме и се възхищавахме от хубавия разказ на сестра ми.

В Ачларе моята сестра имаше за колеги Надежда и Иван Жекови - сестра и брат, и тяхната леля Тошка, която им помагаше и ги крепеше - всички вече ученици на Учителя. Другата част от тяхното семейство - Жечо и Люба и тяхната майка Руска, живееха в гр. Бургас.

Голямо беше увлечението на това семейство по Учителя и с голяма любов го предаваха на моята сестра. Аз слушах с интерес хубавия разказ на сестра ми за Учителя. Бях вече чула от нея няколко от песните, които тя беше научила от своите колеги. Но моята сестра не беше виждала още Учителя, а аз не бях виждала даже неговите ученици. Бях вече опитала за малко време учителството, опитвах и чиновничеството, но желанието ми беше да продължа образованието си и вече се интересувах от София. Все около това време аз сънувах три интересни съня. Направиха ми впечатление и ги запомних. Сънувах първо, че една луна се смени с друга. Изтъкувах го, че ще има някаква смяна в религиозните убеждения. Но не го разбрах. Сънувах после, че баща ми, не мой роден баща, последователно, в три различни съня, е потънал в кладенец и прави усилия да излезе. Силно впечатление ми направиха и дори се изплаших за човека, който едва дишаше. Наскоро след това аз сънувах най-хубавият си сън, - че намерих в Гетсиманската градина нещо мое, което там съм изгубила.

И вече се приготвявах за София.

Сава Чаталбашев

Тодорка Чаталбашева

Мара Савова

Петър-Асен Савов

Теофана Савова

Моето семейство

- Ще видиш Учителя! - радваше се сестра ми, когато тръгнах за София. - Зная номера - 66, но как се казва улицата? Когато говорят за дома на Учителя (отнася се за нейните колеги), казват „66“. Но аз ще науча улицата и ще ти я съобщя. А ти иди! Ще го видиш и ще ми пишеш.

Още във влака аз видях „братята“. Няколко младежи студенти се качиха от Стара Загора, влязоха в същото купе, в което бях аз, и седнаха. И след малко запяха. Така тихичко, но топло и дълбоко запяха.

- Позната песен! - помислих гласно и заговориха братята с мене, и научих улицата, на която живее Учителя - „Опълченска“ - и кога, и къде говори.

1922 г.

Сестра ми вече знаеше повече за Учителя. През тази пролет в Ачларе бяха отишли няколко „братя“ - младежи студенти, за да помагат в полската работа на своя брат Жечо - земеделец от същото село. Тя беше разбрала тяхната култура - много по-голяма от културата на онези хора, които тя имаше възможност да срещне дотогава през своя живот и се възхищаваше и вдъхновяваше от тях. Те бяха: Кръстю Тулешков, Борис Николов и Христо Койчев, които бяха дошли най-рано, малко след тях - Коста Константинов, Асен Кантарджиев и Александър Стрезов, когото аз бях срещала във влака, и след тях - Георги Томалевски и Георги Радев.

Сестра ми беше видяла ентусиазма, с който работеха, беше почувствувала Любовта, с която говореха и

вършеха всичко заради Учителя. Тя изпитваше вече привързаност към него и силно желаше да го види.

- Да го видя само и ще ми мине! - ми каза тя, когато дойде през ваканцията на 1922 г. в София. И го видя.

Още на следния ден излязохме с нея из града. Тя би отишла веднага на „Опълченска“ 66, но не познаваше града. Аз пък не бързах, но „случаят“ бързаше. Пресичайки ул. „Търговска“, извиках: „Ето го!“

Учителя във файтон минаваше по същата улица.

- Само косата му видях! - каза със съжаление сестра ми, защото файтонът отмина, докато тя разбере накъде да погледне. Докато отидем в къщи, тя констатира:

- Знаеш ли, че болката премина? - И продължи: Аз знаех, нали и на тебе казах: "Само да го видя и ще ми мине". От този момент моята сестра се изпълни с радост и още на следния ден беше при него.

Аз бях ходила вече на „66“. След моето идване в София наскоро дойде и моят брат. През един зимен ден двамата отидохме при Учителя. Малката къщурка, която се отличаваеше по своята „малкост“ от големите софийски сгради, беше затрупана от сняг. От пътната врата не се виждаше говорителя, но по заслушаните хора пред къщата беше лесно да се открие къде е той.

Ние пристъпихме тихо, макар че снегът сериозно поскърцваше под краката ни, и се спряхме пред Учителя. Учителя говореше, а аз не се бях сетила да взема лист и молив, за да запиша нещо от чутото. Но все пак той каза нещо, което се отнасяше за нас. Аз го запомних, но не можах по него да намеря беседата, която Учителя е говорил в този ден. Вероятно стенографите намериха, че тази дума е вметната току-така, казана случайно, и не

я дешифрираха. Тогава аз не знаех, но после разбрах, че Учителя никога не произнася една дума без значение или ей така, да бъде казана. Но изглежда, че другите не разбираха това, не го разбираха и по-късно, и много по-късно, и дешифрираха, и коригираха, и стилизираха, така да се каже, беседите, за да ги приведат в определен съвременен стил. А защо Учителя говореше именно по този начин, а не по някакъв друг начин? Това е негово право. Това е свободата и разбирането на Учителя. Но той имаше и друга свобода. И аз, като съм недоволна от моята небрежност да отбележа първата беседа, която съм слушала, която слушахме с моя брат, изказвам мое то недоволство и към стилизацията на беседите. Защото стилът на Учителя има свой чар, който се губи в голяма степен от тези стилизации. А в първите отпечатани беседи, озаглавени „Сила и живот“, стенографирани от Гълъбов, той е запазен. Наред с мъдростта на Учителя, читателят поглъща и неговата Любов, която той така умело внедрява в своите слушатели. Но - мълчание. Докуч, лятото на 1922 г. ние, двете сестри Мара и Теофана и нашият роден брат Петър-Асен, се радвахме на великата привилегия да видим и чуем Учителя. Нашите родители бяха все още в Карнобат.

Моята сестра беше обикнала Учителя, преди да го види, имаше вяра в него, преди да го чуе, и сега, щом научи где е „66“, тя беше вече там. Тя биваше много често при Учителя, защото в това време той устройваше своето общество и членовете, пристигайки, заемаха своето място.

По това време на „Опълченска“ 66 имаше комуна. Едно малко общество се беше приютило около Учителя

и се радваше на великата привилегия да бъде с него на обяд. Сутеренът на малката къщичка, в която той живееше и където говореше, се състоеше от 2 стаи и малък вход между тях. Този вход именно беше приспособен за кухня, по-голямата стая - за трапезария, а помалката за склад и същевременно там беше плетачната машина на сестра Василка от гр. Айтос.

Столът се беше образувал импровизирано. Използуваха съдовете на собственицата на къща та така Гина и на тези, които участваха. Някои братя купиха чинии, други - провизии, и толкова много радост се яви! Един интензивен живот закипя! Скромни отвън, а богати, толкова богати отвътре! Ако е имало някъде общество, устроено с Любов, то е малкото общество около Учителя на ул. "Опълченска" № 66 през годините 1920, 1921 и 1922. Няколко възрастни сестри приготвяват обед с най-голямата Любов, която имат, няколко братя студенти долетяват за обед с най-голямата Любов, която имат, и Учителя присъства на този обед с най-голямата си Любов. Има винаги и гости. Било някой нов член на Обществото, било някои сестри и братя от провинцията. А колко е радостно това за Учителя! - Да приюти, да съгрее душите на децата, пръснати по студената земя, неразбрани и неподпомогнати един от друг. Студената земя „тъй студена и за самия мен“ - би казал той, но той мълчи.

Една сестра разказва: „Приготвявам обед в кухнята и поглеждам, без да искам, през прозореца. И изведнъж виждам Учителя. Минава по улицата и отминава. Гледам гозбата и пак поглеждам през прозореца. И пак виждам Учителя. И не се сещам, че може да търси

мен, че може да търси моя дом. А преди няколко дни, излизайки от събрание на площад „Славейков“, моето момиченце, което ме придружаваше на вечерните събрания, падна и се беше сериозно ударило. Учителя веднага видя, даде наставления какво да направим, ние го направихме и му мина. Момиченцето ми беше почти здраво. То стои в другата стая, а аз в кухнята и не подозирам, че Учителя идва у дома. И когато се позвъни и отидох да отворя, какво да видя - Учителя. Той търсил нашия вход. Осведоми се за малката, даде и други наставления и постоя доста. Беше вече обед, когато той си тръгна. Аз го изпратих до къщната врата, а не до пътната и се прибрах. И влязох пак в кухнята. И чак тогава се сетих, че можех да покана Учителя на обед. А обед бях приготвила, богат и пребогат. Но го изпуснах."

Студена земя. А къде ще обядва в този ден Учителя? И в следващия? Той, който се храни само с чиста, вегетарианска храна, а такава по гостилниците няма? Но пак е радост за него, че е приютил, че постоплюва душите на измръзналите.

А там, в „66" е топло... От най-голямата Любов на сестрите, които приготвяват гозбицата, от най-голямата Любов на братята, които прелетяват като птички, от най-голямата Любов на Учителя, винаги между тях. Там е топло.

- Учителя отиде във Велико Търново. Там ще има събор - ми каза един ден моята сестра.

- А ти?

- Не зная. На събора се отива само с покана, а аз току-що съм дошла.

Един ден се връща в къщи много радостна и казва:

- Отивам в Търново! На събора! Имам покана и то специално от Учителя! Брат Стоименов ми каза.

Аз бях виждала вече Учителя. Бях слушала една беседа, бях се запознала с няколко сестри и братя, но няхах още това разположение, както сестра ми, и за мен следователно беше рано да отивам на събор.

Не отидох на събора, но уших на сестра си нова рокля за събора. А не бях шила никога. Бях виждала само как се шие. Взех плата, после ножицата, после иглата и стана рокля.

- Много ми я харесаха - каза сестра ми, когато се върна. И ме питаха кой ми я ушил.

Това бе награда за мен от събора.

СЪБОРЪТ ВЪВ ВЕЛИКО ТЪРНОВО, 1922 г.

- Аз пристигнах в Търново в предпоследният ден - започна разказа си сестра ми, когато се върна в София. - Всички или почти всички бяха вече там. Пристигнаха още само тези, които бяха допълнително поканени, като мен, или които не са имали възможност да дойдат по-рано - чиновници и работници. И всички бяха весели, радостни и чакащи. Правеха се последните приготовления. Посрещна ме сестра Надежда, колежката ми от Ачларе, и ме покани в тяхната палатка. Каква палатка! И смешно, и хубаво. Голяма и кръгла палатка с много хора вътре, и разбира се, с много дрехи, но и с толкова много Любов! И в такъв ред! Не може да се опише, трябва да се види.

Съборът стана в „Лозето“ - голямо лозе с къща, в

която е отсядал Учителя. Там е и „горницата“ и други стаи има. Отвън са построени кухнята, масите за хранене, а отстрани, в свободното дворно място, са наредени палатките. Палатките са донесени от гостите, а които нямат, биват поканени от тези, които имат. И всичко е така естествено, така сърдечно, така приказно! За следната година дано да дойдеш и ти - пожелава сестра ми и предвкусва удоволствието да бъде на събора с мене. И продължава.

- Съборът беше определен за 19 август. В 4 часа сутринта една тиха цигулка възвести приближаването на празника. Брат Симеонов свири „Събуди се, братко мили“, „Братство, единство ние искаме“, „Зора се чудна зазорява“, а всички ние тихо, безшумно и празнично се обличаме и в 5 часа сме на определеното място.

Учителя!

Пристигна Учителя, хубав и мил! И потънаха очите в красотата, потопиха се сърцата в мировата Любов и нищо друго не виждаха освен красота, нищо друго не чувствуваха освен космичната обич, а душите се радваха.

- „Добрата молитва“ - каза Учителя.

Дълбоко и концентрирано се помолиха всички.

„Благословен Господ Бог наш“ - каза пак Учителя.

И песен се пое. Като из морето се надигна една вълна на живот, на висша хармония и красота.

„Любовта е връзка на съвършенството. Да ни привлече Господ с тази връзка“.

Прочетохме всички от предварително раздаден наряд.

„Да Го познаем, както Той ни познава“.

„Да принесем всичко Нему в жертва жива, свята и благоугодна“.

„Да ни съблече Господ от стария живот, да ни облече в новия живот на Любовта, Мъдростта и Истината“.

„Да чуем Неговия сладък глас, Който носи мир и изобилен живот на отрудените души. “

„Бог е Любов и нашата Любов да бъде както Божията Любов.“

И Учителя заговори:

„Ние ще направим един опит за цяла една година, доброволно и по Любов. Той ще бъде следущия: Ще се задължите абсолютно да се подчинявате на всичко онова, което Господ ще каже през тази година. През една година доброволно, абсолютно ще се подчините на всичко, каквото ви се каже, без да се изменява Волята Божия в нищо; който от вас е готов.

Искам един опит да направим. Без лъжа. Опитът всеки един от вас ще направи вътре в себе си, ще го направи и ще знае, че Бог е вътре в сърцето му, в душата му, в ума и духа му и наблюдава, притегля всички наши помисли, желания и действия.

Нашият девиз е вече: Ние ще служим на Бога! Ние ще служим на този Господ, Който в началото ни е дал живота, в началото на Неговата Любов. Туй начало е сега. То е вечно начало, което няма край. То е всякога начало. Единственото начало, това е Любовта.

Всички неща, които имат край, това са неща без Любов. Приятелство, което започва и свършва, е приятелство без Любов. Живот, който започва и свършва, е живот без Любов. Работа, която започва и свършва, е работа без Любов. Ние отричаме всички неща, които се свършват.

И тъй, ние ще мислим за вечното Начало. Това

Начало е Любовта, която никога не се мени - нито се променя, нито се изменя.

Бог е Любов. И тази Любов носи светлина за душата. И в тази светлина зреят всички плодове на живота.

Сега ние ще коленичим в размишление и всеки един от вас да обмисли готов ли е да направи малкия опит за една година. Да извърши абсолютно всичко, каквото Господ изисква от него. И всеки един от вас ще даде обещание, не насила, а по Любов. За една година отсега нататък ще има задачи, които всеки от вас трябва да разреши. Тия задачи ще бъдат дадени съобразно развитието на всеки едного."

- След това - продължи сестра ми - Учителя даде обяснение какво е коленичене, какво е една година и даде самото обещание към Господа. Но каза да го приемат само тези, които дадат това обещание и след едно хубаво пожелание започнахме новите гимнастически упражнения.

Гимнастическите упражнения се правят малко преди изгрев слънце. Защото живият организъм по това време поглъща най-много жизнени енергии. И ние ги направихме тогава. Беше много красиво. Слънцето се приготвяваше за изгрев и ние, наредени в прави редици един зад друг, започнахме. Беше много хубаво. Всичко беше хубаво в този и в следващите няколко дена.

След това Учителя ни поздрави от името на Белите Братя и каза, че тези, които изпълнят вярно обещанието си, ще почувствуват в душата си небивал мир, който ще бъде като една творческа енергия вътре в душите. Мир на ума, сила на сърцето и волята. - „Воля на какво?" - запита Учителя и отговори: „Воля на Любовта ще има-

те. Воля да любите. Човек, който люби, той има воля. Който не люби, няма воля. Само чрез Любовта се проявява силата на човешката воля".

И после каза:

„Най-първо ще напуснеш светлото си място при Бога, при ангелите и ще отидеш при падналите, ще ги повдигнеш и пак ще се качиш при Бога. То е един опит на Любовта."

И много още говори Учителя и след това се приготвихме за втората беседа. А тя беше в града, в читалището „Надежда". Прочети я цялата, тя е една отлична беседа. Там станаха пререкания с духовенството, но ние запяхме, разумността надделя и всичко мина благополучно.

- А с какви дрехи отидохте в читалището? - запитах аз.

- С тези, с които бяхме на лозето. Повечето сестри и братя бяха облечени в бели дрехи. Роклите на сестрите бяха дълги до глезените и някои бяха украсени със златни (сърмени) галони. Хубави бяха. Е, не бяха според съвременната мода, но бяха по една съвършено нова линия. Дълги, с широки ръкави, само с по един шев отстранени и препасани с колан.

- Тъй са били интересни.

- Дори много красиви. И после се върнахме в лозето, където дежурните сестри и братя бяха приготвили прекрасен обяд. В 16,30 часа Учителя изнесе чудно хубавата беседа „Съвършеният мъж".

На следният ден, неделя, Учителя държа две беседи - в 5 и в 16,30 часа - вече все в „Лозето", в понеделник в 5, 9 и в 16,30 часа, във вторник пак в 5 и в 10 часа и в

16,30 часа, в сряда в 5 часа, от 8,30 до 12,30 часа на групи по 60 души влизахме в „Горницата“, където Учителя им говори около 10 минути. В 16,30 часа пак имаше беседа.

- Че много е говорил тогава Учителя!

- Много. В четвъртък в 5 часа - беседа, от 8 до 10 часа пак в „Горницата“ групи по 72 души и в 16,30 часа пак беседа. А по време на обедите, по време на вечерите, сутрин! Учителя все говори и отговаря на зададени въпроси. А отделни разговори - много!

В петък, последният ден на събора, пак в 5 часа - молитва и упражнения, в 10 часа беседа и в 16,30 - за общите задачи на школата. Но вече част от сестрите и братята, тези, които бързаха, си тръгваха или се приготвяха да си тръгнат. Обедните маси редееха заедно с хората по тях.

А какви обеда, какъв ред, каква тишина! Аз не мога да ти опиша цялата приказка! Всеки споделя чутото и отбелязва пропуснатото. И с каква лекота мисли умът, как се радва сърцето. Събор! - Заедно с Учителя седем дена!

Три часа сутринта е! Аз отварям прозореца, утринният хлад ме лъхна и ме погали. Но аз не чувствам милувката на утринния хлад, моето сърце бие обезпокоено.

Утринният хлад показваше, че е още рано за излизане от дома. Зорницата - утринната красавица - все още светеше ярка пред завеса от гаснещи звезди. И цветът на небето показваше, че още е рано. А моята сестра беше излязла, Аз я гледах как върви между двата реда дървета по булеварда, осветени от електрическите лампи. Малката и фигурка с розовото жакетче се явяваше под някое от

тях, изгубваше се извън осветения периметър и се виждаше наново пак под някоя друга лампа. Проследих е поглед, проследих я е мисълта си и затворих прозореца.

Аз бях виждала Учителя, бях го чувала и толкова. Моят ум и моето сърце още нямаха никакво отношение към него. А моята сестра! Тя го беше обикнала, преди да го види, тя беше повярвала в него, преди да го чуе, и се беше доверила на него, преди да го срещне. И сега! Тя вече го беше видяла, беше го чула и говорила с него. Любовта ѝ беше оправдана, вярата ѝ и доверието ѝ бяха оправдани. Думата му беше закон, зов на всемирната Любов, и всичко. Учителя беше казал: „Утре в три часа тръгваме на екскурзия до Витоша. Който може. Който е свободен.“ А тя беше свободна. Тя можеше, защото беше във ваканция. А аз не можех. Не само, че денят беше работен ден, но и защото аз още не бях аз. С мои предразсъдъци и предубеждения. И не че исках да ги наложат на моята сестра, но нямайки нейната вяра, аз се страхувах. Тя вървеше по софийските улици с Учителя в себе си и не се страхуваше, а аз останах в къщи без Учителя и се страхувах.

- Чудна екскурзия! - беше първата дума на сестра ми, когато вечерта се върна. - Беше толкова хубаво! Слънце, въздух! А Учителя и думите му! Не зная на Витоша ли бях или на небето.

Моята сестра отиваше всеки ден на „66“, връщаше се и говореше за живота там. Аз и моят брат я слушахме, радвахме се заради нея и ѝ съдействахме. Ние, двете сестри и нашият брат, се обичахме много, за да се радваме на радостта на всеки един от нас. Но все пак не можехме напълно да я разберем.

Една сутрин моята сестра прочете: „Ако ми дадете възможност, туй, младото поколение, ще го въздигна, ще му дам философия, знание и начин на работа - не калугери и монаси да ги направя, а художници, музиканти и поети, и работници, да служат на Бога. Във всички области на науката ще бъдат посветени."

И моята сестра се беше променила. Тя вече не се интересуваше от обикновени работи, не се занимаваше със суетни неща, а всяко свободно време използваше в четене или преписване на мисли от беседите на Учителя или цели беседи. И когато нещо извънредно много й харесваше и не можеше да се справи сама с хубавото, четеше и на нас.

Аз вече знаех, че хората на новото учение са вегетарианци. Това вече опитвах. Но един ден тя ме изненада: „Знаеш ли, каза, че хората на новото учение не се женят. И Учителя на събора беше категоричен. Разбира се, това се отнася само до учениците."

Отворих си очите повече, да разбера думите на сестра си. „Хората от новото учение не се женят" - повторих в душата си. И нещо радостно, незначително и дълбоко проникна в мен. Само в това да се състоеше новото учение, аз вече го разбрах и приех. - „Не се женят."

Новата учебна година извика сестра ми в училище и ние с брат ми останахме в София. Какво ставаше на "66", ние вече знаехме, какво говореше Учителя, ние вече знаехме. У дома остана да идва само един от познатите ни - брат Кръстю Тулешков.

Братът Кръстю Тулешков беше млад момък, стурмен, стеснителен, един от братята, които имаха по-дъл-

боки познания по окултизма. Той познаваше моите родители, защото беше един от братята, които бяха в комуната в Ачларе и на връщане се беше отбил заедно с другарите си в нашия дом в Карнобат. Малко болен, по това време той живееше не много добре при една своя леля и аз му дадох сестрински прием в нашия дом в София. Той идваше често, говореше за Учителя, говореше много интересни за мен неща и ме запознаваше с теософията, през която беше преминал и която добре познаваше.

1923 г., ИЗГРЕВ

Първите стъпки по неотъпкания път се отправяха към една хубава поляна, оградена от север и запад е още по-хубава борова гора. Снежна на 22 март, а по-късно слънчева и светла, тя ни приюти като в любовен скют, стопли ни и ни даде възможност да откриваме сродните нам души и да им се радваме. На тази поляна ставаха чудни събития. Тук ние можехме да слушаме, да гледаме и да обичаме необикновеното и неземното, което виждахме в лицето на Учителя. Той не идваше всяка сутрин. За да дойде от „Опълченска“ 66, минаваше през цяла София. Сам или с други той идваше на Изгрева заради нас, за да притури към радостта ни още радост, към знанието ни още божествено знание, към възхищението ни - ново възхищение.

Няколко палатки се построиша и братята оставаха за по-дълго на Изгрева, да посадят, да поуредят новия ни дом. И домът се устройваше - бавно, свободно и само с

Кръстю Тулешков

Теофана Савова

Теофана и Мара Савови на Изгрева

Катя Стайкова

Любов. Учителя очакваше да се устрои Изгрева, но никога не е чакал, а активно движеше общата работа. Беседите стават все по-редовни, членовете на Обществото се увеличават и не се усети как протече времето до събора. През 1923 г. съборът не се проведе в Търново, а в София. И то младежки събор, първият младежки събор!

Аз отидох за първи път на събор и имах своя палатка. Беше толкова чудно! Любовта се прояви още с встъпването ми в ученичеството. Братята бяха много внимателни към нас. Брат Тулешков намери палатка и се погрижи за нашите удобства. Повече се грижеше за мен, понеже бях крайно стеснителна и неспособна да се справям в непозната обстановка, особено при нови хора. Но имах палатка и бях заобиколена от грижи. Съборът беше за мен като приказка.

*

Работа, много работа!

Много работа предстои на ученика, когато срещне Учителя. Освен ежедневната, която бе неминуем спътник в нашия живот, имаше и една друга работа, невидима и нечута от никого, но велика, красива и резултатна. Ученикът работи върху своя ум, своето сърце и своята воля.

На ученика се задават особени задачи, чрез които в предната част на мозъка се образува фин апарат, способен да възприема мисли от възможно най-високия мисловен свят; дават му се преживявания, които преобразуват сърцето. Затова още преди 2000 години е казано от Христа: „Сине Мой, дай ми сърцето си!“

Ученикът значи дава сърцето си на Учителя.

А това не е дума, не е жест или пожелание. Това е процес, това е работа.

При всяка работа ученикът развива и своята воля. При работа на физическото поле, при работа на умствения или сърдечен свят, дълбоко в своята душа той е при своя Учител и работи неуморно.

Затова казвам: Работа! Много работа!

ЗА МОРЕТО

Сестра ми заговори за морето. За Бялото море в Страната на слънцето.

Аз слушах, унесено слушах за Страната на слънцето.

Изведнъж две силни ръце ме хванаха. Повдигнаха ме високо във въздуха и силно ме тласнаха напред ... В морето.

Прохладните му води ме приеха ласкаво и ме поеха. Понесоха ме. Стори ми се, че паднах на очертан път. Нали мнозина преди мене бяха преплували морето?

Но как стана това? Попаднах във водовъртеж. С усилие се измъкнах, за да попадна в друг водовъртеж. И вече нямаше пред мен определен път... Въртопи и ями. Водовъртежи ме люшкаха всеки миг.

.

Отдавна беше минало времето да бъда на срещния бряг. Но никой не гледаше към мене. Не се съмнявах в изкуството ми да плувам. Пък и морето не беше страшно по определения за плувеца път.

А аз се люшках. Като че ли най-дълбоките бездни и водовъртежи бяха решили да премерят силите си с мен.

Гладката повърхност? - И тя се развълнува. Във всеки миг вълните се издигаха по-високо и бушуваха по-страшно. Те ставаха по-силни от водовъртежите и аз вече не правех усилия да се измъквам из тях. Вълните ме запокитваха, измъкваха ме и си играеха с мен като с перушинка. Оставих се свободно на тях...

.

Отпочинала, освежена, аз отворих очи. Цветна слънчева поляна ме бе приютила в своя скут.

Погледнах морето. Над всеки водовъртеж, над всяка яма и въртоп стоеше страж.

.

Аз се отказвам да ви описвам хубавите цветя от Страната на слънцето! Отказвам се да ви описвам багритите, строежа, уханието. Те са непонятни за хората... А сега съм отвъд бялото море, в Страната на слънцето.

И аз бях между тях. И аз не знаех за вас. Но моята сестра ми разправи. Преплувах бялото море до Страната на слънцето и сега живея сред цветя и багри. Отказвам се да ги описвам, но ви казвам, че има такава

страна. Сред най-високите върхове е тя. Най-красивите извори бликат из нейните пазви. Най-красивите цветя покриват Страната на слънцето!

.

Бури вилнеят над върховете и все по-страшни се извисяват скалите под тях. Но отвъд пак светлее - Страната на слънцето, все по-примамлива, зове те на път.

.

Разправял ли ви е някой за тази чудна страна?

На мене ми е разправял.

Разправяше за нея сестра ми. Тя току-що се бе завърнала оттам. Богата! Тя носеше дарове от Страната на слънцето. В дълбочината на погледа ѝ ги виждах, в усмивката, в щедростта на ръцете ѝ.

.

Страната на слънцето! - казваше сестра ми и поглеждаше високите върхове. И те се стопяваха в нейния поглед.

Страната на слънцето! - казваше тя и се усмихваше на скалите. И те изчезваха в нейната усмивка.

Страната на слънцето! - казваше тя и издигаше ръце към върховете. И бурите утихваха под нейния зов.

.

Страната на слънцето!

Страна без високи върхове и скали. Страна без бури и мъгли. Тя бе така достъпна за мене! Моята сестра я направи така достъпна!

*

Чудни са цветята в Страната на слънцето! - казваше често тя. И цветята разцъфтяваха в нейните устни.

Чудно е небето над тази страна! - казваше тя и милиони звезди блясваха в очите ѝ.

1923 г.

Аз преплувах морето и съм при вас - при цветята в Страната на слънцето! Но съм изморена.

Колко време съм се борила с вълните? Колко време съм се люшкала и попадала във въртопи и ями.

И как се измъкнах из тях?

Не е по силите на човека да преплува морето. Но Той, Великият Учител, е бил винаги с мен.

Аз не разбирах още Учителя. Гледах как той устроява живота на своите ученици и последователи, слушах беседите му, които ми звучаха като прекрасен концерт, но нещо в мен се бореше с вълните на морето. Сестра ми ме обнадеждаваше, като ми говореше за Страната на слънцето и времето летеше бързо .

Животът, който течеше край мен, бе като филм, в който участвах, без да го разбирам. И може би зато-

ва, че беше единствен, многоочакван и неповторим, го обикнах. Моят път беше определен отпреди векове и аз встъпвах в него с голямото съдействие и голямата светлина на Учителя.

Колко му благодаря сега, когато съм всред цветята в Страната на слънцето!

Сега аз съм лице срещу лице с моя любим Учител. Но трябваше да преплувам морето.

А той неуморно продължаваше да насочва в новия път своите ученици и последователи, да работи за повдигане на тяхното съзнание съгласно законите на живата природа и според своите необикновени възможности и естество.

МИСИЯТА НА УЧИТЕЛЯ

Учителя е започнал да работи, откакто се е родил. Всъщност той е започнал да работи за своето идване на земята много по-рано. Приготвявал е условията както за своето раждане, така и за своето развитие и бъдеща дейност. Неговите родители са избрани. Баща му е бил духовен човек, който е искал да премине живота си в чистота и святост. Тръгва с двама приятели за Света гора, но в гр. Солун при посещение на църквата „Свети Димитрий“, среща един стар свещеник - Божи пратеник, който го убеждава да направи завой в своя живот. Той се завръща в България и се оженва за една добра мома в село Хатърджа, днешното Николаевка. В чистата идилична обстановка на този възрожденски дом се ражда необикновено дете, което ще се казва Петър. За

отглеждането на детето в дома е дошла баба му, която ще положи за него специални грижи.

Още от малък Петър е проявявал особености, които учудвали и не са бивали разбирани. Въпреки това както близките, така и познатите, са имали добри чувства към него - като малко дете, и като юноша, и като млад момък.

.

Учителя е започнал своята работа още със завръщането си от Америка, където учил теология, медицина, музика и всичко, до което се е докоснал този велик дух.

Тук може някой да запита: Каква нужда има знаещия от знание?

Учителя е учил през цялото време на своето престоюване на земята, защото е искал и със своите земни органи да изследва, да провери и да оправи развитието на човека, като внесе към неговите постижения дотук онова, което е носил в себе си - повече светлина, повече Любов и повече сила. И устройвайки живота на своите ученици и последователи, той не изпуска своята цел, по развива своето учение до един велик план и един велик метод.

Затова и първият подарък, който България получи с неговото идване, е Освобождението ѝ.

България е освободена след петвековно робство!

Велико събитие! И велик подарък!

Учителя знае. Трябват условия на човека, за да може да обърне поглед навътре, към себе си. Знае също, че

тази именно задача предстои на човека в XX век. Той е пратеникът, великият пратеник на небето, който ще постави своя лост и ще помогне на човечеството да направи този завой.

Учителя казва: „Съвременната бяла раса е достигнала вече върха на своето външно, физическо развитие. Сега вече иде вторият процес. Вътрешното развитие. Никой народ не може вече да расте. Сегашните народи могат да се смаят, но не да растат. В това тяхно вътрешно развитие трябва да се създадат по възможност условия за всички индивиди, за да могат да работят.

Това е вътрешното им развитие: най-първо, съвременните народи трябва да определят в какво да вярват и към какво да се стремят. Те са опитали вече материалната сила, опитали са богатството, опитали са удоволствията, с една реч, всичко, което може да се вкуси на физическото поле, те са го опитали. Няма храна, от която да не са вкусили, няма плод, който да не са яли, няма удоволствие, което да не са преживяли. А законът в природата е, че тя не търпи еднообразни повторения. Тя обича разнообразието в прогресивна и възходяща степен. Единственото прочие, което остава сега, то е чисто духовното развитие, усъвършенствуването, силата на човешката душа. Най-възвишените и благородни чувства се намират още в латентно състояние и те трябва да се завладеят. Всички народи, общества и индивиди, всички системи, каквито и да са те, трябва да се насоча: само към тая област. Ако съвременните народи не вземат тая насока, те ще бъдат заставени за това чрез изтощаване на тяхната нервна система, ще станат всички невъзрастни и така ще бъдат принудени, щат не щат, да

напуснат старите понятия и стремежи и да тръгнат в новия път."

Знае Учителя какво предстои на човека и затова помага.

(Първа лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 24 февруари 1922 г.)

ВТОРИЯТ ПОДАРЪК НА УЧИТЕЛЯ

Една духовна вълна се разраства в България и обхваща всички по-големи градове и села. Теософия, спиритизъм, ясновидство и др., на пръв поглед, като че ли не много съществени, но те са изиграли важна, благотворна роля - заинтересували са обществото от един по-висш свят, от по-висши способности и е започнало едно боготърсачество. Търсене на истината. В това време и Учителя е започнал да среща своите ученици.

Отначало той е говорил там, където е бивал поканвай. Най-често у приятели. После, по-редовно е говорил на ул. „Опълченска" № 66, където отидох само веднъж със своя брат и ето какво видях.

Малка къщичка в отдалечения квартал „Юч бунар". Малък двор. Стаята, в която говори Учителя, е със средна големина. Препълнена е със слушатели. Другата част са отвън пред прозореца. Слушат.

Отвън на снега! И никой не се простудява.

*

С ПОГЛЕД КЪМ ИЗГРЕВА

След като Учителя е говорил в няколко салона из София: на пл. „Славейков“, в Турфераин и доста дълго време на ул. „Оборище“, отправя поглед нагоре, към южната част на града, отвъд боровата гора. За първи път отидохме там на 22 март 1922 г., а на следната година се постави първата палатка.

През следващите години, в началото само през лятото, а после и през зимата, се създаваше живот. Живот нов, интересен, със смисъл и цел. Но ние толкова малко разбирахме Учителя! Колко малко бяха хората, кои то го разбираха и съдействаха. Може би всички като мен се люшкаха в морето и не можеха да дадат своята ценна подкрепа.

Но Учителя, великият Учител, има вяра в себе си и в своето знание, и в своя метод, и започва работа с най-малките величини, с най-малките хора при най-скромни средства.

А в това време той все още живее на „66“ - така се наричаше малката къщичка на ул. „Опълченска“ - и вливаше светлина в умовете, топлина в сърцата и интересът към новия живот там беше голям. Там се създаде за първи път и братски стол, където ходих пак само веднъж с брат Тулешков.

Малка стая, току зад стаята, в която Учителя държеше в началото своите беседи. Сутрин. Два реда маси. Чисти покривки и прибори. Скромна храна. А красива и богата по съдържание и замисъл картина!

Учителя заедно е млади, ентусиазирани, мили сестри и братя - студенти още, е по-възрастни хора, също сестри и братя - пробудени за новия живот.

Всичко в тази малка обедна е приготвено с Любов. Всички са дошли с Любов. И всички в момента са огреени от Божествената любов на Учителя.

Всеки, който е ходил в този дом, е запазил незаличим спомен. Извор на Любов би могъл да се нарече той. Заради извора на Любов, извора на живот, извора на знание - Учителя, който вдъхновява, който импулсира, който храни умове и сърца и при когото всички се чувствуват новородени младенци. Нищо, че между тях има хора с побелели коси. Един необикновено интензивен живот се живее на „66“, където по всяко време на деня има хора искащи, питащи, учещи - „66“.

ШЕСТИДЕСЕТ И ШЕСТ

Ти беше пулсът в нас!
В теб живееше духът ни,
на Опълченска, в шестдесет и шест,
пиехме от извора ти светлина,
сгрявахме сърца си с топлина
и нашите тела по-силни ставаха.

Ти беше пулсът в нас!
Под покрива си ти ни приюти,
простор ни даде и богатство.
В обетована страна живяхме -
в бащин свиден кът,
при скъп баща.

Ти беше пулсът в нас!
Да свършим всяка работа,
уроците да учим бързахме,
задачи да решим и пак свободни
да летим към „шестдесет и шест“,
на „Опълченска“ - във „Юч бунар“ -
ти беше пулсът в нас.

- Къде? - питахме при ненадейна среща.
- В шестдесет и шест.
- Откъде? - ни питаха.
- От шестдесет и шест. - Следваха въпроси кратки,
и отговори кратки: „Учителя беше там“.
„Учителя току-що излезе“. „На обяд имаше много
гости.“

Ти беше пулсът в нас!
Шестдесет и шест беше цел - да се откъснем от
дневната си работа, от задълженията си,
Тръгвахме за шестдесет и шест, за да видим нашия
благ Учител, да целунем ръката му, да чуем благата му
реч и мил поглед да получим!

Ти беше пулсът в нас!
И винаги ще бъдеш,
в мисълта ни светлината,

и топлината в нашите сърца,
с воля да ни укрепяваш,
та да пулсираме ведно със теб.

Богатият интензивен и пълноценен живот, който живеехме на „66“, при най-неблагоприятни условия отвън, но с голямото разбиране на Учителя, започна постепенно да се отправя към Изгрева.

Казвам при най-неблагоприятни условия, защото Учителя показва един нов начин на живеене, една съвсем нова братска обхода, за която малцина са готови. Много са тези, които вече слушат беседите, но за приложението - малко са готовите. Малко са досетливите. Това става, когато млади хора се събират около Учителя, готови за приложение. Възрастните - важни софийски дами и господа, мъчно преодоляваха общественото мнение. По-късно се усмихваха на своите първи стъпки, на началото! Една сестра казва: „Когато Учителя ни предложи да излезем на разходка, ние се учудихме. Ние знаехме, че разходка извън града се прави с файтон, но заради неговата дума се съгласихме. И тръгнахме с нашите модни дрехи, високи токове, с чадъри и ръкавици.“

Първата ни разходка беше до началото на боровата гора - към Борисовата градина. После постепенно напредвахме все по-горе и по-горе, докато достигнахме хубавите поляни на гората, Червеният салон и още по-късно излязохме из гората и влязохме в полето. Прекрасното Софийско поле! Широко, слънчево! Витоша насреща, огряна от слънце! Истинска радост изпитвахме и такива дни. И току започнахме да възклицаваме: „Кол-

ко е хубаво тука, Учителю! Да си направим жилища тук, Учителю!" Но все още не предполагахме, че ще отидем и понататък, на Витоша, на Рила, на Мусала! И все по същия начин Учителя благи ни водеше. Първо до полите на планината, после по-нагоре, докато се установихме на нашия бивак - Ел Шадай. Но и ние, софийските дами, се променихме. Ние снемме златните и сребърните украшения от нас, снемме копринените рокли и кожените палта, неподходящи за новия спортен живот, и започнахме да се обличаме по туристически. Първо заменихме обувките с по-удобни, после обикнахме слънцето и разбрахме лечебните му свойства и изоставихме чадъри и ръкавици, след това заместихме и големите шапки с кърпи, и още по-късно - както виждате, тръгна народът гологлав.

Но животът на „66", където живееше още Учителя и където беше столът, постепенно се изместваше нагоре. Беседите в това време се държаха на „Оборище", а Изгрева беше мечта.

Единици го посещаваха и му се радваха. Колко далече от София беше той! Но ще стане близо, когато Учителя го посети.

Какво нещо е Учителя! Той запалва малките лампички и те летят вече из София и осветяват живота. А животът е прашен. Ще прости ли прахът на светлината, че така безмилостно го открива?

И започват хули, клевети, и издигат стена между търсещите Истината и тези, които са я вече намерили. Сега при Учителя могат да отидат само смелите и чутките. - Смелите, които не се плашат от общественото мнение, и чутките, за които няма външна преграда, както няма и външно разбиране. Те долавят истината в ду-

шата си и голямата светлина, която облива пътя, в който ги води Учителя.

Това са скромно облечени мъже и жени с гладки прически и без грим, които впечатляват със своите мислещи и знаещи физиономии, със запалените си лампички. Защото тези хора светят! Да му мислят прахът и носителите, и покровителите на праха.

Малките лампички стават все повече и по-смели. Те стават в твърде ранен час и поемат пътя към слънчева поляна, отначало по дългите софийски улици, а после през свежата като утрото борова гора. Витоша ги погалва със своя порозовял връх, преди да се обърнат към изтока. А той - жива приказка! Гледат очите и се радват, дишат дробовете и се радват, а душата се моли, и благодари. Нямаше живот за нея досега. Старият живот задоволяваше само очите; да разгледат художествените изложби из града и толкова. Нима в обикновения живот хората виждат красотите на природата? Само хората на изкуството виждат проникновено в природата. Обикновените хора могат само да я гледат през очите на художниците. Щастливи се смятаха тези, които имаха достъп до тях. Досега животът задоволяваше частично дробовете. Дишаше се само в къщи, по улиците и в кафенетата. Нима някой се досещаше, че градините са и за тях? А душата? Кой се досеща за тази царска дъщеря и кой създава условия за нея?

Но Учителя е дошъл за нея. Той обича тази дъщеря на Бога и е дошъл да я освободи от робство. И сега, при изгрева на слънцето тя се моли, радва се и благодари.

Тя дочаква целувката на първия слънчев лъч и с

целувка му отговаря. Росните капки в този момент получават целувката на първия слънчев лъч и с целувка му отговарят. И се превръщат в скъпоценни камъни, блесат с разноцветни багри и превръщат полето в съкровищница.

В какво ли превръща тази целувка душата - прекрасната и любима дъщеря на Бога, и в какво ли ще превърнат те всички заедно земята?

А Учителя беше дошъл да я освободи. Той постепенно разбиваше твърдата черупка, в която беше затворена, и с трепет очакваше момента на нейното новораждане.

Изгревът започваше да се раздвижва. В началото се построи палатка, после малка къщичка, че втора, че трета!

А ние пишихме в тетрадките.

22 март 1923 г.

За първи път преминахме оградата на нашата поляна отвъд гората и влязохме. Имаше още сняг. Замръзнал беше отгоре. Някои вървяха върху този лед. Направихме упражненията. Хубава молитва направихме преди това и хубави песни изпяхме. Пяхме и след тях, но бързо се разотидохме, защото беше студено.

Хубаво утро! Прекрасен изгрев! Молитва. Песен, упражнения. Учителя е тук!

Учителя не идва всяка сутрин. Колко е по-хубаво, когато той е тук!

.

Тази сутрин Учителя ни изненада с присъствието си. Колко е хубав! По-хубав от изгрева на слънцето! Колко е по-хубава молитвата в присъствието на Учителя! Колко по-вдъхновено пеем и колко по-съсредоточено правим нашите хубави упражнения.

След упражненията и след няколко разговора, които има с отделни сестри и братя, той тръгна към горната част на поляната. Прегледа оградата. Тя трябва да се поправи. Изказват се мнения, какво да се посее и къде, и няколко братя си предлагат услугите да се заемат с тази работа.

МЛАДЕЖКИ СЪБОР

(2, 3, 4 и 5 юли 1923 г.)

Колко хубави мисли! Колко стремежи и импулси! Ако с един замах може да се преобразува животът на човека!

При най-големи приготовления - външни и вътрешни - съборът започна на ул. „Оборище“.

Часът е 7, а салонът е препълнен с млади хора. А те са били сутринта на Изгрев. Те са посрещнали слънцето и са писали:

„Изгрев! Най-тържествени приготовления за посрещане на първенеца. Най-знатни художници рисуват утринната картина. Върховете на Витоша поруменяват като девойка пред погледа на своя възлюблен. Още миг! Възлюбленият се показва на хоризонта и в миг целува полето и нас. Милиони росни капки започват своя утринен танец, украсени е най-редки скъпоценни камъни“.

И са прелетяли към салона с разтупкани сърца. И сега чакат Учителя. И той пристига. Мил, елегантен и търпелив.

Изпя се песента „Благославяй, душе моя, Господа“.

Прочете се „Добрата молитва“.

Пръв говори Учителя върху „Разцъфтяване на човешката душа“. Той започна с думите:

„Отделянето на човешката душа от Бога съставлява един от най-великите моменти на Битието. Туй отделяне в ангелския свят е известно под името „зазоряване на живота“, а в света на хората е едно дихание на Бога. Защото във всяка една вдишка и издишка на Бога се зараждат разумните души. При всяка издишка се зараждат световите, а при всяка вдишка световите се поглъщат вътре, душите влизат в материалния свят. И тъй, при всяка една Божествена издишка или при излизането на една душа от своя първоизточник, тя излиза под права линия като един Божествен лъч, влиза в обширния космос или в обширната вселена на своята еранда, или на своята предназначена работа, която ѝ е дадена да завърши.“

Учителя продължи: „Сега вие, които сте събрани тука, усещате тоя вътрешен, Божествен импулс, като

един неопределен стремеж. Това съвременните хора наричат „младини“. Ама знаете ли накъде трябва да бъде посоката на младостта? Тази посока вие ще я намерите в растенията. Съвременните хора са изгубили посоката на младините. Те някой път вървят вляво, някой път кървят вдясно. „Младини“, те не са нито вляво, нито идясно. Младини, това е равнодействаща линия. Това е линия, която определя всичките посоки на битието. Да бъде човек млад, то е равносилно на това да знае пътя си. Да бъде човек млад, това значи да носи в себе си най-възвишеното, най-благородното. Христос е казал: „Блажени децата, на такива е Царството Божие“. На младите, на непокварените, на тези, които нито вляво са отишли, нито вдясно."

И след като разказва Учителя един мит, с който показва какво благородство се иска от ученика, особено силно набляга на мисълта, че човек е жива душа и че само ако вложи в съзнанието си: „ние сме живи и разумни души“, ще внесе нещо ново в живота си и ще му дадат една нова насока.

Много хубави и ценни думи изказа на този събор Учителя, като пожелава на всички да се считат като ученици на Великото Всемирно Бяло Братство, за което се приготвяват, и да бъдат герои. „Без страх и без тъмнина или с Любов и светлина - туй наричам аз герои."

Изпяхме хубавата песен „Сине мой“ и след около 15 минути започна рефератът на брат Гарвалов - „Ученичество".

Братът изказа ценни мисли за работата, която предстои на ученика - разсъждения и анализи върху ценни мисли на Учителя, които сведе до следните точки:

1. Освобождаване от старите схващания и възрения.
2. Ускоряване ликвидацията на кармата.
3. Урегулиране на чувствата и енергиите.
4. Събуждане на спящите вътрешни сили.
5. Развиване на ума и облагородяване на чувствата.

Чухме мнението му и по ред други въпроси, които трептяха в неговото младежко сърце.

Братът завърши е ценните думи на нашия благ Учител: „И тъй, на тия, малкото ученици, които са, казвам: Като се върнете у дома, турете ръката на сърцето си и се вслушайте дълбоко и кажете тъй: Тупти ли това сърце, както сърцето на Христа? Толкоз хиляди години то е туптяло за празни работи, почна ли да тупти, както сърцето на Христа. Подръжте дълго ръката си и дайте един положителен отговор. После турете ръката си на главата и кажете: Този ум хиляди години е мислил празни работи, почна ли вече да мисли като ума на Христа. След това погладете ръцете си и кажете: Тия ръце хиляди години са работили, всичко са вършили, почнаха ли да вършат това, което Христос върши, да действуват, както Христос е действувал?

Ето важния въпрос, който учениците трябва днес да разрешат."

РЕФЕРАТ ОТ БРАТ ГЕОРГИ РАДЕВ

10 часа сутринта

„Като жива семка - каза брат Радев - у нас е посята идеята за братство - едничък социален закон на разумните човешки души, които живеят в Любовта.

Тази семка започва да никне в нас и нейните първи трепети пробуждат в нашето съзнание идеята за братско общежитие.

Братското общежитие е преддверие на братството. При условията, при които се намират днес човекът и земята, то е едничко осъществяване на братството, едничка социална форма, в която то може да разрастне."

След като братът изказа хубави мисли за този жив организъм, се премина към общи разисквания.

11 часа сутринта

Пръв взе думата Георги Томалевски. След него последователно се изказаха братята А. Попов, Н. Каишев, С. Джуджев, Г. Марков. П. Пампоров много ентузиазирано каза: „Ние сме на парахода в океана и той гори! Предстоят ни два пътя: или да хвърлим всичкия си товар, да скочим от парахода и който може да плува, да се спаси, или да останем на парахода и да изгорим. Време е да се спасяваме! Духът иде и тропа на всяка душа, а най-вече върху душите на младите. Няма време за отлагане. Трябва да пристъпим към работа, към опити."

След това се изказаха С. Симеонов, Г. Тахчиев, П. Георгиев и разискванията се преустановиха.

След обед в 3,15 часа брат М. Константинов започна реферата си „Анархизмът и новото учение".

В четири часа брат Петър Пампоров говори по темата: „Теософията и Толстой - предвестници на новото учение."

В 5 часа започнаха разисквания върху следобедните

реферати. Изказаха се братята Георги Драганов, Методи Константинов, Петър Пампоров, Боян Боев и Георги Тахчиев, след което в 6,45 часа отново говори Учителя. „Тия въпроси - каза той - които искаме да разрешаваме, не са мъчни. Те са много лесни за разрешаване. Нали ако не се намажат колелата, много мъчно се въртят. Сега много винтове са ръждясали и вие трябва да ги намажете с масълце. И социалните въпроси, които вие ще разрешавате, лесно ще се разрешат, защото ключовете са у вас самите. Ами няма какво да увещавате богатия човек да разтвори касата си, да даде имането си. Ключовете са у вас. Ще завъртите ключовете и ще отворите касата. Ако Царството Божие е във вас, то ще намерите тия ключове, ще отворите касата и всички хора ще започнат да мислят като вас. Нищо повече! Сега на тия богати хора въвн, в света, им трябва забавления. Не разрушавайте техните илюзии! Богатите хора, те са деца на куклите. И ако вие бутнете техните кукли, те, като нямат е какво да се занимават, ще се нахвърлят върху вас. Нека те се занимават със социалните работи, а вие ще се занимавате с вашите работи, докато всичко се приготви, че като се приготви, после ще им се даде от това, готовото. Не мислете, че хората много страдат. Не страдат много, не се заблуждавайте!"

След това Учителя каза: „Ние имаме новия живот. Ние приемаме новия живот, нищо повече! В новия живот има всичкото богатство, а всички тия хора около нас са все бедняци. Ние ще им дадем от нашето богатство и въпросът ще се свърши. Новият живот носи всичко в себе си! Той носи условия за чистота, носи условия за умствено развитие, носи условия за каляване на волята.

Един анархист няма диамантена воля. Един човек, който се кръщава с думата анархист, не е анархист; един християнин, който се кръщава с думата християнин, не е християнин; и даже един, който се кръщава с думата Любов, той не е познал още Любовта. Та ако не възприемеш и не проявиш тази Любов, как ще носиш новия живот? Само онзи, който прави светлината, който светне, само той носи името на светлината. Щом не свети, може ли да се кръсти с името на светлината? И Любовта е Любов, само като се прояви. Любовта е реална, когато се прояви. Реално е само това, което се проявява. Ние не можем да говорим за реалното като за нещо минало, като за нещо бъдеще. Божествените реалности са всякога реалност. А по отношение на нашите сегашни разбирания, то е като един научен метод, то е право. Но ако не искате да се спъвате по отношение на вашите дълбоки разбирания, ще разбирате действителността като действителност, ще разбирате нещата добре. Не мислете, че сте баби. Ами че всеки едно от вас сега мога да го направя герой. Ако вие нагорешите едно желязо до няколко хиляди градуса, с това желязо няма ли да ви докарам до положението да си пробиете път навсякъде. Та казвам: Вашите мозъци трябва да ги нагорешим, има особени неща в природата и тогава, отдето минете, ще топите хората. Нищо повече! Няма да им казвате нищо. Нима, като дойде слънцето, казва нещо? То като пекне, снегът трябва да се стопи. Съвременният свят няма да се унищожи, ще се стопи, т. е. новото учение ще разтопи света. Всички хора, които са направени от лед, ще се стопят. На вода ще станат, нищо повече! Извори ще станат, пък от тия извори ще потекат рекич-

ки, водата от рекичките ще превърнем на пара, а парата на електричество, в смисъл на Любов. Що от това, че някой е преминал от едно състояние в друго?"

Учителя поглежда отново в душата и сърцето на своите ученици, погалва ги с бащински поглед и продължава:

„После вие искате да образувате комуни, но се страхувате, че няма средства. Вие може да образувате комуни, а аз ще ви предоставя един начин за образуване на сигурен фонд. Колко души сте тук? - Около 200 души. Значи всеки от вас не може ли да спести по 300 лева през годината? - Може. Тъй, 200 души по 300 лева правят 60 000 лева, за една година шейсет хиляди лева, за десет години 600 000 лева. След това всеки един от вас може да убеди поне още по трима души и те да дадат 300 лева. Тъй щото, вие ще турите в себе си мисълта, че комуните съществуват в света, няма какво да ги уреждаме. Тялото е една комуна и същият образ на нашето тяло ще го приложим в обществения свят. Няма друг образ за комуна освен образа, който съществува в тялото. По същия закон, по вечния Божествен закон на Любовта, на по-нискостоящите братя от нас ние ще дадем по-голяма почит, понеже върху тях ще легне по-голям товар. Върху краката ни няма ли по-голям товар? Но пък затова вечерно време ще вземем, ще ги поразтрием, ще ги помилваме, ще ги измием и краката усещат в това една компенсация, едно морално задоволство. Те казват: „Заради Любовта ние извършихме една работа на господаря си, но сме благодарни той да ни поизмие и погали." И ние, хората, ще носим мъчнотиите с благодарност както краката. Понеже Господ ни погали със Своята Любов, ние

можем да пренесем още хиляди страдания и ще кажем: „Заради Любовта и светлината, която Господ ни даде, ние ще Му благодарим и ще работим заради Него.“

И тъй, ние ще бъдем герои в страданията. Ами че днешните страдания трябва да бъдат заради вас една играчка! В ума ви те трябва да бъдат като играчка! Разбира се, онзи, който го е страх от мечката, няма да го пратиш веднага при нея. Ще го накараш най-първо да се приближи към нея на пет крачки, после на четири, на три, на две, и най-после ще го накараш да я бутне е единия си пръст, после да я хване за ушите, да я поглади и най-после да се поразговори с нея. Това са ред опити, които ще минете. Ще турите туй, великото, в себе си и само тогава ще бъдете много смели. А пък иначе ползвайте се от всичко.

Сега, като свършите събора, може би аз ще хвърля една малка светлинка как трябва да гледате на нещата, понеже искате да станете по-смели. Има една смелост в света и тя седи в следующето: виждаш, че някой човек се пъне, не може да развинти един винт. Да му помогнеш, това е благородно. Един човек се отчаял, има дългове, намислил да се самоубие. Да му покажеш истинския път, по който той ще може да плати своя дълг, това е благородно! Кажи на този човек: „Аз ще ти платя дълговете“ и той ще се засмее. Ще ги платиш, защо не? Богатите хора може да платят дълговете на своите братя. В природата има един закон за тази компенсация. И ако вие вярвате в комуните, ще ги устроите, ще изникнат като гъби. Но трябва да знаете първото нещо: много са дебели стените между хората, понеже човешкият егоизъм е взел връх над всичко. Дебелите стени трябва да изчез-

нат, да останат много тънки прегради, за да можем свободно да преминаваме и като дойдеш до твоя съсед, да няма преграда. Ще попиташ: „Мога ли да прекрача в твоето място по закона на Любовта?" - Можеш.

Трябва да бъдете крайно учтиви. Аз бих желал всички вие да бъдете във всичките си разисквания крайно деликатни. Сега, като ви слушам, някъде може да дойдете до стълкновение. Ние не разрешаваме въпросите на света. Въпросите на новия свят са разрешени. Вие ще влезете просто като работници да реализирате тези планове. Ще ви се дадат идеи за реализиране на тия планове. Тия идеи ще дойдат във вашите умове, чувствата - в сърцата ви, енергиите - във волята. Вие ще влезете като работници, ще бъдете носители на новите идеи. Сега няма какво да се плашим вътре в себе си. Ние ще положим великия Божествен закон на Любовта и ще знаем, че Бог може да ни каже Истината. Бог е изменил своето мнение заради нас. Знаете ли в какво отношение? Понеже греховете на хората са били пред Неговото лице като сянка, и Той, като ги е слушал, слушал, отхвърлил греховете им настрана, погледнал ги в лицето и ги попитал: „Какво искате, за какво плачете? Искайте същественото и ще ви се даде?" Следователно на всинца ще се даде, каквото искате, но нищо излишно. Искайте същественото, което трябва, за вашето развитие и ще видите, че Господ другояче гледа. Бог е премахнал всичките онези препятствия, които са ни държали далеч от Него. Ние ще се обърнем към Него, ще използваме Неговата светлина, Неговата Мъдрост, Любов и Истина и ще работим с тях. Бог изпраща своите синове, те носят плановете. И в туй отношение вие може да бъдете на-

пълно спокойни. Само гледайте да бъдете готови ученици, та туй, което възприемете, да не го изпуснете. Ще внесете този, новия елемент, в живота си. Аз искам, като си заминете по домовете, да бъдете всички обновени.

Трябва да знаете едно нещо: Вие мислите, че анархистите работят повече от вас? Не. Вие мислите, че толстоистите са по-чисти от вас? Не. Ние имаме съвсем друга норма за чистотата на един човек. Да не се заблуждавате с толстоистите, с анархистите и пр. Те са наши братя, нищо повече! Всички тия разни учения и учени аз ги уподобяват на следующото. Ще ви приведа следуюния пример. Едно време, когато 12-те еврейски племена пътуваха в пустинята, всяко племе носеше една част от скинията. Когато ги питаха: „Какво носите?“ - „Скинията.“ Едни носеха покрива, други - кадилниците, трети - тамяна, четвърти - попските одежди, пети - ковчега и т. н., но щом пристигнеха някъде, всичките колена донасяха частите на тази скиния, събираха я и така се покланяха. Сега тия бели братя като дойдоха, и като дойде Божественият Дух на светлината, Бог ще се изяви чрез всички. Тия носители на скинията ще кажат на всички: „Донесете частите“. И ще съградите тази Божествена скиния. Тъй щото от всички учения, каквито има по света, всеки ще донесе частта на този, новия Храм, всеки ще внесе своя дар. Тъй ще гледате на нещата, няма да давате предимство никому. Всички учения са намясто. Материалистите ще ги турим на работа, те носят пода, блоковете за темелите. Ще им кажем: „Дайте вашите блокове, те трябва за долу, дълбоко в земята, за основа.“ Анархистите, те ще донесат ножове, чукове за дялане. Толстоистите носят хубави

дрехи, премяна за преобличане - и те трябва. Търговците насъбрали хлябце, житце, брашънце. Ние ще огладнеем и те ще отворят хамбарите. Тъй щото ние ще видим, че всички тия богатства, всички тия насъбрани неща, всяко нещо, което съществува, то си има своето място."

След това Учителя каза: „Сега ще се пригответе за утрешния ден, за да бъдете бодри. Ще завъртите нов ключ. Втората сутрин събранието трябва да стане по друг начин. Трябва да разсъждавате. Не че ще бъдем без инициатива, не. Аз искам всички да бъдете е инициатива. Затова се събирате сега младите. Не мислете, че старите са в бездействие. Не, старите сега са обули нови потури. Знаете ли, и те са наострили ножовете си и казват: „И ние подир младите!" Готови са на нови жертви. Мъчно е да се трансформира човек. Мъчно е, но не е невъзможно. Във всинца ви виждам, че става един вътрешен процес, всинца сме заети с една велика мисъл. Вие всинца желаете Любовта, Мъдростта, всинца искате Истината, нали? Истината кали волята, Мъдростта кали ума, а Любовта кали сърцето. Следователно вие ще работите с Истината и ще бъдете готови. Сега, щом някой е чист, той е толстоист. Щом е извадил ножа, той е анархист, отговаря на съпротива със съпротива. А новото учение ще го уподобя тъй: новото учение плаща дълговете на всички хора, нищо повече! Пуща всички свои братя от затворите, разрушава затвори, болници и на мястото им съгражда жилища. На всички казва: „Слънцето, всичко е създадено за вас, всички вие сте братя, всички ще работим, всички ще се учим, всички ще пеем, всички ще свирим, всички ще

почиваме." Това е по новото учение. Ние започваме е пеене, е молитва, а молитвата е най-хубавата работа. Който не може да работи е молитвата, той не може да работи на земята. Религиозните хора пък ще работят за подкрепа на религиозните чувства. Тъй щото всичко, което е хубаво в света, ние ще го вземем и ще влезем като ученици в новото, без насилие. Всички ще турите надписа: „Без насилие!" Никакво насилие и ще си отстъпвате взаимно."

И като се усмихна хубаво, Учителя пак продължи: „Днес аз ви слушах през целия ден, от сутринта и си мислех да не присъствувам, но си казах: Ще им покажа един пример, ще ги изслушам. И мен ми беше приятно да ви слушам. Казвам: Много хубаво е. Сега на всинца ви трябва приложение. Малкият приход, който имате, може ли да го заложите? - Може, как не. Умът, който имате, може ли да го посветите на Любовта? - Можете. Сърцето може ли да го посветите на Любовта? - Можете. Щом всичко посветим, ние сме силни. Е ли Любовта в нас, ние разполагаме с най-голямата сила в света и никой не може да ни се съпротиви. И знаете ли на какво мязаме тогава е нея? - В Америка поставили на едно място два хубаво намагнетисани топа. Отива един богаташ, хубаво облечен, но обувката му били подковани, и като приближил до топовете, те тъй силно притеглили краката му, че обувката му се изтръгнали от краката. Та Божествената Любов така ще привлича богатите хора, че ще им се отнемат не само обувката, но и кесиите, и всичко. И тогава, за да се освободят богатите хора, те ще дадат всичко. Старите възгледи, това е натрупано богатство. Това богатство трябва да остане

у вас като една утайка отдолу и, за да се повдигнете нагоре, към Бога, да се занимавате е новия свят, с новото учение. Туй, новото, то е вече възприето, то е изживяно от други и ние ще го приложим по същия начин, по какъвто те са го прилагали преди нас. Туй, което наричаме ново, за някои е старо. Но за нас на земята, е ново.

Бялото Братство от хиляди години живее в този живот. Те са го прилагали, затова ние ще вземем техния живот, ще го приложим с всичките техни начини и методи, с всичките техни разбирания.

Искам да бъдете добри и весели. Песимизмът, който досега е царял, ние ще го трансформиране, защото този песимизъм беше у нас на гости. Отчаянието, и него ще трансформиране; скръбта и омразата, и тях ще трансформиране. Ще повикаме всички тия сестри, ще им дадем един банкет и ще им кажем: „Ние сме ви много благодарни. Вие извършихте една велика служба заради нас и сега може да живеете между нас!“ И тогава в лицето на една скръб и омраза вие ще видите лицето на една ваша сестра."

И като заключение на прекрасните думи, които Учителя каза в навечерието на днешния богат и съдържателен ден, той подчерта: „Тъй ще гледате на нещата, само когато Божествената Любов проникне, обхване и изпълни вашите сърца."

Хубавите песни „Изгрява вече ден тържествен" и „Ще се развеселя" прозвучаха като обещание и като насърчение на ученика при поемането по Новия път на развитие на човешката душа. Часът беше 19.

Ентусиазирани, в размисъл, тълкуване и приложение

ние, всички си разотидохме по домовете, за да се приготвим за следния ден.

Вторник, 3 юли, 7 часа сутринта

В този ден пръв говори брат Боян Боев на тема „Окултизъм и наука“. В продължение на два часа братът разви своята тема, като изказа ценни мисли.

В 9 часа започна да говори брат К. Кузманов на тема „Окултни науки“, а в 10 часа се изказа сестра Паша Тодорова върху: „Новото учение или великата лаборатория на живата природа.“ Следобед в 16 часа говори на ново брат Боян Боев върху темата: „Свободни училища, основани на окултна педагогика.“

В 17 часа имаше общи въпроси и разисквания, в които взеха участие братя и сестри: Н. Каишев, Г. Радев, К. Кузманов, Г. Драгатов, О. Славчева, П. Русев и др.

В 18 часа всички се превърнаха в слух, за да чуят скъпоценните думи на Учителя.

„Всички - започна Учителя - трябва да намерите една норма, да имате едно правило за мерене на нещата. В природата има само едно правило. Да кажем, че вие ще издадете едно списание. Раждате го. Питам: Туй списание ще върви ли по вашите стъпки или то ще си тръгне по своя естествен път, по своите стремежи? Например когато една мома или един млад момък се жени, жени се, за да изрази своя идеал, който е Божествен, а какво става? След като се ожени, неговият идеал не само че не е Божествен, но става обикновен. Че ако вие раждате нещо като вас, по-добре е да не го раждате, а

трябва да се откажете от това раждане. Защото, ако ти си една овца и раждаш агънца, които хората ще колят, ще продават, това нищо няма да ти принесе. Ти трябва да се откажеш от това раждане. Ще кажеш: „Отсега нататък не искам да раждам така“. Нищо повече! Ако си един вълк и раждаш само вълчета, които ще ядат агънца, ще кажеш: „Пак ще се откажа, няма да раждам.“ Това правило ще го приложите във вашия умствен свят, във вашия сърдечен свят и във вашата воля. Защото трябва да знаете, че всяка една мисъл е жива, тя съществува и мъчно може да се освободите от вашите мисли, от вашите желания и от вашите действия. Някои окултисти казват, че мисълта е кратковременна. Не, ние виждаме в пространството всички мисли и желания, които от хиляди години живеят и мислят тъй, както хората. Мислите, желанията, това са живи същества. Те населяват особен свят. Трябва да имате една много правилна философия за живота. Сега например вие сте млади, във вас има една малка изкълченост: вие не говорите искрено, вие не смееете да изнесете истината, вие се боите да изкажете истината, вследствие на това се запъвате. Е, хубаво. Какво ще разрешите? Вие разрешавате известни божествени въпроси, нали? Да кажем, ще разисквате върху творчеството на някой знаменит писател като Гьоте, Шекспир или Толстой. В какво седи творчеството на Гьоте или на Шекспир? Или в какво седи творчеството на Толстой? Или вие искате да се спрете върху беседите. В какво седи същественото в беседите, знаете ли? Ами че вие ще си създадете известна идея. Законът е такъв: онзи, който иска да изпълни за пример закона на женитбата, той трябва да се жени с идея. Ако

някой е момък и после се ожени, то, като се роди неговият син, синът му да не се жени, той да бъде последен; а момата, която се жени, нейната дъщеря да не се жени, да бъде последна. Нищо повече! Ама кой човек няма да се жени? - Онзи, който е съвършен. Това е само за съвършените. „Които се способават с възкресението, нито се женят, нито за мъж отиват." Женят се само несъвършените хора. Питат: „Да се женим ли или да не се женим?" Щом сте несъвършени, ще се жените, а щом сте съвършени, вас женитба не ви трябва. Рязко и положително - съвършените хора нямат нужда от женитба! Само думата женитба няма да я разбирате в нейния буквален смисъл. Всеки, който се жени, трябва да има за цел, син му да бъде съвършен. Следователно той трябва да вложи в него най-възвишените свои идеи и синът да бъде израз на своя баща, дъщерята трябва да бъде израз на своята майка, на нейния най-съвършен идеал, божествен идеал и тогава ще престане старият начин на превъплътяване. В природата има нов начин, по който душата може да се усъвършенствува. Тъй че има и друг начин за самоусъвършенствуване, но не се самоаблуждавайте, не мислете, че само така може. Има други, посъвършени методи. Ако тия методи не са приложени досега за нас, то погрешката е наша, не е на природата, ние сме виновни. Този метод е готов, но понеже ние не сме готови да възприемем по-идеален метод и не може да го разберем, затова хората са останали толкова назад. Преди 2000 години Христос е учил така: „Ако не се родите изново от дух и вода, не може да видите царството Божие. Роденото от плът, плът е, а роденото от Дух, дух е". Онзи, който има плътски баща и плътска майка, от

него духовен човек не може да стане. Ако майката е от плът, бащата не трябва да бъде от плът; ако бащата е от плът, майката не трябва да бъде от плът. Нищо повече! Вие сте чудни. Може ли да съберете две отрицателни величини и да дадат една положителна? Може ли две празнини да ви дадат една положителна реалност? Две празнини всякога ще дадат празнина, те трябва да се напълнят е нещо.

Сега аз мисля, че списанието „Новият живот“ няма да просъществува, понеже баща му и майка му, и двамата не бяха напълно духовни. Вие казвате: „Да започнем нещо самобитно.“ Ами че кое е самобитно? Самобитно е само онова, което е Божествено. Вложихте ли в „Новият живот“ реалност, вложихте ли нещо Божествено? Не, вие вложихте велики идеи. Кажете ми: Кое е новото в „Новия живот“? Това не е за упрек, но посочете ония пасажии, които са нови, които за пръв път се явяват и кое е новото нещо? В Америка има една зададена задача: дават 2500 долара на онзи, който каже една нова мисъл. Нова идея разбирам такава, която не е казана досега. Тази премия още не е дадена никому. Ако кажете една нова идея, която досега не е казана, 2500 долара ви очакват. Ами че сега, за да кажете новата идея, новото учение, вие ще трябва да прелистите литературата, да видите дали тия нови идеи не са казани в миналото. Когато захванете каквато и да е работа, не трябва да имате абсолютно никаква задна цел, да сте прями и откровени, всичко да е ясно като бял ден. Трябва да имате само един план и никакви задни цели! Белите Братя в туй отношение са много строги. Та сега и вас, младите, ще изпитаме. Ако вие започнете едно спи-

сание, ще ви дадем вдъхновение, ще ви дадем теми, материал, списанието ще върви много добре. Не само едно списание може да издавате, вие може да издавате две, три, четири списания, но как? Във всинца ви трябва да залегне тази велика Божествена идея. Може. Та казвам, според мен туй списание, което вие мислите да издавате, може да излезе, но като се съберем на годишното събрание, там ще се решат потребностите на издаването. Помнете, че окултният закон не търпи разединение. Разклонения може да търпи, но разединение не може. Две списания на един дънер преспокойно може да растат, но ако ги насадите едно до друго и двете ще станат хилави, не ще могат. В тях ще има състезание и нищо няма да излезе. Единство в основата и разклонение в изпълнението на природния план. Сега вие сте най-малко двеста души ученици, всеки един ще има по един занаят, от който за една година ще спести 300 лв. И тъй, 200 души по 300 лв. правят 60 000 лв. Вие ще дадете 60 000 лв. и старите ученици от школата, и те са 200 души по 300 лв., значи и те внасят 60 000 лв. За една година ще се съберат всичко 120 000 лв. Работата е свършена. Но ще се опретнете да турите нещо ново, туй, което досега не е турено. Може ли да го направите? Ще направите опит. Сега слушайте, тия пари, които са дадени, това е един кредит. На този кредит отгоре може ли да турите нещо, което да го компенсира? Законът е такъв: на всеки кредит отгоре ще може ли да дадем нещо, което да отговаря? Защото, забележете, в окултната наука, в Бялото Братство тия пари са живи, те не са мъртви пари. Разбирате ли? Тия пари, които нас ни дават, в тях са вложени чувства, любов. Можем ли да отговорим на тази

любов със същото нещо? На тях трябва да отговорим по същия начин. Помнете правилото, че Божественият път е най-лесният път за ходене. Няма по-лесен път, не се лъжете. Божественият път повидимому е мъчен, но той е най-лесният път. Човешкият път се вижда по-лесен, но той е най-трудният. М аз казвам: Вие, които от хиляди години сте претърпяли най-големите страдания и сте извървяли толкова път, това е човешкият път, по който сте вървяли. Той е много труден. Отсега пътят ви е нагоре, няма да имате такива мъчности. Какви ужасни минути сте прекарвали в миналите съществувания на робство! Ако сте изкарали вече туй робство и ако сте видяли ужаса му, нима отсега нататък, когато сте свободни от него, ще се повърнете назад? Няма какво да се спъвате.

Сега има някои от вас, които са по-близо до истината; те ще работят е по-малко усилия, а някои е повече. Но всички трябва да работите за разработването на вашия ум. Има известни зародиши, които са посадени във вас и вие трябва да дадете условия да пораснат навреме тия семенца, да израснат, да се развиват във вашите умове и да цъфнат, да завържат и да узреят във вашите сърца. Тия семенца са вложени във вас и върху тях ще работите. Само по този начин умът и сърцето могат да богатееят. Само така ще опитате живите закони на природата. Като четете старите писатели, ще ви дойдат нови идеи. Старото дава място на новите идеи.

Разните науки спадат към разни области. Това ще го знаете. Законът е такъв. Вие не може да пеете хоро-водна песен при болен и обратно. Има известни науки, които спадат към мажорната гама; има науки, които

можем да класифицираме към минорната гама, а има науки, които ще класифицираме към хроматичната гама. Вие обаче искате да турите всичките науки или само в мажорната, или само в минорната гама. Според новото класифициране на науката, математиката за пример към коя област спада, към мажорната или към минорната гама? - Към мажорната, само че съвременната мажорна гама е изгубила своята широта. Музикантите са изгубили основните тонове на мажорната гама и тя е станала хороводна. Мажорната гама съдържа простор, разширение, идея на удивление, а понеже съвременните музиканти не могат да предадат туй удивление, образували са от тази гама малки маршове. Значи от мажорната гама са останали малки идеи. В мажорната гама има дълбочина. Тя е запазила малко своята дълбочина, понеже е била в скръб. Минорната гама е запазила своята чест, а мажорната гама е изгубила своята чест. Съвременната наука, като математиката за пример, е станала прозвище. Съвременната математика, съвременната геометрия са дали в ръцете на лоши хора най-лошите средства за разрушение. Съвременната математика, тя е една блудна жена. Съвременната химия, тя е друга блудна жена. Тя е дала всички задушливи газове, всички отрови, всичкото зло в света. „А, - казваш - химията е една хубава наука". Да, тази химия не трябва да трови хората, а трябва да намери начини как да се лекуват отровите, как да ги изваждаме от човешките сърца, от човешките умове. Това е наука! А сега, когато някой химик измери някой задушлив газ, всичките вестници, всичките литератори ще го хвалят, че еди-кой си учен намерил еди-какъв си газ, че щял да отрови цял град. Та каква полза от

това? Намерил някой експлозив. Хубаво. Та ние идем да турим науката на нейното подобаващо място. Ще кажем на науката: Ти да не блудстваш вече е толкоз мъже, ще бъдеш честна жена. Ти ще употребиш своята сила, своето знание, своята мъдрост само за Бога, само за човечеството, само за доброто. То е наука. Когато съвременните учени хора отказват да се продават за пари, тогава ще се оправи светът. Тия, учените хора, които се продават за пари, развалиха света. Днес много математици, химици, свещеници може да ги подкупиш с пари. Дайте на някого от тях един-два милиона и той може да продаде своята наука и може да ви направи, каквото искате, изобретение. Е, питам ви: При такъв един морал какво общество може да имате? Сега вас, като ученици на Бялото Братство, не могат ли да ви подкупят с 200 - 300 хиляди лева? Утре и вас ще ви дойде изкушението. Ще ви дадат 100 000 лева на година и ще ви кажат: „Не ви трябва да пишете". Ти ще кажеш: „Малка умора имам, искам да си почина, слагам перото малко за по-благоприятни времена." Защо? - Защото 100 - 200 000 лева на перото, това е голяма тежест - не можеш да пишеш. А защо някой път турят 200 000 лева на перото? За да пише. Тогава то скача, цяла нощ няма да спиш - пишеш. Казвам: Трябва да се справите с една социална мъчнотия - подкупа с пари. Вие, младите, трябва да се пазите от този стар бог, парата, най-ужасният бог е той. Той е ужасен мамон. Знаете ли каква е главата му? Ако ние искаме да образуваме братство, то е да се освободим от подкупване с пари, с честен труд да изкарваме своята прехрана. Досега като сме се опетнили, ще гледаме за в бъдеще, като живеем по честен начин, да не се каляме

вече. Тия, старите дрехи, са се окаляли, но новите дрехи да не окаляме. Старото изведнъж няма да си замине. Аз ще ви кажа защо не може да си замине. Онова дете, което е заченато в утробата на майката, то е свързано с нея и ще се подчинява на всичките запови, които майката налага. Докато е в утробата на майката, ще прави всичко, каквото каже майката. Там то не диша, майка му диша заради него. Някой път може кръвта на майката да не е толкова чиста, то не казва: „Съдба, карма!“ И то ще бъде там, докато се оформи, но дойде ли деветия месец, излиза. То е самостоятелно вече.

Та казвам, в новия живот, който иде, вие ще спазите този закон, той е неумолим. Ние не можем да скъсаме изведнъж със старото, но всинца трябва да бъдете готови, та като дойде моментът, когато чуете този глас, със старото всичко изведнъж ще бъде свършено и изведнъж ще кажете първата дума. Сега децата, които се раждат, заплакват, понеже не знаят първата дума. Вие ще въздъхнете и ще кажете: „Слава Богу, освободихме се от това робство, сега сме свободни от старото.“ Тогава ще се пригответе за новото учение. Новото, това е отрязването на пъпа. Ще кажете: „Слава Богу, освободихме се“. Знаете ли колко дни ви остават, за да се родите? Десет дни ви остават още, за да се родите. От всичките дни на стария живот ви остават още десет деня до раждането.

Всички тия социални въпроси, които днес се повдигат, това е аларма, за да ви отклонят от тази велика идея. Вие трябва да погледнете сериозно на морала на всяка наука и само така ще видим какви престъпления е извършила математиката, ще видим и добрите, и лошите ѝ страни, на геометрията добрите и лошите страни, на

физиката добрите и лошите страни, на химията, на богословието. Ще видим добрите и лошите страни на всички науки и ще си дадем отчет. Съдба е това в света! Ти си физик, ще дадеш отчет за своята физика. Тези физици, тези химици, изпълниха ли те Божествената воля. С тази наука, която Бог е вложил, изпълниха ли те своята задача като учени хора? Всяка наука има своя отговорност. Ще кажете: „Опасна работа е." Да, опасна работа е. Като дойде Бялото Братство, то ще отмери всичко справедливо. Всеки трябва да знае какво нещо е право. Ти, каквото пишеш, трябва да вложиш душата си, да вложиш своята мисъл, своето сърце, своята воля, да изкажеш истината. Изкажи тази истина просто, с душата си, а не да я забулиш. Напишеш едно стихотворение за едно изворче, за едно цвете, ти трябва да преживееш живота на този извор, живота на това цвете. Не мислете, че тия извори са безжизнени. Те са живи, те страдат. Тия извори, тия цветя са живи, в тях има такъв един морален стремеж, какъвто едва ли долавят съвременните хора.

Сега за пример искаме да докажем защо съществува материализмът? Има си причини. Как да го оборим? Мен ми трябва само пет минути да оборя един материалист. Ето как ще го оборя. Той дойде при мене, седне на стола тук, започне да аргументира има ли душевен живот или няма. Махна с ръката си, извадя душата из тялото му, простра го на легло, извадя неговия двойник, питам го: Как е сега, има ли друг живот или не? Още упорствува. Махна с ръка, извадя и астралното му тяло. Той вижда трима. Още се съмнява. Извадя и менталното му тяло, станат четирима. Той се хване за главата, казва: „Аз вярвам вече в Бога". Туря го тогава в

менталното му тяло, казвам: Вярваш ли? - „Вярвам." Помниш ли? - „Помня." Туря го във физическото тяло. Казвам: Вярваш ли? - „Вярвам." Ще помниш ли? - „Ще помня новото учение и ще го проповядвам." Тъй ще му докажа, че сме прави. Всичките ваши аргументи са прави, но не са съществени. Има и други доказателства: Като отидеш при 35-те милиона градуса на Божествената Любов, ще се върнеш и доброволно ще кажеш: „Събличам се от всичките лъжливи мисли и желания. Няма нито помен да оставя от тях, аз ще работя като човек, желая да изпълня волята Божия". И тъй, щом срещнеш един материалист, в пет минути ще му докажеш. Как? Твърде лесно. Ама той ще каже: „Ти ме утмъртви". Няма нищо, това е първата реторта. „Как?" Във втората реторта си. Като го прекараш през десет реторти, той ще стане млад човек, значи освободен от всички заблуждения, човек, който е готов да носи възвишеното, благородното, човек, който няма да се подкупва с нищо. Първото нещо, като основа на живота си ще турите този морал: с нищо да не може да се подкупват. Единственото нещо, което може да ви подкупи, да бъде Любовта, Мъдростта и Истината. Тогава всички ние ще бъдем носители на Божественото.

Сега не искам да ви гледам така омарлушени и да казвате: „Дали това е вярно, дали това е истина?" Не, вие вървите в този път, дето няма абсолютно никаква лъжа. Една стъпка назад може да ви провали. Поколебаете ли се, загубени сте. Тази мисъл ще имате в ума си, тя ще ви бъде като правило, като максима. Не бързайте! Десет дена още имате, докато се родите. Няма да скъсвате със старото. Аз ви казвам: Със старото няма да

скъсвате, има още десет дена. Когато искате да скъсате с този свят, ще трябва да има един бял брат при вас, той ще скъса. Когато вие изисквате, той ще ви покаже какви трябва да бъдат отношенията ви към това, старото. Преди да дойде той, по никой начин няма да скъсате. Работете, приготвявайте се, но ще чакате. Затуй трябва да бъдете трезви във вашата мисъл. Много трезви ще бъдете, без страх и без тъмнина, със светлина и е любов. Туй трябва да имате предвид. Ние седим пред светлината на Божествения свят и знаем кое е погрешно и кое е право. Ние мислим, че съвременната наука е честна. Не, тя има много грехове. Пък и окултизмът, и той има много грехове. В окултизма се раждат черните братя, затуй и окултизмът има своята опасна страна. Като влезете в него, ще изучавате тия неща, няма какво да се плашите. Тъй седи сега великата истина. Този импулс, който имате във вашите души, е Божествен, но ако не знаем как да посеем Божественото, може да си навредим.

После, в изкуството художниците също имат много грехове. Колко грехове имат музикантите! Едни от тия благородни изкуства, като музиката, като художеството, колко грехове имат! Свещениците, които са си играли с мистериите, колко лъжи имат! Всичко туй ще се разбули, ще се очисти и ще имаме една Божествена наука, в която няма абсолютно никаква лъжа. Има ли в една книга вложени и петте добродетели, тогава вие не се бойте. А ние имаме такива книги, в които душата не е взела участие. Някъде са взели участие само сърцето и ума; после, у други са взели участие волята и сърцето; някъде сърцето не е взело участие. Възвишеното и благородното у човека трябва да вземе участие! Вие сте

млади, искате да пишете. Аз ви давам насока, но трябва да вземете правия път, а този е пътът. Може да пишете всички, може да учите всички, може да свирите, може да рисувате, но това, което правите, да бъде чисто, то е правият път. Сега вие трябва да намерите правия път. Вие трябва да намерите една форма, в която ще изразите тия истини. Ние трябва да бъдем като цветята. Като изразим най-строгите истини, като изобличим света, да го турим в такава лека форма, в такъв аромат, че тази истина да бъде привлекателна, да можем да привлечем е нея света.

Сега аз знам какво ще ви кажат. Ще ви кажат, че в съвременния свят има и други хора. Кой са тия хора сега? Първото нещо, човек се съмнява, нали? Да кажем, че ти си един музикант. Усъмниш ли се, парализираш своята дарба в себе си. Такъв е Божественият закон. Няма желания, няма мисъл, в каквото и да е направление да пожелае или да помисли човек, и да не стане. Не в един живот, но в цялата вечност. Човек има време и условия всичко, каквото пожелае, всичко, каквото дойде до сърцето, до ума му, всичко туй да го постигне. Туй е великата истина. В цялата вечност имате всичката възможност да опитате всичко, каквото помислите, почувствате и пожелаете. Има такава перспектива на душата. За тази перспектива може да жертвувате всичко. Не в един живот, но в целокупността на цялото битие ще ви се дадат възможности да опитате всичко. И туй е красивото в живота, че имаме възможност за постигане всичко онова, за което копнее душата, ума, сърцето и волята. Всичко туй един ден ще може да се реализира. Тогава ще кажем: Разбираме сега, че животът ни има смисъл, има

смисъл и цел, има и радост в живота ни. Тъй щото тази мисъл трябва да залегне като основа у нас. Тя ще ви повдигне и тогава няма да се усещате като странници, но ще усещате, че има нещо във вашата душа. И за това ние работим, а не за настоящето, нито за бъдещето. Сега това е противоречие, нали? Ние работим за Божественото настояще, а не за човешкото бъдеще. Само по този начин душата ще може да се освободи от робството, което сега прекарва."

Своите скъпоценни думи Учителя изказа с голямо увлечение, е голяма любов и голяма вяра. Той отговаряше на всички младежки пориви и увлечения, насърчаваше едни, коригираше други и преследваше, както всякога, една и съща цел - освобождението на човека и човешката душа. А слушателите оправяха своята мисъл, коригираха своите чувства и се питаха дали са в някаква земна школа или наистина са във великата Божествена школа, пред лицето на Великия Учител, когото са чакали и търсили от векове? - Да, те са пред лицето на великия Учител, когото са търсили през всички векове. Техните души говорят това. И дават израз на своите нови чувства и нови отношения е песента „Бог е Любов".

С „Добрата молитва" завършва вторият ден от първия младежки събор. Обогатихме се с нови мисли и с чудесни идеи за възможностите ни в живота, един нов живот, който вече се очертаваше на хоризонта.

*

Сряда, 4 юли

Екскурзия на Витоша за цял ден за всички млади
братя и сестри.

ВИТОША

Витоша прекрасна, слънчева, омайна,
гости днес приема, любезно ги кани,
с любов ги обгръща, тиха, всеотдайна
от зори та чак до слънчев заник.

Сутрин им предлага образи ефирни,
розови, сребристи, тъй незабравими,
на обед разстила губери от свила,
от цветя и песни и от радост жива.

Вечер пък ги води по слънца, планети,
приказки разказва чудни и неземни,
за светове нови, за земи богати,
на знание, мъдрост, красота и сила.

На ранина вдига завеси сияйни,
открива откъдни космични картини,
и приказни форми, и багри омайни
в изгрева слънчев с обич дарява.

Протяга ръце си с любов да приеме
на слънцето новата утринна вяра
послание ново за новото време
изпълва сърцето й с обич без мяра.

На обед е тиха, спокойна и топла,
във въздуха морен тревите ухаят,
летят пеперудки, жужат насекоми
и търсят нектара й сладък да пият.

Разливат водите спокойно и волно
своята песен, планинска, пенлива,
живота прекрасен в звуци изливат,
живота велик, необхвaten празнуват.

О, Витоша мила, от багри най-живи
обличаш премени ти всяка минута,
в одежди ефирни, капризни и дивни,
все си омайваща, вечна, любима.

Един ден си синя, сияйна и нежна,
не могат очи ни да се нагледат,
не могат и гледат те все ненаситно,
копнеят по тебе да се разходят.

Друг път размяташ разкошни воали,
смарагди блестящи върху си разсипваш,
пленияваш сърцето, не сеща човекът,
че стъпки нагоре е вече отправил.

О, Витоша мила, слънчева, богата!..

И ние се приготвяваме за този ден. Екскурзия до
Витоша! Да прекараме на Витоша цял ден с Учителя! Та
това е приказка.

Цял ден младежките гърди ще дишат брилянтен въздух; цял ден младежките сърца ще любят простора; цял ден младежките умове ще следят мисълта на Учителя и душите им ще му се радват.

Какво богатство за сърцето е да люби! Какво богатство за сърцето е да обича Учителя. „Любовта има 35 милиона форми, които трябва да се проучват"- казва Учителя. Той казва също:

*„Най-нежна е Любовта на майката,
най-силна е Любовта на бащата,
най-чиста е Любовта на сестрата,
най-благородна е Любовта на брата,
най-топла и възвишена е Любовта на възлюбения,
най-велика е Любовта на Учителя,
най-предана е Любовта на ученика."*

Днес на Витоша сърцата ще бъдат огрявани от най-великата Любов, от Любовта на Учителя!

Днес на Витоша сърцата ще излъчат най-преданата Любов, любовта на ученика!

Часът е 3. Една врата поскърцва и две сестри излизат. По улицата е съвсем тихо в този ранен час. Сестрите тръгват по бул. „Скобелев" и още на първия завой ги посреща брат Николов, който е излязъл от ул. „20 април". Минават заедно няколко улици и се отправят към кв. „Лозенец". Шосето ги посреща съвсем тихо. Преди тях оттук са минали само няколко души. Но след тях идват други. В 4 часа цялата група е на определеното място и заедно с Учителя се отправят по шосето през с. Драгалевци за Витоша.

В този час тя е прекрасна, мени багри и е пленителна както никога досега. Очаква гости. И те пъплят. Вече изкачват полите ѝ и някой нетърпеливо се обръща.

Слънцето!

Всички се обръщат към изток и снемат почтително шапки. Едно благоговение се чете по лицата, една голяма почит и възторг. Топла благодарствена молитва се излъчва из всяко сърце.

Витоша е хубава в полите, хубава е и по склоновете, и по върховете. Но днес тя е по-хубава, защото по нея се изкачва Учителя със своите ученици.

Богата Витоша!

Богат ден!

Богати преживявания и опит!

5 юли, четвъртък, 7 часа сутринта

Този ден бе посветен на общи въпроси, по които се изказаха няколко сестри и братя, и то главно по общата работа, която им предстои като ученици.

След обед в присъствието на Учителя се изнесе хубав концерт и е „Добрата молитва“ младежкият събор завърши с пожелание следната година наново да се срещнат с по-голям опит и по-определена насока.

1924 г.

Работата на Учителя е строго определена. Учителя държи редовно своите беседи пред слушателите, които все повече се увеличават, урежда живота на обществото, помага на отделни лица. Към тази година се отнася и следния случай:

Една сестра внезапно се разболява и то така силно,

щото всички близки се изплашват. Сестрата иска помощ от Учителя и той отива. Когато звъни на вратата и слугинята му отваря, тя го поканва и в момента изтичва при сестрата, нейната господарка, и казва съвсем зачудена: „Госпожо, дойде един човек, същински дядо Господ!"

Учителя влиза при сестрата и след като се осведомява за болестта, запитва: „Има ли тука цигулка?" Те му донасят цигулка, той я нагласява и почва да свири своя музикален образ - „Благославяй, душе моя, Господа". Сестрата се заслушва в цигулката, душата ѝ запява и тя започва да подвижва ръце, започва да се повдига и докато Учителя завърши свиренето, тя е седнала вече. - „Съвсем съм здрава" - казала тогава, станала, облякла се и с радост голяма и с радостта на своя дом, прислужвала на Учителя.

*

През лятото на Изгрева става все по-оживено. Все още сме на палатки, но има и малки къщички. Вода си носим от разсадника.

Слънцето е храна. Някои сестри престояват по цял ден там и вечер се връщат в София. А дрехите си оставят под някой бор. Та тук мястото е свещено.

1925 г.

Младите сестри и братя са студентки и студенти. Те посещават редовно своите лекции в университета, идват на обед в „шестдесет и шест" - домът на Учителя. Пре-

летяват до този дом и във всяко свободно време, като не изпускат беседите и всяка дума, казана от него.

Но те очакват още нещо.

Тази година ще имаме събор в Търново.

*

За събор винаги се тръгва с голям ентусиазъм. С големи приготовления. Всеки знае, че там ще срещне Учителя, ще срещне своите сестри и братя от векове. Там ще получи търсеното знание, копнежът на душата и за там се приготвява специално. За там приготвява ума си, да може да разбере Словото на Учителя, за там приготвява сърцето си, да може да обича чисто и безкористно, за там приготвява и своето тяло да бъде чисто. Защото „Новото вино се налива в нови мехове“ - казва Христос. Всеки се приготвява да бъде нов, за да приеме новото.

Сърцата са тупкали не ден, не два, не пет. Сега сме в Търново! На лозето! Белите палатки е трепет едва дочакват утрото. „Събуди се, братко мили!“ - засвирва цигулка. Само след пет минути дворът е изпълнен е приготвили се за беседата хора. Първите вече са заели места пред катедрата на Учителя. Другите бързат. А хоризонтът се обагря. Очаква първенеца. Всички очакват Учителя.

*

23 август, неделя, 5 часа сутринта

Учителя пристига. Всички стават прави и го посрещат със светнали лица. Какво обаяние носи Учителя!

Започва утринната молитва:

1. Добрата молитва.
2. Бог е Любов (песен).
3. Пътят на живота.
4. Духът Божий (песен).
6. Отче наш.

Лозинка за през деня: Бог е Любов, Бог е живот, Бог е светлина. Господи, дарувай ни Твоя Дух.

След това Учителя зададе работа на учениците си за деня, даде напътствия върху размишлението и се направи гимнастическите упражнения.

В 5,40 часа беседа.

В 12 часа обед.

Както беседите са прекрасна храна за ума и за сърцето, така и обедите са прекрасна храна за очите и за тялото.

Та тук храната е най-чиста. Тя е приготвена е много любов от няколко мили сестри и братя и затова е така прекрасна. Но тя е още по-прекрасна и затова, защото от нея си натопява хапката Учителя, защото той, великият е на същата трапеза и се храни с всички. Има ли нужда от храна Учителя? - Учителя яде, за да поправи храненето у човека, тъй както той спи (ако спи въобще). Учителя спи съвсем малко или почти не спи, за да поправи съня на хората.

В 18 часа беседа.

24 август, понеделник, 5 часа сутринта:

1. Отче наш.
2. Благославяй, душе моя, Господа (песен)!
3. Плодовете на Духа.
4. Молитвата на Духа - на Царството.
5. Добрата молитва.

Лозинка: Само Истината води към живота.

Едно малко разяснение за Истината.

Гимнастически упражнения.

Закуска.

В 9 часа преди обед беседа.

В 17,30 часа беседа.

25 август, вторник, 5 часа сутринта

Преди да започне молитвата Учителя направи следната бележка: „Когато четете „Добрата молитва“, най-първо ще поемете дълбоко въздух, така че да може да я прочетете на едно вдишване, а когато не може, поне на две-три вдишвания. При това постоянно вдишване и издишване на въздуха, силата на молитвата се губи. Когато се молим, трябва да имаме присъствие на духа, да бъдем много тихи, да владеем ума си. Ние трябва да бъдем тихи и разположени, за да бъде и умът ни съсредоточен, във всяка дума да се влага смисъл. Така се образува онази мощна сила, ония вълни, които се изпращат навън, за да се привлече Божията сила, та духът да работи повече. Тогава всички ще приемем тази мекота,

тази радост, която търсим. Да прочетем една молитва, не е достатъчно да се изкаже тя само с думи.

Сега всички ще поемете дълбоко въздух и ще се концентрирате, като че нямате никаква връзка със земния живот. Земният живот е една раница, която не е толкова важна. В дадения случай ще турите тази раница на земята и ще бъдете като новородени.

След молитвата може да турите по една, две, три, десет раници на гърба си, това вече зависи от вас, но във времето на молитвата - никакви раници. Ще бъдете тъй будни, тъй свободни, като че живеете на небето. Какво ще стане утре, това не е важно, то не ни интересува. Днешният ден е Божи ден. Този ден именно ни интересува, за да може да добием едно Божие благо. Днешният ден трябва да се отличава е едно благо, което Бог ще ни даде.

Ще прочетете молитвата тихо, всеки за себе си. Като прочетете първото изречение: „Господи, Боже наш“, ще се спрете, ще поемете дълбоко въздух и ще продължите молитвата. Дето се спрете, отново ще поемете дълбоко въздух и пак ще продължите молитвата.

И така по новия начин, чрез дълбоки вдишвания, ще четете молитвата. Няма да бързате.

1. Добрата молитва.
2. Благославяй, душе моя, Господа (песен)!
3. Благословен Господ Бог наш (песен).
4. Отче наш.

Лозинка за през деня: „Най-после, братя мои, укрепявайте се в Господа и в силата на Неговото могъщество“ (Ефесянам, 6 гл., 10 ст.).

Четиво за през деня: 14 гл. от Матей; 9 гл. от Мар-

ка; 15 гл. от Лука; 14 гл. от Йоана. Също и 22 беседа: „И заповяда на слънцето да грее“.

След това Учителя продължи:

„Любовта е най-високият връх в света.

Мъдростта е най-великата сила в живота.

Истината съдържа най-красивия живот в себе си.

Който не се е качил на най-високия връх, може ли да знае нещо за Любовта? Кой където се е качил, това знае.

Който не е опитал силата на Мъдростта, знае ли какво нещо е тя?

Който не е възприел Истината в себе си, може ли да опита красивия живот? Задавайте си въпроса, без да си отговаряте. Речете ли да си отговорите, трябва да кажете: „Ще се кача на върха.“ Това обаче не е отговор, защото „качването“ подразбира един вътрешен процес.

Как ще отговорите на втория въпрос? Ще кажете: „Започвам да изпитвам вече тази сила.“ Ще отговаряте в положителен смисъл. Отговорът на първия въпрос: „Ще се кача на върха“ - нека ви бъде като модел. По този образец ще отговорите на третия и на други въпроси. Тогава аз ви задавам въпроса: Мога ли да бъда добър? Как ще отговорите? Вие ще кажете: „Мога“. Този отговор не е правилен. Ще отговорите: „Корените на моя живот са добри и аз съм добър.“ Под „корените“ подразбирам Божественото. Само от Божественото излиза добрината. На въпроса: „Мога ли да бъда богат?“, отговорът е: „Като събера всичките пари от земята, мога да бъда богат.“ Или като събера всичкото злато, ще бъда богат. Питам тогава: Може ли да съберете всичкото злато? Може да го съберете само по един начин. Всичкото злато е разпръснато в човешката кръв. Всичкото зла-

то пък, което се намира заровено в земята, е съединено е човешката кръв. Там то е в разтвор. Като обикнеш всичките хора, ти ще имаш всичкото злато, ти ще бъдеш богат.

На въпроса „Мога ли да бъда силен?" отговарям: Всичката сила е в Бога. Аз и Бог едно сме. На въпроса „Мога ли да имам най-красивия живот?" отговарям: Живият всякога има Истината в себе си. Живи хора са само тия, които имат Истината. Животът значи носи Истината в себе си."

Хубавите гимнастични упражнения ни окрилят.

В 8 часа сутринта беседа.

26 август, сряда, 5 часа сутринта:

1. Добрата молитва.
2. Духът Божий (песен).
3. Пътят на живота.
4. Благославяй, душе моя, Господа (песен)!
5. Молитвата на Духа - на Царството.
6. Бог е Любов (песен).
7. Плодовете на Духа.
8. В начало бе Словото (песен).
9. Отче наш.

Лозинка: „Бъдете съвършени и вие, както е съвършен Отец ваш".

Гимнастически упражнения.

В 8 часа преди обед беседа.

*

27 август, четвъртък, 5 часа сутринта:

1. Добрата молитва (тайно, с вдишване).
2. Пътят на живота.
3. Благословен Господ Бог наш (песен).
4. Молитвата на избраните.
5. Молитвата на Духа - на Царството.
6. Отче наш.

Лозинка: „Царството Божие не е в слово, но в сила“.

Едно правило:

*Пази ума си чрез светлината,
душата си - чрез топлината,
а тялото си - чрез чистотата!*

Само съвършеният живот дава чистотата.

Само съвършената Любов дава топлината.

Само Духът носи пълната светлина.

Сега, като отидете вкъщи, напишете си следното нещо:

*Светлина за ума,
топлина за сърцето и душата,
чистота за тялото и клетките.*

Гледайте да приложите тия правила. Тези работи се забравят, защото вие не ги повтаряте, а се занимавате с обикновени работи.

Гимнастически упражнения.

28 август, петък, 5 часа сутринта:

1. В начало бе Словото (песен).
2. Отче наш.

3. 91 псалом.

4. Благославяй, душе моя, Господа (песен)!

5. Добрата молитва.

Лозинка: „И проводи ги да проповядват Царството Божие и да изцеляват болни.“

„Днес - каза Учителя - ще се стремите да реализирате две думи: Съгласие и Правда.

Четиво за през деня: 17 гл. от Евангелието на Матей; 1 гл. от Евангелието на Марка; 11 гл. от Евангелието на Лука; 21 гл. от Евангелието на Йоана; 56 псалом. Да се прочете и 24 беседа: „В който град влезете“.

Запишете си следния стих: „Мъдростта, която е отгоре, първо е чиста, после мирна, приветлива, благопоскорна, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна“.

Този стих може да се запише на три места: на книга, в ума, и в сърцето. Сега всеки от вас да затвори тетрадата си и да повтори стиха. Да преведем този стих в първа степен. Как ще го преведете към себе си? В Божествения закон всяко нещо, което не вземате присърце, считате го общо и казвате: „Мъдростта, която е отгоре...“ Мислите, че тази Мъдрост няма нищо общо с вас, че тя е нещо далечно, че е само един написан стих и затова само го цитирате. В такъв случай вие се намирате в следното положение. Минавате покрай някоя ваша сестра, с която не сте запознати и не я поздравявате, а само я поглеждате, да видите какъв е изразът ѝ, и си заминавате. Когато минете покрай някоя ваша приятелка, която обичате, спирате се при нея, хванете се за ръце, разговаряте се, казвате: „Ела с мен у дома! От дълго време те очаквах!“ Така е и с братята. Когато човек изказва този стих

и го почувствува близък в душата си, той ще го покани у дома си. Този стих е жив, ще ви дойде на гости.

Често запитвате как можете да бъдете чисти. Вие търсите един начин да бъдете чисти. Значи ще намерите Мъдростта, която е отгоре и тя ще внесе чистотата. После можеш да бъдеш мирен човек. Мъдростта също ще внесе това качество в теб, да бъдеш мирен. Тя ще внесе мира. После, ти си неприветлив. Като дойде Мъдростта, тя ще внесе приветливост. Не си благопокорен. Мъдростта ще внесе тази благопокорност. Милосърдието ти е слабо. Мъдростта като дойде, ще внесе милосърдие, добри плодове. На всички ви липсва безпристрастие. Всички сте със страсти. Мъдростта ще внесе безпристрастие и нелицемерие.

Любовта, това е най-малката, но и най-великата работа, която ние можем да вършим; тя е едно чувство, което прониква дълбоко в душата и се проявява навън. То струва милиони."

„Едно от качествата на Любовта е следното: когото погледне Любовта, възкресява го."

Гимнастически упражнения.

Беседа в 7 часа сутринта.

Събота, 29 август, 5 часа сутринта:

1. Добрата молитва.
2. Благословен Господ Бог наш (песен).
3. Отче наш.

Лозинка: „Блажени миротворците, защото синове Божии ще се нарекат".

Четиво за през деня: 22 гл. от Матей; 7 гл. от Марка; 17 гл. от Лука; 1 гл. от Йоана и 25 беседа: „Ръката съблазнява“.

„Моята цел е да ви обърна внимание на факта, че между нас и живата природа всякога трябва да има съгласие. Станете ли сутрин, между вас и живата природа трябва да има съгласие. Туй трябва да бъде за вас един основен закон. За пример, като станете сутрин и не ви върви в работата, не сте разположени духом, какво трябва да направите? - Първата работа, която ви предстои, е да възстановите съгласието между вас и живата природа. Да бъдете свързани с живата природа - това е идеята, която трябва да възкръсне в ума ви.

Първо упражнение: Изнесете ръцете настрани и десния крак надясно. Съберете ръцете си и поставете десния крак при левия. Като правите това упражнение, изговорете следната формула: *„Аз мога и с ума си да върша моите работи в съгласие с живата природа.“*

После изнесете ръцете настрани и левия крак наляво. Приберете ръцете си и поставете левия крак при десния. Като правите това упражнение, изговорете следната формула: *„Аз мога и със сърцето си да върша своите работи в съгласие с живата природа.“* Значи аз мога и със сърцето си, и с ума си да върша разумна работа. Ще направите тези упражнения 3 пъти е левия крак и три пъти е десния. Ако имаш някаква дисхармония у себе си, ще направиш упражнението ту с левия, ту с десния си крак и при движението ще произнасяш формулата: *„Светлина в ума (с десния крак), топлина в сърцето“* (е левия крак). Като произнасяте думата „светлина“, разбирайте „хармония“, за да може да се тонирате.

Второ упражнение: Поставете ръцете си напред е дланите нагоре, започнете да концентрирате ума си и свивайте пръстите на ръцете си, като свивате и ръцете си до раменете, като че вдигате някаква тежест. После бавно протегнете ръцете напред и отворете пръстите. Когато свивате ръцете си, ще вдишвате дълбоко въздух; като протягате ръцете си напред, ще издишвате.

Тези упражнения са прости, но са много ефикасни. Те са за тониране. Като правите упражненията, ще си представяте, че сте на работа, ще знаете, че вършите една много важна работа - приемате енергия от природата. Ръцете са силови линии, по които протича живата енергия. Щом вярваш, ти свързваш ръката си с живата природа и по всеки пръст протича тази жива енергия. Като туриш волята си в действие, веднага тия токове ще потекат, ще потече тази енергия. Като се свържеш с Бога, Бог ще подеждва да потече тази енергия."

„Зад всяка мисъл седи Господ. Всяка добра мисъл има сила дотогава, докато Бог е зад нея."

„Въздухът, който е разпилян по небето и който се движи из цялото пространство, ние ли го движим? Ние казваме, че въздействуваме на природата, но истинското положение е, че природата въздействува върху нас. Като виждаш отгоре небето, да виждаш лицето Божие. Като виждаш, че слънцето е изгряло, да знаеш, че Господ е запалил своя светилник и Той свети. Тогава излез, посрещни го, благодари, че Господ е изнесъл светлината си. Пък като излязат звездите вечерно време, като израснат тия дървета, да знаеш, че Бог ги е направил само заради тебе. Зарадвайте се, че Бог е направил тези работи. И ако Бог не беше посадил тези дървета да растат, нямаше

да растат. Във всичко човек трябва да вижда проявлението на Божия пръст."

Гимнастически упражнения.

В 7 часа сутринта беседа.

*

Постепенно гостите се разотиват по домовете, отнасяйки много светлина в умовете, много топлина в сърцата и силна воля за приложение на това, което чува и разбраха на този събор.

1926 г., Велико Търново

Учителя държи своите прекрасни беседи все още на „Оборище“. Учениците слушат, удивляват се на великото учение и записват по някоя хубава мисъл за размишляване или проучване.

7 март 1926 г., 7,30 часа вечерта

Моралните и обществени чувства дават лекота.

Резултатите от добро и зло се проявяват във време и пространство, а причините - извън.

Трябва да придобием мекота.

*

10 март 1926 г., сряда, 7,30 часа вечерта

Тема: „Произход на сините и черни очи.“

Трябва да се изучават законите на добродетелите. Например човек трябва да знае законите на милосърдието, за да развие и прояви милосърдие в себе си; трябва да знае законите на търпението, за да прояви търпение.

14 март, неделя, 8 часа вечерта

При търпението трябва здраво тяло, здрав ум и здрава воля. Здраво тяло се разбира, когато всичките клетки са хармонично съчетани.

Тема: „Откъде е останал обичаят да се мият очите?“

17 март, сряда, 7, 30 часа вечерта

Хубава беседа. Учителя говори, учи, рисува. Той рисува великата картина на бъдещия, на новия човек. Във всяка беседа, във всяка лекция той вае великия образ, рисува великата картина, ражда новия човек. И го рисува във всички, вая го във всички и го ражда във всички. И затова всички отиват с обич при Учителя, слушат го с обич и сърцата им се изпълват с радост и душите е надежда, че най-после дойде Човекът, който дава живот, който показва правия път за развитието на всяка душа, който помага и който възкресява. И колко е внимателен великият Учител към човека и човешката душа.

Той работи постоянно, неуморен е в повдигането, оправянето и подпомагането, но трябва и учениците да работят, и затова малки теми той задава при всяка лекция. Та това е работа. Малки наистина, но великият познава материала, върху който работи, и дава по малко. Да, малко. Една тема. Едно резюме от лекцията. Но колко качества се придобиват! Първо човек ще си помисли, после ще напише, а по време на клас - ще прочете. После ще се съберат отделните теми и една група от ученички и ученици ще развият темата въз основа на отделните развити теми и пак ще се прочетат в клас. Това е малка работа наистина, но с какъв интерес се следи, доколко отделната тема е влязла като част в общата. И събира усърдно ученикът знания, мисли, моли се. Той иска да постигне новия човек, когото Учителя рисува пред неговите очи, когото вая в неговото сърце и който е вече копнеж на неговата душа. Но понякога записва в тетрадката: „Днес не съм доволен от себе си" и се умъчнява от някоя неразрешена задача, но Учителя дава постоянно съответни упражнения за тониране, и той се отправя към тях с вяра, тонира се и отново започва работа. А какви задачи задава животът постоянно на ученика! Учениците на Учителя не са само ученици в училище. Те са ученици навсякъде. Техният Учител е навсякъде. Той всичко вижда, всичко чува. Няма място във вселената, където той да не е. А сега е на земята. Сега е пред тях!

Велик Учител! Велики Учителю, благодарим!

*

21 март 1926 г., неделя, 7, 30 часа вечерта

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди (мото)!"

Размишление.

За следния път пишете върху темата: „Жабата като символ."

- Напишете - започна лекцията Учителя, - едно изречение от 4 - 5 думи най-много. - Написа се изречението: *Само истината води към живота.* - Според вас кои думи в това изречение са положителни, кои - отрицателни? - Думата „живот" е положителна. Думата „води" също е положителна. Да, но животът носи и страдания. Глаголът „води" подразбира известно ограничение. Така написано, изречението представя костелив орех. За да извадите силата от това изречение, вие трябва да знаете закона за превръщане на енергиите, трябва да знаете как да нареждате думите. Думата „само", с която започва изречението, означава разнищване; знанието се нуждае не от нищене, а от тъкане. Ако написаното изречение е съставено само от положителни думи, защо сутрин, когато ставате от сън или при случай на страдание, не го изговаряте в себе си? Когато е в страдание, в нужда или в лишения, човек прибегва към това, което му е необходимо. Гладният търси хляб, жадният - вода, ученикът - книга и т. н. Като намери хляб, гладният веднага започва да се разговаря с него, дава му добър прием, освежава се и след това написва няколко вдъхновени думи. Следователно всяко изречение, всяка дума има смисъл, само когато е преживяна. Ако напишем изречението „Животът носи истината", разбрано ли е? И то не

е разбрано. Кой живот носи истината? Ще кажете, че Божественият живот носи истината. Животът е един, той не може да бъде човешки и Божествен. Когато казваме „Божествен живот“, ние имаме предвид съзнателния, разумния живот на човека, който върви във възходяща посока. Тъй щото ние казваме „Божествен живот“ по нямане на думи, които да определят качествата на живота. Думата „Божествен“ не предава нещо на живота. Значи изречението „Животът носи истината“ е непълно.

Какво ще разберете, ако кажа думите „жива истина“? Може ли да става въпрос, че истината е жива? Това са разсъждения, с които целя да си съставите нов език, да съпоставяте нещата. Човек може да говори красноречиво, поетически или музикално, но във всеки говор все има някакъв дефект. Някой поет пише: „О, водице, красива моя другарко в живота.“ - Това е мисъл, поетично изказана, без да изразява истината. Водата не може да бъде другарка на човека, понеже не върви с него. Като стигне до някой извор, човек се навива, пие от него, налива си едно шише и заминава - нито водата го следва, нито той върви с нея. Някой казва: „Миличка, много те обичам!“ Щом каже тези думи, той изпитва срам, стеснение в себе си. Защо? Разбира, че е пресилил факта. Той казал нещо, което не е абсолютна истина. Природата не обича лъжата. Когато човек каже нещо, което не е вярно, той изпитва известно стеснение, недоволство. Думата „обич“ включва в себе си три качества: съзнателна мисъл, съзнателно чувство и съзнателно действие. Само разумният човек може да има съзнателна мисъл, съзнателно чувство и съзнателно действие. Когато човек придобие тези качества, само тогава изре-

чението „Истината води към живота“ придобива смисъл. И при това положение между думите на това изречение има известна празнина. Който се занимава с живата реч, той може да запълва празнините между думите в изреченията. Ученикът трябва да запълва празнините между думите, да прониква в тяхното съдържание и да извлича силите, които се крият в тях. Тъй както се говори днес, това е език за обикновените хора, за масите.

Буквата „с“ в думата „само“ означава закон за промени - пълнене и празнене на луната. Буквата „а“ означава семе, което трябва да се посади в земята. Тя представя първия принцип в живата реч - посаджане. Буквата „м“ представя материали, които семето извлича от почвата и започва да расте, да се развива. За да израсте една мисъл и да се развива, тя трябва да черпи материали от „м“ - закон на материята. Буквата „м“ представя първичната материя, от която живите същества черпят сокове за поддържане на своя физически живот. Буквата „о“ означава възможностите, които семето може да реализира във всеки даден момент. Тъй щото, когато чуете думата „само“, в ума ви трябва да изпъкнат всички познания за силите, които се крият в нея. Каквато дума и да чуете, вие трябва да разбирате нейния вътрешен смисъл. Това значи познаване на езика, с който си служите. Колкото по-сложно е изречението, толкова е по-неразбрано. Ученикът трябва да изучава буквата като символ. За пример буквата „и“ - потвърждаване на реалността. Буквата „н“ представя закон за примиряването, за справяне с противоречията на живота. Лесно се пише буквата „н“, но мъчно може човек да тегли една права линия между две противоречия и да ги примири.

Ако може да направи това, той владее живия език, живата реч, е която разумната природа си служи. Който може лесно да се справя с противоречията на живота си, той може лесно да пише цели изречения, съставени от живи думи, от живи, подвижни букви.

Седи един човек в затвора, осъден на десетгодишен затвор за 10 000 лева дълг. В ума му седи мисълта за десетгодишния затвор и десетте хиляди лева. Той не вижда никакъв изглед за освобождаване. В един момент вратата на затвора се отваря, един негов приятел влиза и му казва: „Има 10 000 лева!“ Какво става със затворника? - Мисълта за затвора се стопява пред него като сняг и той се вижда свободен, със светнало лице. Изречението „Има 10 000 лева“ не е изказано по правилата на граматиката, но съдържа живи думи. Това изречение е смислено. То произвежда по-голям ефект, отколкото, ако дойде някой в затвора и започне да говори: „Вашият високоуважаван, благороден приятел дойде и прояви необикновен жест. Той разпореди да ви се дадат 10 000 лева срещу дълга ви, за да го изплатите и излезете от затвора.“ - Това е една официална реч, която не може да произведе такова действие, каквото произвеждат думите: „Има десет хиляди лева!“ Те са кратка, отривиста и смислена реч. Тя влива живот в човека.

Сега, като ученици на окултната школа, от вас се иска всяка ваша дума, всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство и действие да произвеждат живот. За да произвеждат живот, те трябва да включват истината в себе си. Намираш се в затвор, осъден за 10 000 лева дълг. Ставаш една сутрин и Божественото в тебе ти казва: „Не се смущавай, има 10 000 лева.“ Истината в тебе ти подсказ-

ва това и те успокоява. - Коя истина? - Една е истината, която носи свобода, живот. Сама по себе си истината не съществува. Тя е атрибут на Бога. Тя е израз на Божественото величие. Когато Бог иска да се изяви по някакъв начин, Той се изявява чрез истината. Любовта е друг атрибут на Бога. Мъдростта е трети атрибут и т. н. Много атрибути има Бог. Кажете ли нещо за истината, ще знаете, че тя представя разумното начало, в което живеете и се движите, към което имате отношение. Казвате ли нещо за истината, разумният живот трябва да затрепти във вас, да чувате неговите звуци, които се приближават и отдалечават от вас, за да понесат мисълта ви по вълните на живота тихо и спокойно.

В продължение на десет дена сутрин, на обед и вечер наблюдавайте мисълта си и вижте каква основна идея ви занимава. Щом се домогнете до тази идея, дръжте я в ума си да видите, как ще се развива. Същевременно нека всеки от вас си напише едно изречение и проследи какво действие произвежда върху него. Ако е написано правилно, съобразно закона на живата реч, действието от изречението ще продължи дълго време. Обаче, ако не е написано според законите на живата реч, действието, което изречението ще произведе върху вас, скоро ще изчезне. Не само цели изречения могат да въздействат върху човека, но даже и отделни срички. За пример сричката „ти“ в думата „истина“ и сричката „во“ в думата „живот“ оказват силно въздействие върху човека. Произнесете тия срички няколко пъти, да видите какво влияние ще окажат върху вас. От сричките „ти-во“ може да се образува глагола „отивам“. Буквата „т“ е силна. Горната черта на тая буква означава известно

препятствие. Тази буква означава още и котва - знак, който представя сила, която се стреми от центъра на земята към центъра на слънцето. Тази сила се движи във възходяща посока. Буквата „и" в сричката „ти" представя безкрайно движение на силите. Значи истината съдържа в себе си сили, които непрестанно се проявяват. Буквата „с" в думата истина означава закон на промени. Буквата „н" означава закон на примиряване с противоречията на живота. Буквата „а" съдържа условия за израстване на зародишите, вложени в човешката душа, както и за тяхното изразяване.

И тъй, за да разбере истината, човек трябва да отвори прозорците на ума и на съзнанието си, да я възприеме и разработи. Щом е дошъл на земята, човек има какво да учи. Той постепенно ще върви от нисши към висши области на науката. В българския език думата „истина" започва с буквата „и", във френския - с буквата „у", в английския с „I". Значи, когато се стреми към истината, българинът започва с безконечното; англичанинът започва с големи противоречия, с върхове и долини в живота. Българинът започва една работа и не я свършва. Англичанинът обаче, щом започне една работа, непременно ще я свърши докрай. Буквата „V", с която започва думата „истина" във френския език, показва, че французинът приема истината по свой начин, с вътрешно противодействие. Буквата „V" представя рога, като на козел. Този знак е взет от старите езици. Латинската раса си служи и до днес с този знак, който показва стремеж към земята. Славяните са взели този знак, но са го обърнали с върха нагоре - стремеж към слънцето, към Първата Причина.

Оттук виждаме, че буквите, е които си служат, представят символи на нещата. Всеки народ си служи с такива букви и думи, които отговарят донякъде на неговото умствено и духовно развитие. По азбуката на всеки народ се съди още и за неговата култура. В немския език първата буква на думата „истина“ е „\У“, което показва, че за немеца истината е свързана с гъстата материя. Буквата „и“, с която българите пишат истината, представя празна чаша. С това българинът казва: „Ако ми сипете нещо в чашата, от своя страна и аз ще ви дам нещо. Ако нищо не ми сипете в чашата, и аз няма да ви дам.“ Едно нещо трябва да имате предвид. Всяка дума трябва да съдържа поне една положителна сричка, на която да се крепи мисълта ви. За да бъде речта на човека жива, във всяко изречение трябва да има поне една положителна, възходяща дума или във всяка дума - поне по една положителна сричка. Това трябва да знае всеки окултен ученик. Само така той ще може да се домогне до живата реч, до живото Слово, което повдига и съживява. За обикновения човек е достатъчна официалната реч - речта на етикеции: високоуважаеми, високоблагородни и т. н.

Като изучават различните отрасли на съвременната наука, хората се стремят да ги прилагат в живота си. Колкото по-голямо практическо приложение има дадена наука, толкова повече хората се интересуват от нея и я изучават. Значи всяка наука има известно отношение към физическия, духовния, даже към Божествения живот на човека, за да му даде условия да се прояви. За пример преди хиляди години на земята са съществували известни зародиши, които са се развивали добре, понеже

тогавашните условия са били благоприятни за тях. Днес обаче те не съществуват, т. е. не могат да се проявят и развият, понеже условията не са благоприятни. Днес те са в латентно, почиващо състояние, но ако се поставят в благоприятни условия, те могат да проявят живот. Такива зародиши съществуват и в човешката душа. Те чакат време и условия за своето развитие. Ако попаднат при добри условия, те започват да се развиват и да проявяват живот. Ето защо от човека зависи да развие ли своите дарби и способности, които като зародиш се крият в него, или за дълго време още да си остане в същото състояние. Науката, в широк смисъл на думата, има за цел да приготви благоприятни условия за човека, при които да се проявят силите на ума, сърцето и волята му. За да създаде тези условия в себе си, човек трябва постоянно да упражнява ума, сърцето и волята си, да им доставя нужния материал, с който да ги подхранва. За да се ползува правилно от този материал, в помощ на човека иде положителната наука. Тази наука може да му въздействува във всички направления.

Коя е положителната наука? - Това е науката, която води към придобиване на истината. Казано е в Писанието: „Истината ще ви направи свободни.“ Тя ще освободи човека от мъчнотии и несгоди, от страдания и противоречия, от падания и ставания, от обезсърчавания. Тя ще въведе човека в Царството Божие. За да придобие човек тази наука, трябва да изучава и прилага Божиите закони. Вън от тези закони никаква свобода, никакви отношения не могат да съществуват между хората. Следователно, който иска да изучава Божествената наука, той трябва да изучава Божествените закони

така, както музикантът изучава законите на музиката и ги прилага. Истинският музикант трябва да свири не само онова, което музикантите преди него са свирали, но и той сам да съчини нещо. Има ли веднаж музикално чувство в себе си, човек трябва да работи върху него, да му дава храна, да го подхранва. Художникът, лекарят, философът, поетът също така трябва да работят върху себе си, да привличат ония сили, които са необходими за подхранване на техните дарби. Не могат ли да привличат съответните сили за своите дарби, те не могат да бъдат духовни хора. В каквата област на науката иска човек да прогресира, такива сили трябва да привлича към себе си.

Като ученици, от вас се иска смелост и благородство. С тези качества вие може да напредвате в науката. Тя е необходима и за този, и за онзи свят. Науката, музиката, изкуството осмислят живота и помагат за разрешаване на трудни задачи, които се срещат в него.

Упражнение: Ръцете напред, е длани обърнати напред. Бавно клякане с ръце в същото положение. Ръцете правят полукръг надолу до краката. Ръцете настрана, нагоре.

Издигане на тялото, а ръцете в полукръг се спускат надолу. Упражнението се прави няколко пъти.

Мото: „Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!“

22 март

Празникът на пролетта! Празникът на пролетното равноденствие. Многоочакван празник.

Като по даден знак ние сме на нашия любим Изгрев. Слънцето не е изгряло. Цяла зима не сме го виждали. Цяла зима не сме виждали и изгряването на слънцето. Със светнали очи и разтуптени сърца посрещаме нашия приятел. Той разчиства облаците и отговаря на усмивките с усмивка. Колоко е хубав нашият Изгрев! Колко е хубава картината на изгряващото слънце! Гледа човек и не може да се нагледа; радва се сърцето и не може да се нарадва.

Учителя! Започваме с молитва, после следва песен и завършваме с упражнения.

Целуваме ръка на Учителя!

Сестри и братя се поздравяваме сърдечно!

Това е приказка, нечувана, невиждана, неразказана.

*

Прекрасните утрини се редуват една от друга по-интересни, по-богати, по-разнообразни. Понякога е студеничко на пръстите. Но колко е по-забавно около огъня, който е запален току под боровете. Внимаваме за клоните и се греем, и се усмихваме. И има защо.

*

А утрините обикновено започват така: Ще поскръцне някъде врата. Тихичко ще излезе човек, а вън е приказка! Виолетови воали се разстилат по земята и небето, запълват простора и трептят още звездите, и леко бледнеят пред вълшебната гледка. Човекът се отправя към центъра. Спира се пред боровата гора, която е в двора, и

се обръща към изток. И се слива с мълчанието на утринта. Виолетовите воали обгръщат и него, и той се понася на крилата на тишината, и се потопява в един друг свят, който се нарича хармония. Ранобудна птичка се обажда. Невидима ръка прибира виолетовите воали. После ги разстила - сиви, синкави и светли. Невидима ръка рисува изтока. Друг човек пристига. Друго птиченце се обажда. Прииждат сестри и братя. Запяват птичките в хор. Изтокът трепти от красота.

- Учителя! - казва вяко́й.

- Слънцето! - обажда се друг.

Поглеждаш към Учителя и отправяш поглед към изгрева, а сърцето ти се радва, радва.

- Молитва! - казва тихо Учителя.

„Отче наш“ зашепва душата. И така любовно, топло и съсредоточено всички се молят е Господнята молитва. Няколко още песни и молитви доизказват копнежа на душите, задоволят ги и после всички се отправят към поляната, където с гимнастически упражнения завършваме празника.

Веднага около Учителя се образува кръг, група от хора, които искат да го попитат нещо, да го погледат още и той да ги погледне. Те търсят отговор на вътрешно зададен въпрос, одобрение за разрешен проблем. Всички искат. И той дава. Целуват му един след друг ръка, а в това време с дума, с поглед, с жест той ще задоволи всички.

Работещите са на своя пост. Те едва изчакват Учителя да свърши с всички, та да дойде ред и до тях. И редът им идва. Учителя пристъпва към тях и те веднага му разказват какво са направили и какво има да правят още. Те дават мнение и той все одобрява.

А как пристъпва Учителя към чакащите!

Няма думи, които да изразят това движение напред, нито има нещо под небето, с което да се сравни.

Пристъпва така леко, хармонично. Божествено. И затова още от тъмно посърцват вратите, в ранната утрин хора се отправят към Изгрева. Очите гледат, сърцата любят и умът недоумява. Хармонията на световите е пред техните очи!

Някои сестри намислят да поканят на вечеря Учителя. Не е достатъчно, че са го гледали сутринта ; не е достатъчно, че на обед са били с него в „66". Те искат да устроят нов празник за деня - вечеря. И се събират в определения за вечерята дом. Сръчно и с голяма любов, и с песен всичко е приготвено. Колко са обичани вечерите с Учителя! Малката група от сестри и братя сияе от радост.

*

Учителя има вече стая на Изгрева. Няколко братя си наумиха да направят стая на Учителя и реализираха своята мисъл. Тя е скромна. Но хубаво е, че Учителя има вече къде да влезе, да си отпочине. Има къде да приема посетители.

*

Имаме си вече и чешмичка. Тя е на юг от Изгрева, в полето, на около стотина метра зад боровата гора.

Досега си вземахме вода от чешмата на разсадника, но Учителя откри извор в полето. И започна работата около извора. Всеки ден или почти всеки ден отивахме с Учителя на мястото. Разчистихме извора и мястото се разхубави. Коритцето му направихме открито, та водата, преди да изтече от чучура, да се понагрее от слънцето. А в полето няма нищо - ни къща, ни човек. Един ден една селянка минава оттам и много се учудва на чешмичката, на нейната чистота. Току-що бях измила площадката ѝ. И ми казва:

- Ами за кого си изчистила толкова хубаво наоколо. Никой не минава оттук.

- За тебе, сестричко, ѝ отговорих. Заповядай, ела да пиеш.

- Ще изцапам - отговори, като си погледна изпрашените обувки.

- Няма нищо. Аз пак ще измия - ѝ отговорих. И тя се насърчи, влезе и пи от чистата слънчева вода на нашата чешмичка.

*

Упражнение. Учителя веднага ни даде за упражнение да използваме водата от чешмичката, да използваме лечебните лъчи на слънцето, като по няколко пъти отиваме с две малки стомнички (на всеки според силата), и, след като се изпотим, да се облеем със слънчева вода и преоблечем. Това упражнение се оказва много

здравословно. Пречистихме се от многото утайки и наслоявания в нашия организъм, отвориха се милионите клетки на тялото.

Един ден Учителя ме срещна при гората по пътя за чешмичката и ми каза:

- По-топличка да бъде водата.

Аз разбрах. За моя деликатен организъм не беше достатъчна само топлината от слънцето. Аз започнах да я позатоплям и на огън.

Един ден, когато си бях отишла в града, почувствах, че губя равновесие. Не можех да ходя. Майка ми и сестра ми бяха на Изгрева, а само моят брат и баща ми бяха там. Пратих да кажат на Учителя. Той казал:

- Няма нищо. Голямо свличане е станало.

Благословен бъди, Учителю! Благодаря!

*

Изгрева става все по-интересен и по-интересен. Особено през лятото. Там сме вече на палатки, защото малките къщички са още проект. А имаме посетители, които се интересуват от новите хора, от новия живот, главно от Учителя. В един хубав слънчев ден дойде учител от София със своя клас, с ученичките и учениците си. Интересува се, иска да чуе нещо от Учителя. Насядаха младите хора на поляната и Учителя им заговори:

„На вас, младите, ще кажа: Потребна ви е чистота. Чистотата и светлината не са нещо външно, те са вътрешни качества на човека. Те са качества на душата. Ако искате да имате успех в живота си, всякога трябва да бъдете чисти, т. е. да имате чисти мисли, чисти чувс-

тва и чисти действия. Така разбирам аз чистотата в широк смисъл на думата. Вие, като млади, приложете следното правило в живота си: пазете ума си чрез светлината, сърцето и душата си - чрез топлината, а тялото си - чрез чистотата! Чистотата е израз на съвършения живот. Това е закон. Само съвършеният живот може да бъде чист. Само съвършената Любов дава топлина. Само Духът носи пълната светлина.

И тъй, там, дето се забелязва известна нечистота, животът не е съвършен. Следователно този живот трябва да прогресира, да се развива. И там, дето има повече горещина, отколкото топлина, там Любовта не е съвършена. Това е диагноза, която определя съотношенията на ума, сърцето и тялото. Всичко това съставлява хигиена на душата.

Човек не трябва да се раздвоява в своите мисли, в своите чувства, в своите действия. Това подразбира, че човек не трябва да се раздвоява в своето съзнание. Той трябва да има една свещена идея в живота си! Човек, който мисли, че ще живее вечно, той е разумен, гениален човек.

Та казвам, всички вие сте се родили, за да живеете, затова трябва да се стремите към онези закони, които създават вечния живот. А вечният живот е разумен. Той е само за разумните хора. Новораждането е също така процес, който става в човешкото съзнание.

Човекът, разгледан сам по себе си, е светлина. Всички велики хора, които са живели и които живеят в света, имат развито в себе си едно шесто чувство, чрез което те виждат човека не тъй, както го виждат външно, но като светеща свещ, от която излиза една мека, приятна свет-

лина. Всички добри хора са светещи, а всички лоши хора, всички, които са изгубили смисъла на живота, са тъмни. От тях излиза една мъжделива светлинка. Това е факт. Когато човек е добър, здрав, от него излизат приятни краски. Той има светли идеи, възвишени чувства и благородни действия. Но щом човек се разболеє, щом отпадне духом, съзнанието му потъмнява, светлината му се изгубва.

И тъй, за вас, като млади, великото, идейното в живота е да бъдете чисти, да носите светли мисли. И Христос е казал: „Само чистите по сърце ще видят Бога.“ Да видите Бога, значи да живеете в Любовта. Щом Любовта дойде, животът се развива правилно. Щом животът се прояви, и Светлината ще дойде. И след като дойде Светлината, само тогава ще се придобие свободата. Свободата съществува само за идеалните, за гениалните хора. Всички хора в света трябва да бъдат идеални, а не само един или двама. След време така ще бъде - всички хора ще бъдат идеални, разумни и честни.

Например сега вие имате известни предубеждения и казвате: „Тези хора не са като нас.“ Не, всички хора са едни и същи, понеже произходът им е от един и същ източник. Животът по същина е един и същ. По какво се отличаваме един от друг? По какво се различава например един българин от един англичанин? По какво се различават животните от хората? И у животните има до известна степен интелигентност, и у тях има признателност. Разказаха ми един случай за една жена, която намерила някъде в гората едно малко, самотно мече. Тя го прибрала в дома си, приютила го към себе си и го кърмила, докато порасне. Когато заякнало и могло вече

само да се храни, тя го пуснала в гората на свобода. След 4 - 5 години същата жена среща в гората една мечка, която веднага се приближила към нея, ляга пред краката ѝ и почва да ги ближе. Тази жена познала в мечката онова малко мече, което преди 4 - 5 години кърмила. Ако в животните има интелигентност, признателност, какво остава до по-висшите същества? Какво остава до човека?

Ето защо казвам: Бъдещето поколение, което иде в живота, трябва да носи чистота и светлина. Хората трябва да носят чистотата. Докато една жена е девица, дева, докато е чиста, тя е силна, мощна. В чистотата седи и красотата. В чистотата се крие още и младостта, постоянството, както и моралните устои на човека. Изгуби ли човек чистотата и светлината си, той не струва нищо. Той е като една сламка, разнасяна от ветровете по всички посоки, или като една малка лодка, немилостиво люшкана от вълните на морето. Човек без чистота в живота си всичко изгубва и каквото пожелае, не може да го постигне. Чисти ли сте обаче в чувства, в мисли и действия, ще бъдете силни, крепки и, каквото пожелаете, ще придобиете. Вие ще проверите тия мои думи в живота си и ще разберете смисъла и цената на чистотата и на светлината.

Под „чистота“ аз не разбирам само външната, физическата чистота, но и всяка клетка у вас да бъде чиста, външно и вътрешно. Тази обща чистота на клетките е чистота и на цялото тяло. Чистотата е резултат на едно вътрешно усилие на духа.

Всяко нещо, което не може да се оцапа, което не може да се опетни, е чистота.

Под „светлината“ аз не разбирам само външната, физическата светлина, но и всяка клетка у вас да лъчеизпуска навън светлина. Всяко нещо, което може да се изгаси, не е светлина, а всяко нещо, което не може да се изгаси, е светлина."

Учителя обгръща с милувка малките си слушатели и продължава пак: „Вие, младите, пазете идеала на великата душа и към него се стремете - чисти и светли! Дойде ли чистотата, човек всякога ще бъде здрав. Дойде ли умът, човек всякога ще има светлина."

И добавя пак: „Знание без светлина остава неразбрано."

Здраве без чистота е непостижимо.

Имате ли чистота, вие сте богати.

Имате ли светлина, вие сте пак богати.

Бог е Любов, а Божествената любов ражда чистия живот и братството между хората.

*

Интересът към Изгрева расте. Там всеки използва своето свободно време. И шосето, което до това време рядко е виждало минувачи, вече се радва на повече хора. Те отиват на Изгрева заради една велика среща. Ученикът отива при своя велик Учител, за да възприеме мисълта му, да срещне неговата велика Любов и диамантената му воля. Той е винаги готов да помогне и да послужи, да даде лек или съвет и да работи върху умовете, сърцата и телата и върху клетките на тези тела.

Един брат се откъснал от лекции, отишъл на Изгрева за един час, а стоял два; друг - така, за да се поразходи, а не забелязал как протекъл денят; трети - да

занесе храна на Учителя или на работещите там. Защото столът е все още на „66“, но Учителя се застоява тук по-дълго време и интересът вече се прехвърля от „66“ на Изгрева. Интересно е наистина. Тук се строи малка къщичка, там се проектира друга. По-често срещаме Учителя по двора. Голяма е разликата между двата дома. Колко свободни се чувстваме! Тук сме като в свой дом, както в дома на своя Велик Баща. Голяма е радостта да намери човек своя истински Дом!

Всички се чувстват свободни. Някой е седнал на меката трева, чете или пише нещо, друг взел стомничките и отива за вода, трети взел метличка - отива да измие чешмичката. Някой започва упражнението, друг го е свършил и радостно си тръгва за града. Идват и нови хора. Те питат, искат да знаят това, което другите са чули и научили, четат беседи и искат бележки от беседи, учат песни. А какви хубави песни вече е дал Учителя!

1. Песента „*фир-фюр-фен*“ е дадена на 21 август 1922 г. на събора в гр. Велико Търново.

Тази песен е за тониране и лекуване - тя регулира теченията в нас. Всяка болест, всяко понижение на състоянието се дължи на нарушената хармония в тялото и вътрешния живот на човека. Тази песен вдвоява именно тази хармония.

„фир-фюр“ е това, което ръководи човека, а „фен“ е това, което отмахва препятствията, пречиства.

„Тао“ - това е една среда, в която човек е потопен, която го обгражда и пази. „Тао“ значи абсолютното, не проявеното, безграничното.

„Би“ значи това, което се проявява.

„Аумен" означава всички качества, които се съдържат в Божественото; всичко това, което трябва да възрастне, се проявява в своята пълнота.

2. Песента, музикалният образ *„Сила жива, изворна"* е дадена на 12 октомври същата година. За да изпее правилно това упражнение, човек трябва да влезе в хармонични отношения с Божествената природа. Няма поинтелигентно, по-разумно и по-отзивчиво същество от нея.

Тоновете на „зун-мезун" в окултната музика регулират, те са равнодействащи сили. Те са мярка. А тоновете на „томето" имат едно от най-красивите съдържания. Те дават красотата на човешкото лице и на вътрешния живот на човека (Общ окултен клас, г. II, 2 лекция).

3. Музикалният образ *„Изгрява слънцето"*, даден от Учителя на 22 октомври 1922 г. в Общия окултен клас, г. II, 4 лекция. Изгрява Божественото слънце и поставя човека в прекрасна окръжаваща среда.

4. *„Сладко медено"* - музикален образ, даден от Учителя на 29 октомври 1922 г. на Общия окултен клас все още в салона на ул. „Оборище".

Един жив и положителен образ! Колко вълнуваща бе картината при неговото даване! За пръв път чух Учителя да пее и свири!

5. *„Венир Бенир"* - музикален образ, даден от Учителя на 5 ноември 1922 г. в Общия окултен клас, г. II, 6 лекция.

6. *„Блага дума на устата"* - музикален образ, даден от Учителя на 5 ноември 1922 г. в Общия окултен клас, г. II, 6 лекция.

7. **„Духът Божи“** - музикален образ, даден от Учителя на 13 ноември 1922 г. в Общия окултен клас, г. II, 7 лекция.

8. **„Сила жива“** - музикален образ, даден от Учителя на 19 ноември 1922 г. в Общия окултен клас, г. II, 8 лекция.

9. **„Скръбта си ти кажи“** - Общ окултен клас, г. II, 8 лекция, 19 ноември 1922 г.

10. **„В зората на живота“** - Общ окултен клас, г. II, 10 лекция, 3 декември 1922 г.

11. **„Мусала“** - музикален образ, даден в Общ окултен клас.

12. **„Махар Бену Аба“** - даден също на 3 декември 1922 г. в Общия окултен клас, г. II, 10 лекция. Този образ се нарича с право „Молитвата на ученика“.

„Махар“ значи Великият.

„Бену“ - Онзи, Който благославя.

„Аба“ - Баща на всичко.

13. **„Бог е Любов“** - първата част е дадена на 10 декември 1922 г., а втората - **„Ний ще ходим“** - на 17 декември същата година, на следващата лекция на Общия окултен клас.

14. **„Благост“** - първите пет такта са дадени на 19 декември 1923 г. в Общия окултен клас - г. III, 10 лекция, а целият образ - на 26 декември по време на следващата лекция на същия клас. Ритъмът на този образ е в съгласие с ритъма на слънцето и следователно е ритъма на сърцето.

15. **„Грее, грее“** - през пролетта на 1924 г.

16. **„Светъл ден“** - даден на 16 април 1924 г. в Общия окултен клас, г. III, 26 лекция.

17. *„Тъзи, скърби“* - дадена в същия ден.

18. *„Ходи, ходи“* - музикален образ даден от Учителя на 23 април 1924 г. в Общия окултен клас, г. III, 29 лекция.

19. *„В начало бе Словото“*, дадена от Учителя на 5 ноември 1924 г., Общ окултен клас, г. IV, 4 лекция.

20. *„Кажи ми Ти истината“* - дадена на 26 ноември 1924 г., Общ окултен клас, г. IV, 7 лекция.

21. *„Вечер, сутрин“* - дадена на 10 декември 1924 г., Общ окултен клас, г. V, 9 лекция.

22. *„Вдъхновение“* - в същия ден и час.

23. *„Малкият извор“* - на 21 януари 1925 г. в Общия окултен клас, год. IV, 16 лекция.

24. *„Вехади“* - на 17 юни 1925 г. в Общия окултен клас, г. IV, 28 лекция.

Думата „вехади“ значи започване на една работа. Източен мотив. Откъс от една свещена песен.

25. *„Аумен“* - музикален образ, даден от Учителя на 2 декември 1925 г., Общ окултен клас, г. V, 3 лекция.

Това упражнение човек ще пази свещено в себе си. Когато човек пее свещени песни, той трябва да отвори душата си като цвят пред светлината, да заеме положението и състоянието на чисто и безгрижно дете, без страх от окръжаващите. Дойде ли човек до такова състояние, той ще се слее със същества от разумния свят и само така ще разбере, какво нещо е музика, какво нещо е пеене и какво - наука.

Тази песен е сложена в една от най-красивите и силни гами.

„Аум“ е дума на Духа. Изпее ли се тази дума от

Неговия език, Той ще ви чуе и помогне, защото разбира и знае нуждите ви.

26. „*Във мрак, тъмнота*“ - на 3 март 1926 г., Общ окултен клас, г. V, 16 лекция.

27. „*Мисли, право мисли*“ - този музикален образ е даден от Учителя на 6 юни 1926 г. в Младежкия окултен клас, г. V, 30 лекция.

Силата на човека седи в свещените, в правите мисли, които той храни в себе си по отношение на живота.

Да, много и прекрасни образи е дал Учителя в областта на музиката и има какво да се учи. А как тонират и лекуват, как повдигат духа! Те действуват на всеки, който ги чуе за първи път! Душата се радва. А скъпоценни сълзи проливат очите. От радост, от умиление душата намира своята среда, търсена от векове.

Благодарим, Учителю, за всичкото благо, което ни даде чрез музиката!

*

При голям интерес в новия ни живот незабелязано изминава времето. Пред приготовления сме за нов събор - съборът през 1926 г. В броеницата от празници той ще бъде новият ни празник с присъствието на Учителя. Но той ще бъде не в Търново и на лозето, а в София, на Изгрева.

Гостите започват да пристигат и да опъват палатки. Сред боровата гора Изгрева заприличва на букет от бели цветя. Идват групи от провинцията, обикновено всяка със своя ръководител - сестри и братя от цялата страна, и се настаняват на определеното за тях място. И

на обедите е така. И колко радостни са те, когато Учителя им гостува - по време на обед или по някое друго време на деня.

Празник над празниците!

Учителя е извор. Той е отворил големия кран на своята съкровищница и дава. Редуват се една след друга беседи, все по-богати, по-назидателни и интересни. Слушаме словото на Учителя, вземаме си бележки в тетрадките и размишляваме. Сродните от векове души сядат заедно да обядват, радват се, благодарят и се опознават.

Съборът започна в неделя и цялото селище беше неописуемо. Учителя държа две беседи - в 11 часа преди обед и в 4 часа следобед. В понеделник, на 23 август, той говори в 9 часа, във вторник, на 24 август, говори в 10 часа.

В сряда Учителя говори в 9 часа, в петък беседата беше също в 9 часа, на събора говори в 10 часа, а в неделя той държа две беседи - едната в 8 часа сутринта, а другата в 7,30 часа вечерта.

Посрещанията на слънцето всяка сутрин бяха великолепни. Ранния час, просторния хоризонт, богатият наряд и присъствието на Учителя - трудно е да се опише всичко, преживяно на събора.

Нарядът в понеделник беше размишление за през деня:

Вечната свобода, в която Бог живее, Духът царува.

Матей, 8 гл. 10 ст.: „И като чу Исус, почуди се и рече на ония, които идеха след Него: Истина ви казвам, нито в Израила съм видял толкова вяра".

1. Кратко размишление.

2. Бог е Любов (песен).
 3. Добрата молитва.
 4. Отче наш.
 5. Верен, истинен, чист и благ всякога бъди (мото).
- Гимнастически упражнения.
Концентрични кръгове.

24 август, вторник, 5 часа сутринта

За размишление през деня:

В красотата на вечната справедливост, в която
мирът пребивава, грехът и беззаконието изчезват.

1. Благославяй, душе моя, Господа (песен)!
2. Добрата молитва.
3. 91 псалом.
4. Духът Божи (песен).
5. Отче наш.
6. Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Гимнастически упражнения.
Концентрични кръгове.

25 август, сряда, 5 часа сутринта

За размишление през деня:

В преддверието на Божията Мъдрост, дето светли-
на царя.

1. В начало бе Словото (песен).
2. Добрата молитва.
3. фир-фюр-фен (песен).
4. 91 псалом.

5. Отче наш.
6. Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!
Гимнастически упражнения.
Концентрични кръгове.

26 август, четвъртък, 5 часа сутринта

За размишление през деня:

Бог е Дух и които Му се кланят, да Му се кланят с
Дух и Истина.

1. Благословен Господ Бог наш (песен).
2. Добрата молитва.
3. 91 псалом.
4. Молитвата на Царството - на Духа.
5. Отче наш.
6. Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!
Гимнастически упражнения
Концентрични кръгове.

27 август, петък, 5 часа сутринта

За размишление през деня:

Осветени чрез Истината, ние ще имаме мир с Бога.

1. Благославяй, душе моя, Господа (песен)!
2. Добрата молитва.
3. Духът Божий (песен).
4. 91 псалом.
5. Отче наш.
6. Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Гимнастически упражнения.
Концентрични кръгове.

28 август, събота, 5 часа сутринта

За размишление през деня:
Милосърдието седи на първо място в живота.
1. Благославяй, душе моя, Господа (песен)!
2. Добрата молитва.
3. 91 псалом.
4. Отче наш.
5. Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!
Гимнастически упражнения.
Концентрични кръгове.

29 август, неделя, 5 часа сутринта

За размишление през деня:
Любов безгранична, в която Бог живее.
1. Духът Божий (песен).
2. Добрата молитва.
3. Пътят на живота.
4. Отче наш.
5. Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!
Гимнастически упражнения.
Концентрични кръгове.

ГИМНАСТИЧЕСКИ УПРАЖНЕНИЯ

Играчите са наредени в няколко редици един зад друг. Тези упражнения се правят малко преди или по време на изгрев слънце, защото: „Ние сме част от земния организъм и затова, когато земният организъм приема, и човешкият организъм приема. И обратно, когато земята дава, и човек дава. Затова именно най-силно действащи са първите слънчеви лъчи. Тогава и човешкият организъм е най-възприемчив към слънчевите енергии. Сутрин имаме повече *прана*, или *жизнена енергия*, отколкото на обед. Тогава живият организъм поглъща най-много и най-мощна положителна енергия.

Първите слънчеви лъчи са най-активни."

Учителя - „Влияние на слънчевата енергия".

I упражнение. Положение на тялото естествено.

Образните А, Б, В, Г, Д, Е - от по 6 секунди.

Ход на движението:

А - ръцете с хубаво кръгово движение встрани, нагоре. Пръстите допрени високо над главата.

Б - десният крак - стъпка назад.

В - ръцете бавно се отпускат отстрани - на главата, на тялото, краката, докато достигнат върховете на пръстите, колената слабо се огъват.

Г - ръцете се изнасят напред, с длани нагоре. Колената се изправят. Кръговото движение завършва с положението на ръцете високо над главата. Допрени пръсти.

Образите Б, В, Г се повтарят с левия, после пак с десния крак.

Дотук първата половина на упражнението е завър-

шена. Втората половина на упражнението повтаря същите образи със стъпка напред. И то, както следва: с десния, с левия и пак с десния крак.

Завършване:

Д - левият крак се прибира при десния.

Е - ръцете се спущат свободно встрани.

Мисълта, която придружава упражнението, е: *Господи, да дойде Твоето благословение върху моята душа (мен).*

II упражнение. Положение на тялото - естествено.

Образите А, Б, В, Г, Д, Е, Ж - от по 6 секунди.

Ход на движението:

А - ръцете с кръгово движение встрани, нагоре, допрени пръсти.

Б - десният крак - стъпка назад.

В - ръцете с длани напред; кръгово движение напред, надолу до върховете на пръстите на краката. Колената слабо се огъват.

Г - ръцете се плъзгат по пръстите, по краката напред, минават нагоре през гърдите и лицето, докато достигнат положение високо над главата с допрени пръсти.

Образите Б, В, Г се повтарят с левия, после пак с десния крак.

Дотук първата половина на упражнението е завършена. Втората половина на упражнението повтаря същите образи със стъпка напред. И то, както следва: с десния, с левия, пак с десния крак.

Завършване:

Д - левият крак се прибира при десния.

Е - ръцете се отварят широко встрани.

Ж - и се спущат свободно надолу.

Мисълта, която придружава упражнението, е:

Да се изпълни сърцето ми с Божията Любов.

III упражнение. Положение на тялото - естествено.

Образите А, Б, В, Г - от по 6 секунди.

Ход на движението:

А - дясната ръка прави кръгово движение назад, нагоре, с длан напред.

Б - левият крак - стъпка назад.

В - дясното коляно се сгъва до 90° , лявото - 45° . Ръката продължава кръговото движение напред, до над дясното коляно.

Г— изправяне; ръцете в естествено положение.

Горният сложен образ А, Б, В, Г се повтаря с лявата ръка и десния крак. След това с дясната ръка и левия крак.

Първата половина на упражнението е завършена.

Втората половина на упражнението има образи А, Б, В - по 6 секунди.

А - лявата ръка прави кръгово движение назад, нагоре.

Б - левият крак - стъпка напред. Ръката продължава кръговото движение до над коляното, което се сгъва по същия начин.

В - изправяне.

Този образ - А, Б, В, се повтаря с дясната ръка и десния крак, след това пак с лявата ръка и левия крак.

Десният крак се прибира при левия.

Мисълта, която придружава упражнението, е:

Да възрастне в мен Божията Правда.

IV упражнение. Положение на тялото - естествено.

Образите А, Б, В, Г - от по 6 секунди.

Ход на движението:

А - ръцете изнесени напред, дланите надолу.

Б - ръцете залюляни наляво.

В - десният крак прави стъпка назад.

Г - ръцете се залюляват е вдлъбната дъгообразна линия надясно, като коленете постепенно се стъват - лявото до 90°, а дясното до 45°, и наново се изправят.

Горните образи Б и Г се повтарят с левия, после пак с десния крак.

Първата половина на упражнението е завършена.

При втората половина на упражнението имаме:

А - десният крак прави стъпка напред. Същевременно ръцете повтарят съответното залюляване отлясно наляво.

Б - левият крак прави стъпка напред. Залюляване на ръцете отляво надясно.

В - десният крак - стъпка напред. Залюляване на ръцете отлясно наляво.

Залюляването на ръцете при всеки образ е съпроводено със съответното подгъване на колената.

Завършване:

А - прибиране на левият крак при десния.

Б - отнасяне на ръцете хоризонтално напред с длани надолу.

В - разтваряне на ръцете широко встрани.

Г - свободно отпусчане на ръцете.

Мисълта, която придружава упражнението, е:

Ще служа на Господа с всичката си душа.

У упражнение. Положение на тялото - естествено.

Образи: А - 6 секунди, Б - 7 положения от по 6 секунди, В, Г, Д, Е, Ж - от по 6 секунди.

Ход на движението:

А - ръцете е широко кръгово движение встрани, на раменете*

Б - десният крак: I - изтегля се назад, II - залюлява се наляво зад левия, III - залюлява се надясно, IV - наляво, V - надясно, VI - наляво, VII - назад и стъпва.

В - приклякане.

Г - изправяне.

Същият сложен образ - Б, В, Г - се повтаря с изопване на левият крак назад, след това на десния.

Дотук първата половина на упражнението е завършена.

Втората половина повтаря упражнението със стъпка напред.

Б - десният крак: I - изтегля се напред, II - залюлява се наляво през левия с леко подгънато коляно, III - залюлява се надясно, IV - наляво, V - надясно, VI - наляво, VII - напред и стъпва.

В - приклякане.

Г - изправяне.

Същото се повтаря с левия, след това с десния крак. Завършване.

Д - левият крак се прибира при десния.

Е - ръцете се отварят широко встрани.

Ж - отпускат се свободно надолу - естествено положение.

Мисълта, която придружава упражнението, е:

Ще се радвам на Божиите блага.

VI упражнение. Положение на тялото - естествено.

Образите А, Б, В, Г, Д - от по 6 секунди.

Ход на движението:

А - ръцете е широко кръгово движение встрани, нагоре. Допрени пръсти.

Б - приклякане; колената се подгъват - лявото до 90°, дясното до 45°, като същевременно ръцете, е длани една срещу друга, се изнасят напред.

Г - ръцете се прибират към гърдите, с лакти встрани. Пръстите на разстояние 20 см едни от други. Дълбоко поемане на въздух.

Д - ръцете се изхвърлят силно напред. Издишване. Дланите една срещу друга.

При това упражнение вдишването става през носа, а издишването през устата.

Това вдишване и издишване се повтаря 6 пъти.

Дотук първата половина на упражнението е завършена.

При втората половина ръцете се прибират пред устата, поемат като че ли нещо, с издишване го отнасят встрани. Това се повтаря също 6 пъти, като вдишването също става през носа, а издишването през устата.

А - тялото се изправя.

Б - десният крак се прибира при левия.

В - ръцете се отпускат свободно.

Мисълта, която придружава упражнението, е:

Ще ходя в пътя на Истината.

*

Учителя:

„Първото упражнение включва в себе си два принципа: единство и множество. Ръцете спуснати надолу, това представлява проявление на множеството. Съединението на ръцете, това представлява проявление на

единството, което всички хора проучват. Двете ръце изразяват тонове в природата, т. е. два противоположни полюса на битието. Значи това упражнение изразява проявление на единството в множеството. То служи за развиване на силата. Така се огражда човек.

Второто упражнение представлява проявление на битието във взаимните отношения, които съществуват между елементите. То изразява всички химически реакции, които се извършват във физическия и в духовния свят.

Третото упражнение представлява отделните енергии, методи, начини, чрез които природата действа.

Четвъртото упражнение представлява пътя, по който душата върви. Когато усетите, че пътят ви е изкривен, направете това упражнение и ще се почувствате по-добре. Ще дойдете в първото положение. Закон е, че колкото повече се усилва действието, толкова повече се усилва противодействието. Ако вървиш наляво и надясно, но всякога нагоре, това показва, че ти вървиш във възходяща степен, душата ти се развива. Но ако вървиш надясно, наляво и надясно, но надолу, това показва, че вървиш в низходяща степен, постепенно падаш. Щом вървиш нагоре, ще знаеш, че пътят ти е определен, затова не трябва да се спъваш от условията на живота. И всички противоречия, които срещате в живота, трябва да ги минете. Знайте, че те не са спънка в живота ви, но условие за вашето развитие.

За петото и за шестото упражнение няма да дам никакви обяснения. Те ще останат затворени, тъй както ангелът каза на Йоана след видението му: „Запечатай това нещо“.

Всички тия упражнения имат освен физическо, още и духовно въздействие върху човека."

СЪБОР В СОФИЯ

Съборът през 1926 г., първият ни събор в София, е неописуем по хармония, по нови братски и сестрински чувства, по нова мисъл и музика. Слънцето огрява прекрасната, осеяна с цветя поляна, приютена от боровата гора като в майчин скют. Вятърът охлажда летния ден, а въздухът ухае на пролет - нова пролет в живота на човека. За да се изпълни стихът: „Свидетелството на двама е истинно", ще приведа мнението на един посетител - на Стоян Ватралски. Впечатленията му бяха отпечатани във в. "Зорница" - статии в бр. 38, 39 и 41 и в една отделна брошурка под заглавие: „Кои и какви са белите братя - дъновистите".

„От плодовете им ще ги познаете" - Христос.

„От година в година, пише авторът, все повече се говори за новото и бързо разрастващо се у нас религиозно движение, последователите на което се наричат от народа „Дъновисти", а от самите тях и от съчувстващите им - окултно Бяло Братство.

Говори се и не може да се не говори. То е интересно, знаменателно и в някои отношения загадъчно явление. Интересно е, защото е оригинално българско, основано и предвождано от българин, то проявява голяма жизнеспособност и клони да стане интернационално. Знаменателно, защото, макар съвсем младо, едва 25-годишно, то вече брои по всички краища на България

десетки хиляди ревностни последователи, които постоянно и с усилено темпо се умножават. Семето е прозябнало дори и отвън пределите на малка България. А загадъчно го нарекох, защото увлечените в това движение предизвикват спрямо себе си между нас, българите, най-малко 3 различни становища и настроения: едни ги посрещат със зачудено любопитство; други - с подозрение, страх и омраза; а трети - с надежда за удовлетворение на глада и жаждата си за богопомазание. Първите смятат дъновистите за странни, непонятни и, може би, смахнати; вторите - за опасни сектанти, нови богомили (в калугерско разбиране); а третите - за съвременни Божи люде, истински християни, носители на здраве и спасение за днешния погиващ свят.

Днес за днес най-активни и гласовити в случая са хората от второто становище. Насъсквани и предвождани от официалното духовенство, те прогласяват новото учение за деморализиращо и гибелно. Че то подкопавало устоите на народността, държавата, семейството и особено на черквата. Приписват на привържениците му странни, чудовищно неморални постъпки и похвати, особено на техния водител. Той бил враг на християнството и се гаврел с него, като казвал за себе си, че е превъплътен Христос, от което било явно, че господин Дънов е или м. или ф.

Кои и какви са тия загадъчни хора? Кое от трите спрямо тях становища е право? Как трябва да се отнасяме и справяме с тях. Да им се радваме ли или да им се боим? Да им съдействуваме ли или да им се противопоставяме? Дългът на българската публицистика е да отговори искрено и вечно на тия въпроси. Длъжност на

всеки писател и общественик е да знае къде стои досежно тия хора и тяхното предизвикателно движение.

Ето защо и аз пожелах да се запозная с тези наши сънародници. Искях да видя и да чуя също и особено техния Учител Дънов; и да схвана с какви идеи той борави и с какви учения вдъхновява своите последователи.

И тъй, въоръжен е Христовия ключ или душемер: „От плодовете (делата) им ще ги познаете“, аз отидох на събора им, без всяко предубеждение да видя, да чуя и да науча, ако е възможно, самата истина.

Е, научих ли я? Това ще си отговорите вие, мои четци. Аз само ще ви кажа какво видях и чух и как аз разбирам видяното и чутото.

*

Беше 26 август, къде 17 часа, когато поизпотени под силното слънце, стигнахме на „Баучер“, където по случай годишният му събор, беше разположено Бялото Братство. Те наричат местността не Баучер, а Изгрев.

Мястото, състоящо се от четиринадесет декара, бе оградено с бодлива тел. Извън оградата двама книжари разпростряли като на панаир за показ своите книги. Понатам навалица любопитни надзъртат и споделят своите впечатления. Двама конни стражари, разположени на сянка при входа, стоят готови за възможна длъжност. А при входа, отвътре, един човек прецежда влизащите. За пускане вътре трябвало парола или ходатайство на някой брат. Тъкмо когато един младеж протестираше, че го не пускат вътре, приближихме се и ние.

- Какво желаете, моля?

- Искаме да влезем. Канени сме.

- Кой брат ви е поканил? Имате ли тук някой познат?

Казахме кой. Изпратиха да го повикат. В пет минути, ето го бърза. Прие ни приветливоо. Последвахме го навътре.

В миг се намерихме в една от природата украсена, а от хората оживена местност. Бяхме на широка поляна, заобиколена, освен от към юг, с иглолистна гора. Из бориките имаше пътеки и скамейки за сядане. Близко откъм изток-югоизток прозираха из гората множество палатки. Далече откъм юг теглеха погледа величествените върхове на Витоша, дето се белееше последната останка от сняг. А в полите на планината иззад зелени кичури надзъртаха с. Драгалевци и Драгалевския манастир; още по към изток - селата Симеоново, Дървеница, Горубляне, Герман и Искърският пролом при Панчарево. Но кой ти гледа сега тия природни омайности. Ние сме дошли да видим тия приказни хора, тия странни или страшни хора, дъновистите.

А те бяха пред нас и около нас. Казаха ни, че на събора им имало 1460 души. Някои седяха по пейките или под дърветата на сянка. Едни четяха, други с молив в ръка пишеха, трети спокойно разговаряха. Една голяма група слушаше разискването на не зная що, от общ, засягащ ги интерес. Други се занимаваха или почиваха из палатките. А някои, където се намирахме и ние, било единично, било на двойки или тройки, се разхождаха, приказвайки си, по широката поляна.

Поведоха ни да ни запознаят с брат Б. и сестра Х. Срегнахме и познати.

По външния изглед хора като хора, граждани и селяни. Но пак имаше очебийна разлика. У жените липсваха къси рокли, рязани коси, деколтирани гърди, напудрени и боядисани лица. Вместо модни шалове, всякъде личаха бели пребрадки. А у много мъже липсваха колосани яки - тези модни халки на западната цивилизация. Голямо множество бяха облечени в бели дрехи, внушавайки и оправдавайки идеята Бяло Братство. Хубаво име. Хубав символ и лесно изразим външно, ала не тъй лесно осъществим вътрешно. Как можем позна бяла ли е на еди-кого си душата? Отчасти по носията и по думите; повече по лицето и по очите; а най-вече по обноските и по делата (при условие, че са искрени).

Срещнахме и двама-трима познати, бивши евангелисти. Между тях сестра Х. С. - една американка. И тя носеше бяла пребрадка. Щастлива в новата си вяра, тя изведнъж на английски почна да ми проповядва. Както всички, тя с особена жар говореше за Учителя Дънов. Между тях няма друго име освен Учителя.

- Ах, господин В. Вие трябва да го чуете как говори! Аз съм американка. Слушала съм велики проповедници, но като Учителя - никой, никъде. Аз му дължа живота си. Неговото учение ме спаси и телесно, и душевно...

Удари час за вечеря. Поканиха ни на трапезата. Право на една от трапезите. Защо? Разбира се, хиляда души не могат да се хранят на една трапеза. Та имаше (не броих колко са) варненска за варненци; търновска за търновци и пр. Нас настаняха на пловдивската. Поканени любезно, седнахме, както всички, на постлани черджета.

Свирна знак за молитва. Всички стават на крак. Станахме и ние. И хилядното множество като един чо-

век изрече: „Няма любов като Божията Любов - само Божията Любов е Любов“.

След това насядахме пак. Като всяка вегетарианска трапеза, тя беше проста и постна; ала богата до разкош със засмени лица, братски думи и благи чувства. Млади и стари, особено младите, ни обслужваха с грижливи ръце и приветливи лица. Разговорите се въртяха все около Учителя и учението. Преди да станем от трапезата, се изпяха възторжено, с участието на всички, няколко свещени песни. Всичко, особено пеенето, ни направи особено впечатление, защото някои пееха със затворени очи, с лица, екзалтирани и унесени. Най-сетне, по знак на Учителя, сигналът ни изправи пак на крака и съборяните изрекоха едногласно:

„Само Божията Любов е Любов.“

С това не свърши тая паметна за нас вечеря с белите братя.

След вечерята полковник Б. ме разведе да разгледам лагера. Навсякъде - из палатки и дворища - владееше чуден ред, образцова чистота. Да не вярвам на очите си, че съм в България. Тези повече от 1000 души, от всички възрасти и класи, живели денонощно тук близо седмица, а никъде нямаше ни мирис, ни смет, ни хвърлена помия, ни люспа или кора от плод; никъде късче хартия.

Който е виждал български лагер или дружина на екскурзия само за един ден, мъчно може да повярва във възможността на това, което в лагера на дъновистите е хубав факт. Този ред и чистота свидетелствуваха, както ми казваше брат Б., за присъствието не само на дисциплина, но че в тия хора имаше и високо съзнание. Съзнание тъй желано и тъй рядко у нас.

Мръкваше се и аз тръгнах със своя другар да си ида. Но приятелите дъновисти ме поканиха да пренощувам е тях, та да видя на другия ден упражненията им при изгрев слънце. Още по-лесно ме склониха, като узнах, че щяло да има и беседа от Учителя, когото аз никога не бях слушал в публична реч.

А Петър Дънов, създател, водител и душа на това оригинално и грандиозно движение, струваше си да бъде слушан и ако е възможно преценен. Аз ще се опитам да предам впечатленията си за него по-после. А сега ще кажа само следното. Най-първо го съгледах пред една от трапезите, около пет метра от мястото, където аз стоях. Дънов заемаше тихо, не демонстративно своя авторитетен трон. Той седеше върху бяла възглавница на бяло столче (изнесени на момента из някоя палатка¹), докато ние всички седяхме на тревата или на постлани черджета. Макар безгласен, той бе средоточие на всички погледи и внимание. Вдъхновени жени стоят около него и с тихо благоговение и нежни ръце му услужват с умиление и страхопочитание. Те не искат да знаят кой ги следи и какво мисли за тях.

Според „Църковен вестник“ в България има 15 000 дъновисти. Според други - от 40 000 нагоре. Тъй щото подир Светия синод г-н Дънов брои най-много последователи в България и то е авторитет, какъвто синодът никога не е имал. Още по-чудно е, че Дънов е постигнал този чуден патриархат и продължава да го владее без оръжие и стражари, без шарилки и дрънкалки, без ана тема и подкупи. Светия или магесник, пророк или ма нияк, това е човек със свръхчовешки постижения през

¹ Бележка на сестра Теофана.

първата четвъртина на XX век. Такъв човек не заслужава ли да се посети и изслуша?

*

Молитвено тържество преди изгрев слънце.

*„Господи Боже, ти си Бог мой,
Тебе търся от ранни зори;
за тебе жадува душата ми,
за тебе чезне плътта ми
в земя пуста, суха и безводна.“ (Пс. 62)*

Моите любезни гостоприемници бяха запасен полковник Б. и инженер С.; наричаха ги в това общество брат Б. и брат С. Те и мен тук наричаха и третираха като брат.

Званията „брат“ и „сестра“, докато са нови и пресни, са наистина мили и топят сърцето. Сладка е мисълта, че сме деца на Бога, следователно братя и сестри. Помня колко хубаво ми се видя това, когато преди години за пръв път чух методистите да се здрависват и означават така. Но уви, аз доживях да науча, че кога изфиряса чувството, изчезне братствеността на дело, същите думи стават бая банални и нещо по-лошо. Дано и ите братя никога не изпитат това душевно огорчение и разочарование.

Както бяха ми известили още от вечерта, всички < имаме рано, къде 4 часа, набързо се облякохме, поизчихме се и се отправихме за сборището всред лагера. И мк- хубава нощ, обещавахе ясен летен ден. Месечин || а грееше приветно, звездите почваха да блестят пред

пукващата се зора, която бе обявена от Зорницата, блестяща една копраля над хоризонта.

Когато малко подир 4,30 часа стигнахме голямата поляна сред лагера, аз бях изненадан от неочаквана гледка. Може би по-право е да кажа: моите изненади започнаха засилено да се нижат. Там ние заварихме може би до 500 мъже и жени, а други прииждаха едновременно с нас на групи и тихичко заемаха местата си в стройни редове. Още при пръв поглед три неща ме изненадаха, най-малко три: че толкова хора бяха самоволно там толкова рано; че всички стояха и продължаваха да се образуват стройни редове, и то без никакъв видим или главен разпоредител; и че там владееше невъобразима за това множество пълна, тайнствена тишина. Сякаш че това множество стоеше със страхопочитание пред някое живо божество в тайнствен някакъв си храм. Тук личаха набожно благоговение, безупречна дисциплина и чуден ред, на които един соколски вожд, един народен генерал, би завидял. Редът беше тъй правилен, щото отдето и да погледне човек, виждаха се прави редици от човеци, поединично отстоящи, равномерно на два метра един от друг. Мъжете гологлави стоят отдясно, а жените с пребрадки си поделяха лявата половина на поляната. Всички с лице към изтокстояха прави, неподвижни и безмълвни като статуи.

Изненадан и трогнат от грандиозната пред мене гледка, аз напразно търсих с око оня, който е пружина и душа на тоя народ. Затова попитах тихо, на английски брат С.:

- Къде е господин Дънов?

- Той още не е тук, отговори господин С., но е вече

време да пристигне. Той идва точно навреме, излизаш измежду борове пред нас.

Натам именно бяха обърнати в сериозен взор всички лица. Пред нас с потайна тържественост се издигаха, замъглени в утринната дрезгавина, стройните борики. Над тях трепетливо блестеше Зорницата, готова да избяга от ослепителния рефлексор на Аврора, когато един не висок, спокоен глас отпред наруши половинчасовата тишина - колкото разбрах после, това било гласа на неусетно пристигналия вожд. В същата минута гласът на брат С. (когото нека наречем повторителя) гръмогласно, за да се чуе от цялата фаланга, повтори произнесените от Учителя думи:

- Благославяй, душе моя, Господа!

Тогаз се разигра една част от драматичната, невъзможна за описване сцена, която се не подава на изказване, но която може да разплаче от радостно умиление един архангел. Дължим, може би, на ранното утро, на горската обстановка под небесния свод, на тисязогласният хор от клеветени и угрозявани люде - не зная на какво се дължи, но ефектът на изпетия псалом бе за мене несравним, освен с апокалиптичните сцени в Откровението на Йоана. Никаква тържествена литургия не може да се сравни за минута с това тържество в неръководения храм в подножието на Витоша.

В миг, е ръце издигнати над главите си, песента се поде от 1000 гърла е такава трогателна ревност и хармонични повторения, докато се разлюля гората и душата на всеки неатрофиран духовно човек. А думите, които тържествено се пееха, бяха следните:

„Благославяй, душо моя, Господа!

Не забравяй всичките Му милости,
Не забравяй всичките Му благости,
Не забравяй всичките Му добрини!
Не забравяй милостта Му,
Не забравяй благодатта Му,
Не забравяй обичта Му,
Не забравяй Любовта Му!"

Последните 4 реда се повтарят 3 пъти: първият път силно; вторият път тихо; третият път много тихо.

След това започнаха седемте физически упражнения, които се изразяваха с разни телесни пози и движения: с главата, ръцете, краката, но и е цялото тяло, като следваха сякаш автоматично Учителя, който стоеше пред тях и с чудесна ловкост за възрастта му, правеше едновременно същите движения... А преди всяко от тия телесни упражнения всички заедно наизуст пееха някоя песен, изговаряха една молитва или някое назидателно изречение. Песните и изреченията или част от тях се повтаряха трикратно.

Между молитвите бяха Господнята молитва „Отче наш" и 91 псалом, изговаряни задружно от всички. А седемте назидателни изречения, по едно пред всяко упражнение, са следните:

1. Господи, да дойде Твоето благословение върху мен!

2. Да се изпълни душата ми с Божията Любов!

3. Да възрастне в мен Божията Правда!

4. Ще служа Господу с всичката си душа!

5. Ще се радвам на Божиите блага!

6. Ще ходя в пътя на Истината!

7. Верен, истинен, чист и благ всякога бъди! (мото).

Тъкмо тогава, след шестото упражнение, се зададе слънцето. С появата на крайчеца от светлото кръжило в множеството се раздвижиха, заловиха се за ръце като на хоро, та образуваха 7 хармонични или концентрични кръга; петте вътрешни кръга от жените, а двата външни от мъжете. И всички заедно запяха:

„Изгрява слънцето, праща светлина, » 9
носи радост за живота тя." ' .

От друга песен, която пяха, схванах тези думи:

„Мисли, право мисли. } 2
Свещени мисли за живота ти крепи. } 2
Крепи, крепи, крепи, .
Свещени мисли за живота ти крепи." > 2

„Сила жива, изворна, течуща. } 4
Зум ме зум, зум ме зум, ^
Бином то мето. Аумен."

Дали това са части от същия химн и какво е значението на езика на последните два реда, аз не зная. Предполагам, че са санскритски. Все пак с думата *аумен* - (амин вероятно) се свърши утринното молитвено тържество, бдение и упражнение.

*

Аз имах случай, доколкото е възможно за един ден, да се запозная с членовете на това загадъчно братствено движение.

От гледище религиозно те произхождат от толстоистки и протестантски среди, ала най-много измежду православните. От гледище народностно, както и сами-

ят им Учител, те са чисти българи. Има по един или двама от други народности: евреи, руси, един италианец, една американка, но подавяещото мнозинство са българи от всички части на България, от Тракия и Македония. От гледище съсловно и обществено, това са наши съграждани и съселяни, учени и прости, учители и студенти, адвокати и чиновници, търговци и военни. Каза ми се, че обществото им наброявало около 100 души запасни офицери. Според един противен тем източник, имало генерали и генералши дъновисти. Но аз такъв не срещнах. Има вишисти, както и от всяка степен на културата. Ала болшинството ми се видяха като хора от средна класа: еснафи или малоимотни, както ги биха нарекли социалистите. Характерното от психично гледище: те са съзнателни, дисциплинирани, любознателни, набожни и, както всички нововерци, високонравствени. Ето, това е най-ценното, може би трябва да кажа, най-бялото нещо, което видях у белите братя.

Аз приказвах с мнозина от тях частно и внимателно ги наблюдавах на беседите, които слушахме заедно на Изгрева.

След закуска, на която се повтори редът на вечерята, аз с нетърпение чаках беседата, където можех да видя и да чуя Дънов в по-непосредствени обръщения към своите последователи.

Къде 10 часа, към източната страна на полянката се яви подвижна дъсчена платформа или площадка, издигната около 60 - 70 см над земята. Катедрата бе добре засенчена и постлана с килимче. На килима имаше стол, пред стола маса (малка), а върху масата - Библия.

Всички се стекохме там и насядахме пред естрадата

в полукръг: жените, които обикновено носеха белите си пребрадка, а мъжете, макар слънцето да печеше силно, почти всички бяха без шапки. Всички с очакване гледахме празната пред нас катедра. Изведнъж всички се изправят на крака. Значи Учителя иде. И всички стават, докато той бавно стигна стъпалата, изкачи се на катедрата и седна. Тогава едва седнаха и те.

Господин Дънов чете и проповядва седешком, без каквито и да са писмени бележки. И чете с увеличително стъкло (леща). Оная утрината той говори повече от час, но макар слънцето да печеше силно, та мнозина бяхме в пот, никой не се помръдна от мястото си.

Преди да започне да говори, както и след като свърши, имаше песен и молитва, в които участваха всички наизуст. Музиката им е особена, за качествата на която не съм компетентен да дам мнение. Песните са чисто духовни и щастливо засягат братствените подвизи на земния живот. Това е евангелската черта, която пакостно липсва у старите формалистски черкви. За пример вземете следните откъслечи:

„Зора се чудна зазорява,
зора на светъл нов живот...”

„Слънцето на Любовта
веч изгрява на света;
ний сме слънчеви лъчи,
носим новия живот...”

„На слабите да носим
подкрепа и обнова,

на страждущите - милост
и свободата нова.
...Напред да полетим, света да обновим!"

Хор нямаше, нито музикален инструмент да води пеенето, но те поемаха въодушевено, с победна вяра и радостен екстаз. Техният особен начин да преповтарят част от строфите въздейства упоително и увеличава разрителността на новата вяра.

И интересни бяха тези нововерци да ги наблюдава човек по-отблизо и да ги слуша. Мнозина от възрастните хора имаха бледи, обикновени, така да се каже, лица. Това бяха усърдни, решителни лица, лица на духовни сподвижници.

Тяхната пълна вяра и преданост към Учителя се четеше по лицата им.

Докато той говореше, много хора, особено между жените, слушаха със затворени очи, с усмихнати и възхитени лица, като че ли звука на гласа му ги милваше с благодатен лъх. Мнозина държаха в ръцете си молив и тетрадка и записваха всяка паметна мисъл от проповедта.

Отдясно ми, точно срещу мене седеше една млада поетеса. Изразителното ѝ лице се четеше като отворена книга. То не слушаше, а просто пиеше думите на Учителя е всичкото си младо същество. От време на време, когато някоя мисъл я огрееше особено, тя възкликваше:

- Видяхте ли, има ли някъде по-светли и крилати думи?

*

Ето, това са в бегли черти белите братя, дъновистите, хора усърдни, които гладуват и жадуват за правдата, които копнеят за братство, единство. Пластични души, защото са пияни от виното на едно ново-старо учение за братолюбие.

За Дънов този хиляден свят, както и хиляди други из България, които не са могли да дойдат на събора, са пластични души, гъвкава глина в ръцете на грънчаря Учител, да прави от нея какъвто си ще съсъд. И той изглежда, че не е злоупотребил със своя небесен мандат.

Създал е от тях честни люде. Искате пример? - Ето го. В лагера „Изгрев“ имаше до едно дърво долап, наречен „пощата“. Всеки изгубен предмет, от игла до часовник, се подирваше и намираще там. Защото, който намери нещо чуждо, там, на пощата, го оставя. И нищо - казаха ми - през всичкото време на събора не се загуби. Е, четецо мой, така ли е на вашия събор, пазар, панаир? Така ли е по вашето село? А тези хора, невероятни българи, не само не крадат, а си дават труд да търсят стопанина на каквото намерят чуждо. Това не е ли чудо?

Честни люде! Честни българи! Това е истинното и чудно благодеяние. Честният човек - казва английският поет - е най-благородното от ръката на Бога създадено. А човекът, който посредничи да създава от крадеца честен човек, от паразита - производител, от алкохолика - трезвеник, от кръвника - братолюбец, от бюрократа служител, е велик обществен благодетел.

Прочие, кой и какъв е тоя чудотворец в 20 век? С какви средства разполага? И с какви сили изпъжда бесовете на омразата, хищността, нечестността?

УЧИТЕЛЯ

„Учителю, каза му Йоан, видяхме един човек да изгонва бесове в Твоето име и му запретихме, защото не следваше нас. А Исус рече: Недейте му запрещава... понеже оня, който не е против нас, е откъм нас.“

Марка 9:38-40

Кой човек е велик? Как се мери величието на човека?

Как се знае размера на една планина? По висотата, ширината и простора ѝ. Как се определя величието на една река? По дълбочината, ширината и дължината ѝ.

Как се мери величието на човека? По обема на постиженията му, по засега, по време и пространство на идеите му, по простора в света на влиянието му.

И по мярката на тоя мащаб кой е най-великият в историята българин: Крум? Симеон? Асен II? Самуил? Св.Кирил? Отец Паисий? Ботев? Стамболов? Ив. Вазов? - Не, нито един от тези.

Най-великият българин е бил и е поп Богомил. Той единствен между нашето племе, с кваса на своето жизнедавно учение, е внесъл ценен принос в съкровищницата на световната култура. Като реформатор, поп Богомил беше предтеча, Йоан Кръстител на всички велики реформатори, с които цивилизацията се днес гордее.

От своя народ, благодарение на лошото византийско влияние, тоя великан е нещо по-зле от отречен и

забравен. Нещо по-срамно. Англосаксонци величаят Уиклифа, а Швейцария слави Калвина. Германия се горее е Лютера, Чехия, макар католишка, милее и слави Ян Хуса. А България - както еврейството по отношение на Исуса - продължава да клейми и да се срамува от великия си роден реформатор поп Богомил.

Господа български историци и патриоти, поп Богомил трябва да се възкреси от забвението. Той трябва един ден да има паметник, по-висок от тоя на цар Освободителя. Защото поп Богомил, тоя наш Ян Хус, изгорен върху кладата на византийските клевети, е чест и слава на българското име.

*

Най-чудното и най-интересното у белите братя е техният Учител Дънов - основател, глава, душа и живот на това загадъчно и интересно движение.

Откъдето и да го гледаш, това е бележит човек. Един-единствен, с празни ръце, без земни приятели и богатства, той днес, след 25 години труд, се радва на постижения, на които най-ученият му съвременник може да позавиди. Днес той има и приятели, и завидно име, и е обожаваният вожд на десетки хиляди души от всяка възраст и съсловие. И при това бъдещето му обещава несравнимо повече, защото делото му има някои изгледи на дълговечност и даже сега, в самото си начало. Сигурно това е българин от рода на необикновените, а може би и от рода на великите. Това е човек и нещо повече. Учителя, по всичко изглежда, е от ония редки исторически личности, които поради изненадващите си пости-

жения, още приживе стават легендарни, изпърво за своите приближени, после почти за всички.

Като съдим постериорно, от размера на неговите удивителни постижения, не само числеността на неговите обожатели и жизнеността на движението му, но и силата му да изменя благотворно човешкия характер, от една страна, а от друга, обаянието на личността му върху неговите последователи, Учителя е един от историческите, духовни, може би мирови Учители. Божи пратеник.

*

Петър Константинов Дънов е по плът син на варненския свещеник Константин Дъновски. С изключение на седемте години на пребиваването му като студент в Америка (от 1888 до 1895 г.), духовната си мисия той изпълнява, като остава до края на земния си път в България. Учил е във варненските училища, където завършва основното си образование (1879 г.) и реална гимназия (1882 г.), и в Свищов - в Американското научно-богословско училище. По-късно е следвал богословие в университета Дрю (Медисън) и Теологическия факултет при Бостънския университет в Съединените щати. В Америка Учителя продължил и самообразованието си във великия Университет на живота. В него той учи и преподава до ден-днешен на няколко десетки хиляди жени, мъже и деца, но вече като професор с небесна диплома. Каквото и да кажем, никой никъде не е имал по-прилежни и по-предани ученици.

Аз, обаче, няма да пиша биография на Учителя.

Неговият биограф още не е роден. Когато настъпи това време, когато този биограф се роди през ХХІ век, той ще опише живота, дейността и учението му в няколко тома. Рано е още да се рисуват духовния и историческия портрет на Учителя. Няколко грандиозни постижения обаче му отреждат много по-почетно и по-сигурно място в историчната Валхала от това на славни царе и велики завоеватели.

Например какъв по-възвишен и християнски лозунг от тоя, даден на събора на белите братя: „Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Друго съображение, което го прави фактор от историческо значение, е плодът на влиянието и учението, характерът на неговите умножаващи се последователи. Те го наричат Учител - един и несравним на земята. И е право. Защото, доколкото знаем, той е несравним.

Доказателство, че Учителя служи на Божието Царство, за мен е, че той „изпъжда бесове". От своите последователи той е изпъдил злобата, омразата, хищността, отмъщението, атеизма, материализма и много други.

Затова аз казвам с думите на Христа: „Недейте му запрещава... Понеже всеки, който не е против нас, е откъм нас."

УЧЕНИЧКА В ШКОЛАТА НА УЧИТЕЛЯ

Новата 1926 - 1927 учебна година започнахме с нови стремежи, нови импулси и нови задачи за решения. А на ученика се дават задачи! И по какво? Каквито той и не подозира. Но как ученикът ще учи? Как това велико

учение ще стане плът и кръв? Как великият Учител ще предаде своето знание? Затова е казано: „Труден е пътят. Да, труден. Във всяко друго време. Но сега, когато Учителя е още тук? Когато ученикът решава своите задачи под непосредствения поглед и голямото съдействие на Великия?

Сей, велики Учителю, великото семе на Любовта! Сей великото семе на Мъдростта, на Истината! И ти, ученико, учи великите уроци, предадени ти с толкова Любов, с такава велика Мъдрост и осветени с великата Истина на Бога! Учи, ученико, учи!

*

Започна новата учебна година за всички. Аз съм ученичка на Учителя. Аз съм същевременно и студентка. Колко бледа и безжизнена е мисълта на философите, които изучавам в университета, по отношение на мисълта на Учителя! Но трябва да се учи. Учителя казва: „Как ще разберете Божественото учение, като нямате за основа човешкото." Аз живея през тази година на ул. „20 април" № 20, в дома на брат Тулешков, там, в същата къща, живее и брат Борис Николов със своя по-малък брат Николай. Всички студенти. И всички са изправни във всичко. И в посещаването на лекциите на Учителя и в университета - във външни и вътрешни изпити. Моята сестра Мара в тази година е учителка в с. Вакарел, махала Ездирастовци, а моят брат Петър-Асен - счетоводител в издателство „Хемус".

*

Все още има хубави цветя из поляната на Изгрева. Снощи слушах лекцията на Учителя на ул. „Оборище“, днес слушах лекция в университета и сега съм на Изгрев. Гледам две хубави сини цветчета и се питам: какъв е смисълът на този кратък живот? Да се порадва на слънчевия лъч? Да зарадва човешкото сърце? И едното, и другото. И трето, - се обадиха сините цветчета - ние вършим и работа на този свят. Ние работим за великото Единство в природата - за Бога. Ние трансформираме енергиите на земята с помощта на слънчевите енергии и с това принасяме своя дар на Великия възход.

8 декември 1926 г., сряда

Общ окултен клас, VI г., 12 лекция.

В тази лекция при много хубавите и ценни мисли, които каза Учителя, той даде и музикален образ: „Киамет Зену“. Думата Киамет означава Великото в живота, онова, което се развива във времето и пространството. То представлява началото на нещата, онова, което дава подтик към творчество. Тази дума означава и метода, начина, чрез който се изразява това творчество. Означава също и силата, с чиято помощ трябва да се воюва, за да се победи ограничението и да се започне възраждането.

Киамет Зему значи да влизаш в едно красиво място, толкова красиво, че се чудиш върху какво по-напред да спреш погледа си.

Махар Бену е Великият, Който урежда и съгражда нещата. Той е неизменен и постоянен.

19 декември 1926 г., неделя, 19, 30 часа

Хубаво упражнение ни даде Учителя. Леки упражнения са наглед упражненията, които ни дава Учителя, но направени с любов, с концентрирана мисъл и точност дават отлични резултати.

Истината носи свобода за разумните.

Любовта носи живот за благите.

Тези мисли ще ги произнасяме 10 дена, 3 пъти сутрин и обед и 4 пъти вечерта към 22 часа. И ще отбелязваме нашите преживявания.

28 декември 1926 г., сряда

Общ окултен клас, VI г., 15 лекция.

Тук Учителя даде хубавия музикален образ „Давай, давай!“ Силен мотив - който събужда в съзнанието на човека ред образи и картини и поражда подтик да дава.

26 февруари 1927 г.

Тръгваме за връх Мусала с Учителя. Кой тръгват с Учителя за Мусала? - Ние. Една малка група, която се беше излъчила от специалния (младежкия) клас.

Групата се състоеше от 16 сестри и братя и имаше своите занимания в неделя сутринта преди беседата на Учителя в 10 часа. Решихме един ден да изпитаме своите сили и през месец февруари, снежен и студен, да отидем на Мусала.

Слънчев беше този февруарски ден. Цялата земя беше покрита със сняг. И то какъв! Но ние се качихме на автобуса и потеглихме. Не сме добре екипирани. Имаме екип като за Витоша, а отиваме на Рила, на Мусала.

Учителя прие нашето предложение и нашите сърца затупкаха от радост. С Учителя е и хубаво, и интересно, изпълнено е със смисъл!

Въртят се-колететата на автобуса, той шуми, плъзга се по снежното шосе, а ние със стоплени сърца гледаме към заснеженото поле и планините отвъд и се радваме. Защо се радваме? Защото знаем, че каквото и да се случи, все ще бъде хубаво, както е хубаво пътуването ни сега през полето.

Рила, Мусала! Всичко е покрито със сняг. В Чамкория боровите дървета разсипваха сняг. Но шосето беше чисто. В този ден Н. В. цар Борис III беше отишъл в двореца си в подножието на Рила и по този случай шосето, по което вървахме, беше идеално изчистено. Ние вървахме смело, радостно, неподозирайки каква е дълбочината на снега отстрани. На един пост стражарят ни спря: „Не може - каза - да отидете по-нагоре, защото пътят е запазен“.

Разбрахме защо пътят е запазен и телефонирахме в двореца за разрешение. Негово Величество веднага реши, щом разбра, че Учителя пътува с група ученици. И когато минавахме покрай двореца, видяхме на балкона хора, които ни гледаха.

Ние отминахме изчистеното шосе, поехме нагоре пътя през боровата гора и потънахме в сняг, висок до метър. Тогава братята започнаха да се редуват: върви известно време един брат отпред и прави път, измори се,

отстъпи на втори, после вторият се смени с трети и т. н. А ние, сестрите, вървим след тях, една след друга в техните стъпки. И Учителя между нас.

Дълго време вървахме така. После високата борова гора започна да отстъпва на клека. Слънцето клонеше към залез, а едва бяхме стигнали с усилие до мостчето, което преминава над рекичката. По-нагоре пътят се провира между клек. Но снегът покрил всичко и беше невъзможно да се открие пътя. Тогава? Тогава се върнахме малко назад, спряхме при една голяма скала, при която имаше съвсем малък, полуразкрит заслон. Братята веднага поразчистиха снега и запалиха огън. Пригответихме се да прекараме нощта тук, при 3° студ под нулата. Край този голям огън и сред сняг до пояса, това беше най-топлата нощ, която можеше да се очаква. Чудесно прекарахме. Дали беше 3° под нулата или 3° над нулата, това нямаше никакво значение за нас. Беше ни топло, защото присъствието на Учителя ни стопляше по-силна от всичко.

Попяхме си, поговорихме си, пихме чай и си сварихме топли картошки. Колко беше мил Учителя, когато ни даваше по парченце от предложените нему картофи. Обикновено той режеше картошките на колела, по време на екскурзии, разбира се. Посоляваше резенчето, слагаше му малко чер пипер и така го предлагаше на случаен присъстващ на неговата трапеза. Незабравимо по вкус остана онова парченце, което получих през тази вечер на Рила.

На сутринта, разположени около огъня като в най-люксозната страноприемница, ние пеехме и благодаряхме за необикновените и неповторими преживявания тук,

когато внезапно се чу шум от коне. Някой каза: „Негово Величество“.

И наистина Негово Величество с няколко млади офицери и е 8 коня приближиха при нас и спряха. И всички бяха много изненадани, че ни намират сред снеговете в такъв бодър и повишен дух. А те водеха 8 коня, защото знаеха, че ние бяхме 16 души. Вероятно ги бяха взели, за да ни окажат помощ, защото всички се били обезпокоили за нас освен ние самите, защото бяхме е Учителя.

Негово Величество дойде при нас, ръкува се първо с Учителя, после е всеки от нас. Със специфичната негова естественост и любезност царят се осведоми за нашето състояние, като междувременно използва отдалия му се случай да се изкаже пред Учителя като пред баща:

- Вие сте свободни, а аз!

Каза по дума на някои сестри и братя и така естествено прегазваше снега и задаваше своите въпроси, щото аз се учудвах постоянно и си помислих: „Да, това е цар.“

Учителя, от своя страна, се осведоми за техния маршрут и като разбра, че и те отиват на върха, каза да върнат конете.

Конете бяха върнати, а младите хора продължиха пътя нагоре, защото те бяха екипирани добре и имаха на краката си котки.

Ние се порадвахме на хубавия ден, на слънцето и на всичко и се върнахме да пренощуваме в Чамкория.

И там беше хубаво. Топлата печка в хотела, топлин-те легла при този голям сняг отвън бяха великолепни. Защото, пак повтарям, ние бяхме е Учителя.

На следния ден една луксозна кола ни върна в София малко преди школната лекция в 7,30 часа вечерта. Учителя говори с голяма любов пред учениците, които го бяха чакали.

Една малка случка ми направи голямо впечатление в този ден. Когато слязохме от автобуса, брат Борис плати на шофьора и повдигна леко плика, в който бяха парите. Забелязахме, че пликът беше празен. А когато тръгнахме, всички дадохме по свобода, кой колкото имаше и кой колкото можеше. Дадохме само за път, защото според нашата програма нямаше къде да ни трябват. А платихме за хотел и за други непредвидени неща и въпреки това парите пак така точно ни стигнаха.

Това е счетоводство. Това е велико божествено счетоводство.

Да бъдеш с Учителя, значи да бъдеш свободен. И в планината, и в гората при сняг повече от метър. Свободен навсякъде, защото знаеш, че няма да ти се случи нищо: няма да се простудиш, няма да останеш гладен, няма да закъснееш.

Велики Учителю! Колко много ти благодарим!

Велико е твоето знание! Необикновени са твоите възможности!

Благодарим!

ИМАМ СВЕТЪЛ ДОМ

Аз имам дом прекрасен,
светъл дом, красив и чист,
в него вдъхнах от живота
нов, и смислен, и добър.

В него аз разбрах какво е
обич, Мъдрост и Любов;
в него пак разбрах какво е
Истина, какво е Свобода.

Там, в този дом разбрах,
че има много красота,
Любов в живота земен,
който се откри пред мен.

Този дом се казва Изгрев,
във България е той,
пред Витоша издигнат в полето -
от София на юг.

Той е тъй прекрасен, светъл,
земен и небесен дом,
най-топлия и най-уютен,
изпълнен с Мъдрост и Любов!

Тук за първи път открих
коя съм аз, какво човек е.
Тук за първи път усетих
що е туй Любов на брат!

1927 г. ЕДНО УТРО

Днес ние си устройохме един малък празник. Чучу-
лигата извиваше дивна песен. Тя сякаш се радваше на
дивната панорама, която утрото разкриваше пред рано-

будните. Панорамата растеше в багри и хубост... Утрото пееше величествената песен на раждащия се ден.

Сърцата на ранобудните трептяха с мировия трепет. Те бяха направили вече утринните упражнения и вдъхнали от свежия въздух на ранното утро. Сега те чакаха царския син.

Ето че блесна, промъкна се между сребърните воали и с целувка ги докосна. Величествен химн на красота, благодарност и очарование затрептя във всяка клетка.

Красотата разкриваше своето величие, музиката - своите тайни, Любовта - своето безсмъртие... Малкият празник беше на своя връх.

Минута, две, пет... Слънцето наметна лъчезарната си пелерина и тържествено пое по своя път. Работа очакваше вече всички. Делникът приближаваше и подбуждаше към активност. На групи ранобудните братя и сестри напуснаха красивата поляна. С радост те ще работят и в днешния ден. С радост ще се подготвят за утрешния празник.

*

Неуморим е нашият Учител.

Ние сме на чешмата, която е в полето на юг от Изгрева, само на няколко метра от края на боровата гора. От известно време тя ни дава от своите бистри води и ние сме благодарни. Но единствено Учителя знае да благодари. Той разхубави мястото наоколо. Ние го почистихме, а пък самата чешмичка със слънчево коритце направиха братята.

То беше празник! С Учителя винаги е празник!

Имаме си салон за беседи! Само за няколко предсъборни дни братя и сестри от София и от провинцията изградиха на Изгрева хубав салон за беседи. Няма още прозорци, но ние влизаме по чорапи, сядаме върху килимчета и възглавници на пода и слушаме беседа. Колко е хубаво! С трепет пристъпваме в новата сграда, с голяма любов правим молитва и е още по-голяма любов поглъщаме живото Слово на Учителя. А то се лее. Първата беседа, която започна на 19 август в 7 часа сутринта (денят беше петък), продължи цели два часа и половина.

Тази беседа е озаглавена „Пътят на ученика" В нея Учителя очертава ясно пътя на ученика. Първо прочете 49 глава от пророк Исая от 15 стих надолу и 15 глава от Евангелието на Матея, пак от 15 стих надолу, и направи един паралел между тях. Той каза:

„Ние разделяме хората на четири категории: старозаветни, новозаветни, праведни - хора на новите времена - и ученици. Какви са били вашите лични възгледи за живота в миналото, ще ги намерите в Стария Завет. Какви са били вашите възгледи за живота като новозаветни хора, ще ги намерите в Новия Завет. Ако пък търсите в Евангелието пътя на ученика, там няма да го намерите. Значи пътят на ученика, това е новото, което Бог днес дава."

„И тъй, най-първо вие трябва да имате ясна представа за старозаветния човек; трябва да имате ясна представа за новозаветния човек; трябва да имате ясна пред-

става за праведния човек - за човека на новата епоха, на новите времена, и най-после трябва да имате ясна представа за ученика. Това са пътища, фази, които ученикът трябва да знае."

„Следователно, когато говорим за богатства, за материални блага в света, ние подразбираме стремежите на известен род хора. Това са старозаветните хора. Прави са техните стремежи, затова и Бог им дава. Докато са старозаветници, те са в правото си да имат ниви, волове, говеда, разни видове рала, мотики, да орат, да сеят, да се раждат и прераждат - всичко могат да правят."

„От гледището какъв трябва да бъде пътят на ученика ние не критикуваме абсолютно никого, ние не правим никакви операции. От това гледище ние не морализираме никого, не казваме: Този е крив, онзи е прав; ние абсолютно не се занимаваме с погрешките на хората. Те не съществуват за нас. За нас съществува само правилният живот - животът на Любовта. Аз казвам: Бог е Бог на Любовта, на светлината, на мира, на радостта. Следователно това са качества и на ученика: Любов, светлина, мир и радост за душите."

„Аз наричам праведни хора онези, които имат съдилища с установен ред и порядък."

„Любовта е най-голямата сестра, най-голямата дъщеря на Бога, родена във вечността. Светлината, това е най-големият брат, също роден във вечността. Мирът, това е най-хубавото жилище, в което радостта може да живее. За в бъдеще, ако искате да съградите своето тяло, своето жилище, мирът трябва да ви дойде в помощ. Такъв е законът. И тогава радостта ще влезе да живее в това тяло. Радостта е най-малката, най-любимата сес-

гра, която всички галят. Дето има Любов, има и радост. Дето има Любов, има и светлина, има и мир, а мирът носи радостта. Мирът носи жилището на радостта."

„Любовта, светлината и мирът са отстъпили най-високия връх на земята за радостта."

Учителя говори още много върху тези четири категории хора, даде много ценни знания и обяснения, а милите слушатели поглъщаха всяка дума и се радваха, че са в салон, че са приютени в приятен скют, а не както миналата година, когато беседите се слушаха само на открито. А Учителя благ говори, говори. Струи знанието из него. Струи Любовта из него и пълни умове и сърца.

Същия ден в 4 часа след обед Учителя говори по темата „Духът на Господа". Следната беседа - „Братя в единомислие" - чухме в събота - 20 август, в 7 часа сутринта. „Ще се превърне в радост" беше беседата, която Учителя изнесе на 21 август, неделя, в 7 часа сутринта, а втората в 20 часа - „Обич към знанието". Беседата „Пробуждане съзнанието на ученика" Учителя изнесе на 22 август, понеделник, в 7 часа сутринта. „Дойде глас" - на 23 август, вторник, също в 7 часа сутринта. В сряда, на 24 август 1927 г., сутринта Учителя изнесе една от най-назидателните си беседи - „Явно говорих", а същия ден вечерта, в 8 часа - „Свещеният час".

Само Божията Любов носи пълния живот!

УЧЕБНАТА 1927 - 1928 г.

Занятията започнаха на 22 септември. Учителя изнесе своята беседа живо, пламенно и неуморно. Отиваме

за беседа на ул. „Оборище“, защото салонът на Изгрева още няма прозорци. Учениците държат бележки, всеки според възможностите си и според това, какво го интересува.

23 ноември 1927 г., сряда, 7,30 часа вечерта

Тема: „Разлика между математическите вероятности и духовните възможности.“

„Разрешението на всеки въпрос седи в причинния свят. В духовния свят има два вида запалки. Една, която веднага изгасва, и друга, която и при най-голямата буря не изгасва. По-добре по-малка свещ, но да не загасва. По-добре веруя, което расте и се развива. Животът, знанието могат да се градят само с положителни мисли и чувства.

Трябва жертва. За да те послуша Господ, трябва да Му служиш. Безкрайно трябва да жертвуваш живота.

Човек трябва да има разположението на младата мома. Живот да блика от него.

Временните неща трябва да минат във вечни.

Знанието има за цел да избави човека от страдание. Който и да е дух, даже божество, влезе ли в материята, изпитва скръб. Да слезе Духът в материята е тъй необходимо, както когато се свърши хлябът, трябва да се купи.

Внимателният, ученият човек, когато даде една чаша вода, тя трябва да бъде чиста като кристал. И всяка мисъл трябва да бъде чиста.

При вас идва един приятел, иска нещо. Не му отказвай, ако можеш, защото и ти искаш от Господа.

Плачай и върви напред. Не се спирай!

В правия път няма значение ляво и дясно. Ще има и вляво, и вдясно, но все е в правия път. Това не е прегрешение, само отклонение. Но все е в правия път.

Всички желания се постигат, но времето се удължава. Ако имаш едно нисше желание, пресади го, но не го изкоренявай.

Много е мъчно да се изкоренява желание. Пресади го! Ако не го пресадиш, други ще го пресадят. Пресаждането е придружено също със страдание.

Които от учениците искате да прогресирате, не бързайте. Трябва да уякне човешкият дух."

С удоволствие запяхме новата песен „Имаше човек", която Учителя ни даде на 30 октомври 1927 г., и „Тъги, скърби са богатство" - на 7 декември същата година.

*

Дните се нижат, а Изгрева става все по интересен! Всеки иска да прекара там свободното си време. Освободи ли се от работа - хайде горе. Излезе ли от лекция - хайде горе. А там нашият общ дом постепенно се устройва. И се устройва с голяма Любов! Братята студенти и ученици с радост станаха майстори. Тук ще почукнат и ето - появи се малка къщичка, там ще почукнат - изникне друга. Които са от провинцията, се приютяват да зимуват в новите домове. А нашите приятели от София си мислят: „Колко ли са щастливи, че живеят там заедно!"

Учителя е все по-често на Изгрева. Той отива на

„66", но почти всеки ден е горе и по всичко личи, че вече се установява там. Салонът ни е вече с прозорци, но тук и там още доуреждат, доправят недоправени неща. Учителя слиза за беседа в града, ношува там и рано сутринта на следващия ден е пак горе. Винаги братя и сестри го придружават. Колко е мила тази картина!

Учителя не е най-високият от тях, нито е най-едрият по фигура, но съвсем естествено изпъква като най-внушителния от тях. Той се отличава от всички и отдалеч привлича погледа. Искам да отида при него и си мисля къде ли е в момента той? - На Изгрева или на „66"? Тръгвам за Изгрева. Учителя е там, но една сестра говори с него.

- Учителю, - запитвам го аз, след като свърши разговора със сестрата - от известно време страдам от една необикновена чувствителност. Щом вървя по пясъчна настилка, чувствам песъчинките през обувките и космите на главата ми се изправят. И много е болезнено. Булевардът, на който живея, е тъкмо такъв и ми е много трудно да минавам по него.

- Употребявате ли чеснов лук? - ме запита Учителя, след като ме изслуша много внимателно. Много е слаба думата „внимателно", за да предаде вниманието на Учителя и неговото изслушване. Аз отговорих:

- Не съм употребявала чеснов лук повече от година.

- Ще вземете по една скилидка, по едно малко парченце чеснов лук сутрин, на обед и вечер. Няма нищо. Ще мине.

Целунах бързо ръка на Учителя и си тръгнах. Взех едно парченце веднага, беше късно следобед, сутринта взех второто и на обяд третото. И се случи следобед да

изляза, да мина по пясъчната настилка на булеварда. Не усетих нищо и много скоро забравих болестта.

*

Денят е 16 септември. Посещението на Изгрева е твърде голямо, а настроението е празнично. Палатките трептят по поляните. Навсякъде край тях се виждат мили хора. Едни ще останат още няколко дена, докато започне новата учебна година, други ще стоят, докато се застуди. Всеки ден има гости и от града. Било, за да видят Учителя, било, да си поговорят с някоя сестра или брат. Стенографките са още тук. През целия ден те дешифрират беседите от събора. Преписват ги на пишеща машина, след което ги прочитат на Учителя. Около тяхното жилище е оживено.

Пожелах да поговоря с една от тях. След като се поразходихме, тя се осведоми къде е Учителя в момента и ще може ли да ме приеме.

За пръв път влязох при Учителя, в неговата горна стая. А бях много стеснителна. Придружи ме сестра Савка, една от стенографките, е която бях по-близка. Сестрата сподели с Учителя нашия разговор преди това, каза своето мнение, след което Учителя заговори.

Когато съобщих причината на моето посещение, Учителя искаше да цитира един стих от Евангелието. Той каза: „И който победи, той..." И по средата поспря, като че ли не знаеше по-нататък стиха, та търси следващата дума. После повтори : „И който победи, той ще".... Докато Учителя търсеше думата, аз избързах и казах: „той ще се облече в бяла дреха".

По усмивката, лека и едва доловима, аз разбрах, че това беше метод на Учителя, за да изкажа самата аз стиха, та да запомня по-ясно това, което той иска да остави в съзнанието ми. Опитах да възстановя целия разговор, като го напиша в специалното си тефтерче, но нищо не се получи. Останаха само прекрасните думи, които ми каза Учителя в стаята си на 16 септември 1927 г.: *„Който победи, той ще се облече в бели дрехи.“*

*

Животът е непрерывен процес за опитване на Божиите блага, приготвени за нас.

ЛЮБОВ КЪМ БОГА

1928 г.

Нова година е, празник! За този празник се приготвяваме по-специално, защото мили души, сестри и братя, пристигат от провинцията. И защото отново ще бъдем няколко часа с Учителя и ще чуем беседа.

Вечерята започва в 19 часа. Една група от сестри и братя са приготвили отрано хляб, хубаво приготвено жито, ориз и плодове. Друга група ги поднася с любов на присъстващите. Хубав концерт допълва вечерята. Вече минава 21 часа и погледите, които наредко се откъсват от Учителя, наново се насочват към него. Той каза:

„Имайте предвид, че изтеклата 1927 г. беше сяпа по отношение на вас и вашите постъпки, но настъпващата 1928 г. има две очи. А всяка година, която има

две очи, тя зорко бди върху делата на хората. Следователно тази година може да ви донесе много радост, но ако сте невнимателни, тя може да ви донесе и много страдания. Ако турите осморката в хоризонтално положение, тя представлява човешките очи. Общия сбор на цифрите в 1928 г. дава числото две: $1 + 9 + 2 + 8 = 20 = 2$. Числото 2 представлява Божествената съкровищница - богатствата, които Бог раздава. Но там, дето има богатства, всякога има и спорове.

И тъй, ако очите ви са отворени, вие ще използвате разумно богатствата, които Бог ще ви прати през новата година. Ходите ли обаче по ума, който сте имали през изминалата 1927 г., богатствата ще минат и заминат покрай вас, без да ги използвате разумно. Ето защо бъдете внимателни през тази година, защото Господ ще гледа през две очи. Щом е тъй, и вашите очи трябва да бъдат отворени. На когото очите са отворени, и Божието благословение ще дойде върху него. На когото очите са затворени, Божието благословение ще мине покрай него и ще го отмине и той всеки ден ще остава със своята празна торба.

Та казвам: Използвайте разумно всеки ден от годината, защото не се знае колко ще живеем на земята. Другите неща, които имаме в живота си - грижи, смущения, противоречия и тем подобни, не могат да се решат, ако нямаме онази вътрешна интензивна връзка, която човек трябва да има с Първото начало на живота. Аз употребявам думата „Първо начало на живота“ вместо думата Бог, защото от дълго употребяване хората са я изопачили. Често хората мислят за Бога като за нещо физическо. Всъщност Бог е Първоначало, което

осмисля живота. Няма по-красив момент за човека от този, да почувствува за една минута поне присъствието на това Първо начало в себе си. То внася мир, радост и светлина в душата на човека и тогава той разрешава правилно всички въпроси в живота си, при което в него се заражда едно възходяще чувство и сила за работа, без да се спъва от своите външни и вътрешни изпитания.

Та казвам: Божията Любов е Любов, която преодолява всички мъчнотии. Само Божията Любов няма дефекти. Любов, която се помрачава, не е любов; любов, която отслабва, не е любов. Това са само афекти, чувства. Това, което остава едно и също при всички условия в живота на човека, бил той богат или сиромаш, силен или слаб, здрав или болен, е Божествена Любов. Божествената Любов никога не се мени - тя всякога остава една и съща и по смисъл, и по съдържание. Божествената Любов има качеството да се разширява, т. е. да изменя своята форма. Като не разбират качеството на Божията любов, хората казват, че тя се изменя, а всъщност в тази Любов има вътрешно разширение. Вследствие на това, когато очите на хората са отворени, Божествената Любов внася в тях мир и радост, а когато очите им са затворени, тя внася в тях смущение и скръб.

През тази година гледайте всичките врати и прозорци да бъдат отворени, та като мине Божествената торба е богатствата, да си поискате от Божествените вестители. Който иска, той винаги получава. Законът е такъв. Някой казва: Господ знае от какво имам нужда и ще ми даде нужното. Не, дава се само на този, който иска. Никой Учител в света не се натрапва на ученика си, но ученикът сам трябва да похлопа на вратата на

Учителя си. Тогава Учителя ще отвори Божествената съкровищница и ще му даде от богатствата, които са в нея. Кога получава детето храна? - След като плаче дълго време пред майка си. Тогава майка му дава. Кога получава петелът храна? - Когато кукурига известно време пред вратата на господаря си. Тогава сърцето на господаря му се отваря и му дава храна. Някой казва: „Човек не трябва да иска.“ Не, едно от качествата на великия живот, към който се стреми човек, е искането. Значи човек трябва да иска. Аз не говоря за просията. Да нроси човек, това е нахалство. Да искаш, значи душата ти да е пълна е желание да учиш. Ти можеш да искаш само от приятели; ти можеш да искаш само от баща си и майка си. От неприятеля си можеш да искаш, само ако си попаднал в плен, да ти подари живота. Затова казва Христос: „Хлопайте и ще ви се отвори; търсете и ще намерите; искайте и ще ви се даде!“ Това изисква разумният начин на живеене. Вие трябва да разбирате правилно какво значи да се молиш и какво - да искаш. Сега Бог ви изпитва дали ще искате или ще се молите. Кой се моли? - Грешникът. Защо? - Защото греши. Щом се молите, вие сте в положението на грешниците. Тогава не можете да искате.

И тъй, първата фаза в живота на хората, докато са грешници, е да се молят. Щом отношенията на хората към Бога станат правилни, те са вече праведни, влизат във втората фаза на живота и тогава те ще искат. За тия хора Господ казва: „Преди вие да искате, аз ще отговоря на всичките ваши желания“.

Аз ви желая да завършите с първата фаза на вашия живот - с молитвата, с моленето, и да започнете е вто-

рата фаза - да искате. Докато човек греши, молитвата е необходима за него като средство за лекуване. Когато говоря за лекуването, подразбирам, че човешката душа трябва да се очисти от онези наслоявания, утайки на греха и като се изчисти от него, минава във втората фаза.

Та сега вие ще искате, а като завършите с искането, ще дойде нещо по-хубаво. Какво ще бъде това нещо? Идната година, като видя, дали очите ви са отворени или не, ще ви кажа какво ще бъде това, което е по-хубаво от искането. През тази година искам от вас три неща: да хлопате, да търсите и да искате. Не искам нито един от вас само да се моли.

И тъй, желая всички Божии благости да ви посетят тази година и да внесат мир и радост в душите ви!"

А едновременно е това хубаво пожелание от нашия благ Учител отвън салютите известиха пристигането на новата 1928 година. Всички поздравихме Учителя е целуване на ръка, благодарихме му и много радостно се поздравихме помежду си.

*

Отново започнаха беседите, бликащ извор на Мъдрост, Истина и Любов. Пишем старателно в тетрадките великата мъдрост на вековете:

„На каквото и стъпало на развитие да е човек, трябва да коригира своите възгледи, даже и да е божество".

„Да любиш някого, значи да спомагаш за развитието на неговите хубави мисли, чувства, идеи. А да възпитаваш, значи да отстраняваш неблагоприятните условия".

„Да бъде човек чист, той трябва да бъде такъв и в сън, и в будно състояние“.

*

Ние пишем великата мъдрост на вековете, мислим и пишем великото знание в умовете, в сърцата и в душите си и не забелязваме как лети времето. Измина страхотната зима. Докато премина разстоянието от ул. „20 април“ до ул. „Оборище“, краката ми премръзваха. Цял един час в път. Но нищо. Беседата възстановява моето добро разположение. Ето и пролетта приближава. Още е доста студено, но на Изгрева ние ще празнуваме първа пролет. Нали си имаме салон. Вече е завършен - е хубави големи прозорци.

22 март 1928 г., 5 часа сутринта

Още е тъмно, а ние поединично и на малки и по-големи групи се отправяме нагоре по шосето. Отиваме на Изгрева. Там ще посрещнем празника. Салонът е празнично приготвен. Хората - празнично настроени. Учителя говори върху изгревите на слънцето.

„Тази година, каза той, трябва да имате предвид законите на природата, в които цари абсолютна свобода, и нашите отношения към тези закони.“

Какво нещо е привидно разбиране на известна Божествена идея? За да дойдете до Божествените идеи, вие трябва да започнете най-първо от елементарните, от видимите, от чисто физическите работи. Забележете на-

пример, при яденето храната, която слиза в стомаха, върви по свой определен път, но при движението си надолу тя среща и един кръстопът. Преди да слезе храната в стомаха среща отворствието на дихателната система и ако попадне там, последствията ще бъдат лоши. Това не е правилно движение, това не е правилен път в движението на храната. Тя трябва да отиде на своето местоназначение.

Дойдем ли до човека, и в неговия живот има две разклонения: едното води към физическия свят, а другото - към духовния, към невидимия свят. Затова, след като се приеме храната по физически начин правилно, настъпва друг процес: тази храна трябва да се смели и възприеме от организма така хубаво, че човек да изпитва от това голяма приятност. След това трябва да стане процес на разделяне: чистата храна, превърната в кръв, да се изпрати на цялото тяло, да разнася живота, а нечистата храна, т. е. части от храната, която не се съгласява с човека, да се изхвърли навън. Тази част от материята казва: „Аз съм на особено мнение, аз мисля другояче, не като вас". И тогава човекът по един деликатен начин казва: „Щом сте на особено мнение, свободни сте да вярвате в каквото искате, да живеете според вашето мнение; ето, вратата е отворена, заповядайте навън!"

Онази част от храната, която е съгласна с човека, минава в белите дробове, оттам в мозъка и образува мисълта. Значи до известно място и двата вида материя - и тази, която се съгласява с човека, и тази, която не се съгласява, вървят заедно, а после се разделят.

В духовния живот има три пътя, по които човек или неговите енергии вървят: по пътя на неговата воля, по

пътя на неговото сърце и по пътя на неговия ум или интелигентност, или тъй наречения път на човешкия дух. Това са три пътя, три отделни живота, през които Божествената енергия слиза на земята. Тия три пътя сега са необходими за вас. Между тия пътища има абсолютно съгласие. Храната, която възприемате по пътя на вашия ум, трябва да слезе във вашето сърце и после във вашата воля. Ако храната върви по пътя на вашата воля, после трябва да се качи в сърцето и оттам в ума. Отдето и да възприемете храната, два пътя я чакат: тя ще върви или по низходящ, или по възходящ път.

Когато говорим за Божествената мисъл, подразбираме човешката глава. Когато говорим за сърцето, подразбираме душата, тъй както се проявява на земята. Когато говорим за волята, подразбираме физическия човек, т. е. законите, които съществуват във физическия свят. Ние не можем да изменим тия закони. Когато хората казват, че физическият живот е несъвместим с духовния, това е тяхно специфично разбиране. Между физическия и духовния свят няма разединение, те са в абсолютно съгласие. Когато казват, че между физическия и духовния живот няма нищо общо, това говори за погрешните схващания на хората, които са резултат от известни натрупвания от миналото в мисълта. И днес човечеството трябва да се освободи от тия натрупвания, от тези криви разбирания. Животът на плътта, материалният живот, както днес го схващат хората, наистина няма нищо общо с духовния живот. Но ако разберем материалния живот тъй, както е даден от Бога, той е красив живот. Божествено разбиране трябва да имаме за материалния живот!

Та казвам: В света има три изгрева. Първият изгрев е изгряването на физическото слънце. Това слънце всички посрещат: и хора, и животни, и растения. Няма живо същество по лицето на земята, което да не посреща физическото изгряване на слънцето.

Вторият изгрев е духовният - изгревът на слънцето в духовния свят. То е в момента, когато нашето слънце е в зенита. Често запитват защо хората живеят повече физически, материален живот, отколкото духовен? Причината за това е, че тогава човек се намира в тази фаза на своя живот, когато слънцето на физическия свят е в своя зенит, в най-голямата си сила. Тогава той е богат, щастлив, намира се обкръжен от слава и величие. Той е силен, радва се на живота и се весели, не мисли, че идва залез на това слънце. В този момент на живота му изгрява духовното слънце, но ярка е светлината на физическото слънце, заслепява човека и той не може да види тази мека, приятна светлина, що носи слънцето на духовния живот.

Третият изгрев е Божественият - изгревът на слънцето в Божествения свят. Това е моментът, когато физическото слънце залязва. Днес хората, които не са разбрали още физическия изгрев на слънцето, отиват да наблюдават залеза, т. е. Божествения изгрев, но не го виждат, не го възприемат и казват: „Залезе слънцето.“ Не, те още не са готови да разберат какво значи залез на слънцето. Залезът на физическото слънце подразбира изгрев на Божественото. Залезе ли слънцето, хората трябва да се радват, че Божественото слънце изгрява. Обаче те, като не разбират това нещо, казват: „Залезе нашето слънце!“ Не, не е залязло слънцето, но

е изгряло в Божествения свят. Това значи: човекът, който се е намирал в своята слава и величие, слиза от това място и започва да възлиза към Божествения свят.

Старите хора, които не разбират този нов живот, казват: „Залезе нашият живот, залезе нашата младост, старини дойдоха!" Казвам: Старият човек е дете на Божествения свят. Той е залязъл за физическия свят, но е изгрял за Божествения. Когато остарееш, ти си Божествено дете. Когато си на 40 - 50-годишна възраст, ти си дете на ангелския свят. Когато си на 4 - 5 години, ти си дете на физическия свят. Тъй трябва да схващате различните възрасти във вашия живот. Вървите ли по тоя естествен път, ще знаете, че до 7-годишна възраст вие сте дете на физическия свят; от 7 - 14 години вие сте дете на ангелския свят; от 14 до 21 години сте дете на Божествения свят. Ето защо, когато човек стане на 21-годишна възраст, всичко решава лесно, много е смел в постъпките си - Бог е с него.

От 21-годишна възраст нагоре тия периоди на живота се повтарят отново. От 21 до 28-годишна възраст човек се намира във втората фаза на физическия си живот. Той започва да мисли как по-добре да нареди живота си; пожелава да се ожени, да си направи къща. Намира жена, оженва се, раждат му се деца и заживява физически живот. Всички казват за него: „Този човек стана материалист." От 28 до 35-годишна възраст той започва да мисли и да живее по-духовно. Казва: „Човек не трябва да мисли само за материални работи, но трябва да се погрижи и за духовното, за умственото възпитание на децата." Сега той се намира във втората фаза на ангелския живот. От 35 до 42-годишна възраст човек се нами-

ра във втората фаза на Божествения живот. Той вече се предава на истинско служене на Бога.

От 42-годишна възраст нагоре човек наново навлиза във физическия живот, но вече в третата фаза на този живот, а именно - физическия живот на Божествения свят. Този живот продължава от 42 до 48-годишна възраст. От 48 до 55-годишна възраст човек се намира в третата фаза на ангелския живот. И най-после от 55 до 63-годишна възраст той е в третата фаза на Божествения живот. И след тази възраст пак се повтарят тия фази на живота, с все по-нови и нови постижения и придобивки на познания.

Тази година аз искам всички да видите духовното слънце, погледът ви да бъде насочен към него. Както виждате, на хоризонта вече се е зачервило. Това показва, че вятър ще има. С тази червенина природата казва: „Човек трябва да мисли!“ Червеният цвят е признак на война. Затова природата казва: „Ти ще воюваш, но който воюва, трябва да мисли!“ Не мислиш ли, не можеш да воюваш правилно. Който не мисли във време на воюването, той ще бъде бит, ще го ранят и в резултат на това ще му турят на гърдите кръст за храброст и ще го произведат герой. Получи ли една, две рани, този човек започва да мисли. Питам: Струва ли човек да се бие и да получи толкова рани? Не, не заслужава човек да се бие; от последствията на своите постъпки той ще се научи да мисли правилно.

Сега желая у всинца ви да се зароди през тази духовна година силно желание за вътрешна светлина, с която да работите непринудено: физическите работи стават с принуждение; духовните работи стават по съгласие,

а Божествените работи стават по абсолютна свобода. Знаете ли какво нещо е абсолютна свобода? Господ не обича да вижда своите деца, заляти в сълзи. Той има особено мнение за тия деца, които плачат. Когато човек плаче, то е все едно, че го заливат с вода. Щом Бог те види със сълзи на очите, Той се радва, че си се окъпал. Вие ще кажете: Буквално ли трябва да се разбира това нещо или фигуративно? - В Божествения свят няма никакви символи, никакви фигури. Там едновременно ще видим и формата, и съдържанието, и смисъла. Ти виждаш тяхната форма, опитваш тяхното съдържание и използваш техния смисъл. Схващаш ли всички тия неща, ще имаш и всичкото Божествено благо. Днес, понеже хората са деца на земята, те не са достигнали още до онова велико разбиране на духовния живот и затова често се обезсърчават. Но трябва да знаете, че при всяко ваше обезсърчение, по-напредналите ви братя са с вас. Това показва, че имате висок гост у дома си. Когато имате такива високи гости, а нямате достатъчно хляб, нямате някоя кокошчица да заколите, вие се стеснявате и казвате: „Сега ли намери време този гост да ни посети? Не можа ли да дойде или през пролетта, или през лятото, ами дойде през зимата?" По аналогия на това от невидимия свят ви идват високи гости и тогава, когато вие не ги каните. Вие се стеснявате, че няма е какво да ги гостите. Някога вие искате да ви посетят, а те се отказват.

Та когато казваме, че трябва да се обичаме, когато говорим за Любовта, ние всякога подразбираме ония наши приятели от невидимия свят, които са дошли да ни посетят. Под думите „невидим свят" не трябва да под-

разбирате свят без никаква реалност. Този свят е десет пъти по-реален от физическия. Когато говорим за Любовта, ние подразбираме нашите приятели от невидимия свят, които ни посещават в известна епоха на нашия живот повече, отколкото във всяко друго време. Тогава ние сме радостни, мощни. Когато дойдат тия гости при нас, те носят със себе си най-възвишени мисли и чувства, вземат участие във всички наши нужди и ни дават най-възвишени упътвания. Вие имате крива представа за ангелите, за светиите, за тия ваши възвишени приятели, мислите, че те са заети само с възвишени работи и не се интересуват от човека, не се занимават с дребни работи. Не, дойде ли един ангел при тебе, той се интересува и от дребните неща на твоя живот. Когато обичаш някого, знаеш какви са неговите очи, уши, знаеш с какви дрехи се облича, каква шапка носи, какви обуца носи и намиращ, че всичко в него е красиво.

Същият закон е верен и по отношение на любовта на нашите приятели от невидимия свят. Когато един твой приятел от невидимия свят ти дойде на гости, той вижда всичко хубаво в тебе. Не само това, но когато тия приятели идват при вас, те водят със себе си по десет камили, натоварени с подаръци. Като влязат в двора ви, те започват да разтоварват камилите, свалят от тях куфарите и ги внасят в дома ви. Там отварят куфарите и започват да раздават подаръци на вас, на майка ви, на баща ви, на братята и сестрите ви и след като постоят 5 - 6 дни у вас на гости, всичките ви работи се уреждат. Вие трябва само да чакате и да не се безпокоите. Ако нямате с какво да ги угостите, те ще извадят от куфарите си всичко, което е необходимо.

Сега вие може би се смущавате, че физическото слънце изгря, но аз ви говоря още, понеже духовното слънце не е изгряло. Всички вие трябва да се стремите да имате вътрешно разположение, да наблюдавате изгряването на духовното слънце. Всичко трябва да вършите е Любов. Любовта е закон, който съществува между частите и цялото. Бог е Любов, т. е. Той е цялото, затова се проявява между ангелите и между хората като части на цялото. Любовта започва с хората. В това отношение хората са началото, а ангелите са краят на Божията Любов. Бог е средоточие на Любовта. Всеки, който не започва с човешката любов, той не може да разбере ангелската. Дайте ход, дайте възможност на всяко благородно чувство в човешката душа да се развива. Този е естественият път, по който може да се върви в Божествения свят.

Любовта има много форми, чрез които може да се проявява, но кой докъдето е дошъл в Любовта, да отвори сърцето си свободно, както той разбира, за да развие хубавото, красивото в себе си. Само така ще се избавите от много неприятности, от много болести. Причината на болестите у хората се дължи на подпушване на чувствата, на въздържане в проявлението на Любовта. Всички болести в света като ревматизъм, ишиас и ред други, са в резултат на подпушване в чувствата. Дайте ход на Любовта! Не я подпушвайте, не я спирайте! Ще кажете: „По какъв начин да я пуснем?" По най-правилен начин, но Божествен начин. Ако пуснете Любовта да тече през нас, ще направите по-малко погрешки, отколкото ако я спрете в нейния път. Не пуснем ли Любовта на мине през нас, ще се явят болести, нещастия, които Бог после

ще изправи чрез ред страдания. Затова казвам: Дайте ход на Любовта, свободно да се проявява! Любете свободно, както Бог люби. Само свободният човек може да люби. Без свобода любовта не може да се проявява. Свободен човек е само онзи, който е намерил Истината. Такъв човек проявява Любовта разумно. Няма ли свобода в Любовта, тя не е разумна. Често се говори за правилна обмяна на енергиите. Аз подразбирам разумна обмяна на енергиите на Любовта. Питам: Като се разговарят двама души разумно, това не е ли любовна обмяна на резултати у тях? Като се срещнат двама души и си разменят разумни погледи, това не е любовна обмяна на разумното у тях?

Та казвам: Всички трябва да се стремите да се избавите от ония криви разбирания, които са наслоени във вас от миналото. Те ще дойдат, но аз не искам да говоря за тях, нито пък вие да се спирате върху тях; не ги разказвайте никому, но ги разглеждайте като един естествоизпитател и кажете: „Тези неща не са мои, те са останали от някога. Аз зная, че в Божествения свят, в който живея, Любовта се проявява навсякъде, във всички свои отношения." Започнете най-първо да проявявате любовта си към най-близките ваши приятели, после разширявайте любовта си повече, но никога не изнасилвайте себе си.

Вие казвате: „Как да проявим любовта си?" - Наблюдавайте как постъпва слънцето и се старайте да придобиете неговия характер. Питам: Слънцето интересува ли се от мнението, което хората имат за него? Като изгрее сутрин, слънцето започва да раздава навсякъде и на всички, като казва: „Нека дойдат всички, които се

нуждаят от мене." Какво мислят хората за него не се интересува, понеже не очаква да му дадат нещо, а само дава. Така се проявява Божественото - дава и заминава. На другия ден, като изгрее, постъпва по същия начин. Слънцето никога не казва: От толкова години ви топля и осветявам, платете си данъка! Обаче хората продават, използват енергията на слънцето. Как? Например дърветата, въглищата съдържат слънчева енергия и хората скъпо я продават. Отивате при дърваря и казвате: „Дай ми от благословението на слънцето." Той ви пита: „Колко ще платите за него?" Ето де се проявява човешкото. И вие започвате да се пазарите: давате 400 или 350 лева за един кубически метър дърва, а 600 - 700 за тон въглища. За колко време ще ви послужат тия дърва или въглища? При това колко души ще могат да се отопляват, ако се наредят около една камина?

Следователно, когато ние говорим за човешката любов, подразбираме дървената любов и любовта от въглищата. И едната, и другата любов са дошли от слънцето, но силата им трае за няколко часа само. Като се турят в огъня, осветляват, отопляват за малко време и после изгасват. Искате ли да поддържате тази любов, на ново купувате дърва и въглища. Ако мислите да прекарате живота си с тази любов, ще има пушек, сажди, кюнците ще се запушват, ще дими и често ще трябва да ги чистите. Който не върви по методите на тази любов, дим и пушек в къщата му няма, стените на стаите ще бъдат чисти, бели, никаква пепел, никаква сгурия няма да остава и кюнците на печката няма да се запушват.

Аз желая на всинца ви да няма дим и пушек из стаите ви, стените ви да бъдат чисти, кюнците ви отпу-

шени и горенето в печката да бъде пълно. В бъдеще, когато науката дойде до положението да превръща непълното горене в пълно, без никакъв дим и пепел, животът на хората ще се подобри. Днес всички аномалности в света произтичат от дима. Като наблюдавате човека с неговите съвременни разбирания, той може да се уподоби на огъня, който гори.

Слънцето вече изгря! То преподава сега своите уроци. Вие трябва да имате осветление и отопление по методите на слънцето - без дим и без пепел. Стаите ви трябва да са чисти, кюнците - отпуснени и Божествената любов да тече свободно през вас. По този начин всички ще бъдете здрави. Днес не може да се помогне на някои хора. Защо? - Защото те са подпушени, спрели са Божествената Любов. На всеки човек, който може да се отпусне, който люби, може да се помогне. Как може да му се помогне? - Чрез вярата. Тя е велик Божествен закон. Любовта започва е вярата. Началото на Любовта, т. е. първата бримка, с която тя започва, това е вярата. Тя е първата бримка на човешката интелигентност, на човешките разбирания. От вярата вървите към Любовта. Ако искате да прогресирате и в този, и в бъдещия свят, и в живота, трябва да любите.

Сега аз не искам да пресилвам нещата, не казвам, че вие не обичате, но вашата любов трябва да се филтрира, да се пречисти, да стане Божествена. Вие имате любов, но искате тя да бъде свършена. Вие имате знание, от толкова години учите и работите, но знанията ви трябва да бъдат истински, положителни. Вие имате и сила, но силата ви трябва да стане още по-голяма. В Писанието се казва: „Трябва да растем от слава в слава,

от сила в сила, от Любов в Любов". Това е велик закон за развитието на Божественото у човека.

Като ви говоря така, вие казвате: „Тия неща са непостижими." Не, тия работи са постижими, но не със средствата и с възможностите, с които вие разполагате. Например вие не можете да съберете водата на морето в един малък съд. Можете ли да съберете всичката вода от един малък извор в чашата си? - Не можете. Вие вземате само толкова вода, колкото може да събере вашата чаша. Оттук казвам: Нашата задача не е да разберем Любовта, но да опитаме Любовта. Който иска да разбере Любовта, той не е поставил задачата си научно. Ние сме дошли в света само да опитаме Любовта. Ще я опитаме и веднъж, и дважд, и сто, и хиляда, и милиони, и безкрайно пъти. Като казвам, че ще опитаме любовта безконечно пъти, вие се плашите. Не се плашете от думата „безконечно". Тази дума подразбира, че Любовта ще се опита във всичката своя пълнота, във всичката ѝ цялост, както Бог се проявява. Един ден, като завършите своята работа на земята, ще чувствувате, както Бог чувствува, ще мислите, както Бог мисли. Тогава Господ ще ви повика, ще ви потупа по рамото и ще ви прати да създадете една нова вселена. Казвате: „Какво да правя сега, след като свърших своята работа на земята?" Щом сте опитали Любовта във всичките ѝ проявления, ще правите слънчеви системи. Като отидете в другия свят, Господ ще ви даде работа. Ще ви накара да въздействувате на всички ония по-малки същества от вас, които Той е създал.

Сега вие седите в къщи и, ако сте жена, казвате: "Много съм скована, мъжът ми ме е вързал." И мъжът казва: „Много съм скован, жената ме е вързала." Каз-

вам: Щом опиташ Любовта във всичките ѝ проявления, жената ще ти даде свободен билет, ще пътуваш навсякъде, където искаш, ще извървиш милиони километри. По същия начин и мъжът ще ти даде свободен билет за пътуване.

И тъй, сега поздравявам всички ви с новия изгрев на слънцето! Пожелевам ви да бъдете радостни и весели, а не, след като излезете оттук, да изгубите радостта си. Бъдете всякога радостни! Стремете се да придобиете такава радост и такова веселие, които никой да не е в състояние да ви отнеме.

*

След хубавата беседа направихме утринните упражнения на снежната поляна. Бяхме така радостни. Днес е 22 март - първият ден на пролетта!

А вечерта на същият ден - вечеря. Колко е богата вечерята в този ден!

- Защо? - ще запита някой. - Защо вечерята в този ден е по-богата?

Вдигам рамене, не мога да отговоря на този въпрос. Аз виждам хляба по масите по-хубав, плодовете по-хубави, услугите на сестрите и братята - по-топли и по-чистосърдечни.

Хлябът е по-хубав, защото Бог го е погледнал, плодовете са по-хубави, защото Бог ги е погледнал, и хората са по-хубави, защото свише Бог ги е погледнал.

А Учителя, тих, скромен и величествен в своята бяла дреха, седи пред богатата трапеза, отчупва от предложения му хляб и раздава.

- Погледни - ми прошепва моята сестра - колко е хубав, колко е мил, колко е велик! - И добавя със светнали от радост очи: Чрез Учителя говори Христос.

20 април 1928 г., петък, 5,10 часа сутринта

Първа лекция на младежкия окултен клас в нашия нов, светъл и слънчев салон на Изгрева.

Първата лекция от Учителя в нашия салон е озаглавена „Будният ден“. Каква радост изпитвахме в този пръв тържествен час! В 5 часа сутринта - беседа в салона на Изгрева. Един час път е от моя дом в София до Изгрева. Но как неусетно минава този един час! „Търсете Господа, е казано, на ранина.“ И ние Го търсим на ранина, дишаме Го на ранина, за да Го чуем на ранина. Велик живот!

Беседите на Младежкия окултен клас се определят вече на Изгрева, в петък, 5 часа сутринта.

Учителя говори и му е приятно! Ние приемаме словото, слушаме и ни е приятно! Имаме салон! Първите слънчеви лъчи заиграват върху стената над Учителя. Колко е хубаво, че сме на Изгрева в този ранен час, че слушаме беседа!

Учителя завърши лекцията е думите: „Една свещена идея трябва да изпълва умовете и сърцата на всички хора: да се въдвори ред и порядък в света, да се приложи Божията любов, да се прегърнат всички хора като братя, като синове на един Баща. Ако доброволно не стане това, насила ще ви заставят. Дошло е време да се въведе Божествен ред и порядък в света.

Какво виждате след земетресението, което стана преди няколко дена? Всички хора, бедни и богати, напушнаха къщите си, излязоха вън на палатки или на открито. Богати, красиви къщи, с всички удобства станаха необитаеми. В това отношение и бедни, и богати се приравниха. Всички хора пазят живота си. Те разбират, че най-ценното нещо, което им е дадено, е животът. Обаче той може да се запази само с доброто и правдата. Праведни хора се търсят днес, и то не десет, но стотици и хиляди. Праведните, добрите и разумните ще спасят света от ударите на земетресенията и от ударите на съдбата. Бъдете готови всеки момент да срещнете Бога, великия Баща, с Любов. Христос казва: „Блажен е онзи роб, когото господарят намери, че прави това, което му е заповядал." Това значи: „Бъдете будни да посрещнете новия ден, новия живот, който иде в света."

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

*

Животът на Изгрева става все по-интересен. След лекцията не бързае да се завърнем по домовете, да отидем другаде по работа или в учебните си заведения. Някои остават - да поработят нещо из градината, да почетат за изпити или по друг повод.

Един ден, когато бях на чешмичката, виждам, че се задава група.

Учителя! - трепна сърцето ми. Защо сърцето трепва всякога, когато очите видят Учителя? Защо всички, които го придружават, са със светнали от радост очи?

Един брат ми каза: „Бях тук, за да чета, предстоеше ми изпит. Един ден сестра Савка дойде при мен и любезно ми каза: „Брат Христо, Учителя те вика“. Зарадвах се, затворих книгата и ето ме пред Учителя.

- Може ли - ме запита Учителя - да дойдете с нас на чешмичката? Той е така любезен и деликатен!

- Да, Учителю, мога, - отговорих смутен и зарадван.

Взех инструменти и тръгнахме. Разчистихме около коритцето на чешмата. Пролетните дъждове всякога развалят украсата.

Колко сила ни дава Учителя, когато работим. Само защото е с нас и защото ни гледа, радост изпълва сърцето и полита душата. А и обича да се шегува. С какво майсторство ни развеселява."

Братът не съжаляваше, че е затворил книгите. Той знаеше, че тъкмо по време на изпита Учителя ще му помогне. Ще му изпрати светлина и сила, всичко прочетено ще му стане ясно и той ще отговори спокойно и уверено на зададените въпроси.

Всеки знае, че времето, в което живием, епохата и присъствието на Учителя са нещо необикновено.

Велик празник!

*

Брат ми Петър-Асен страда от язва в стомаха. Язвата често го безпокои. Връща се един ден в къщи за обед и казва на всички:

- Не питате Учителя за мен, затова ме боли!

- Щом пожелаеш, веднага ще го попитам.

- Мисля, че трябваше досега да го направите - допълни той с леко недоволство.

Това недоволство, което прояви моя брат, беше оправдано. Защото ние отдавна трябваше да съобщим на Учителя за това заболяване. Все още не смеехме да го безпокоим за наши работи.

Веднага след обета и след като брат ми отиде на работа, майка ми се приготви и отиде на Изгрева. Срещна Учителя и му каза за тревогите на Петър-Асен.

- Няма нищо - казал Учителя. Да си измие довчера краката с топла вода и ще мине.

Връща се брат ми в къщи весел и се смее особено.

- Защо си така особено усмихнат? - го запитва майка ми, която дава вид, че не е излизала от къщи.

- Зная, зная - отговаря той. Ти си ходила при Учителя.

Майка ми отклонява отговора, а той продължава:

- Ходила си, беше точно 16 часа. Почувствувах една ръка, която обхвана областта на стомаха и отне нещо. И вече не ме боли.

Действително майка ми е била при Учителя точно в 16 часа.

Всеки ден, всеки час, към Изгрева се отправят хора; по всяко време на Учителя се изказват болки, задават се въпроси.

Тук Учителя е свободен. Човек може да го срещне по двора, в градината или при чешмичката. Където и да е, той ще облекчи или примахне болката ти, ще те насърчи да снемеш тежко физическо или духовно бреме. А ние виждаме и учим всеки ден готовността да се помага.

Три пъти в седмицата сме горе - на Изгрева. Ставаме преди 4 часа и точно в 4 тръгваме. Пътят от улица „20 април“ до Изгрева е един час. Далече е и от „Опълченска“ 66 (Също около един час път), а и от много други места. Но ние ставаме леко, с младежки ентузиазъм и с радост! Всички сме млади! От децата до старците - всички с еднакъв трепет минаваме шосето и преди 5 часа сме в салона. И с нетърпение очакваме банкета, който Учителя ще ни даде - богат духовен банкет!

Салонът е препълнен. Очакваме Учителя. Вратата хлопва, дървената стълба поскърцва и ето, че той влиза в салона, празнично облечен и елегантен. После отива на катедрата, откъдето говори. Слушаме го захласнати и озарени от неговото излъчване.

След като е приключил беседата, Учителя става и тръгва с лека походка към вратата. А ние започваме да осъзнаваме, че все още сме на земята, слизаме от висините, в които словото му ни е извисило.

Живеем вече на Изгрева. Учителя е тук и редовно изнася беседи и лекции. Но ние, младите хора около него, все още не сме се установили тук. Занимаваме се с университетски лекции и изпити. Някои работят в града като чиновници, други като учители или работници. Но вече се появяват малки къщички, в които каним тези, които все още нямат подслон. Какъв красив живот! Каква обхода! Да се чуди човек Изгрева в България ли се намира или в най-културната страна на света.

Някоя сестра живее на палатка, няма си още къ-

щичка. И отива на работа в града. Ше завърже връзките на палатката си и толкова. И мисъл даже не ѝ минава да скрие часовника си или току-що получената заплата. Тя знае - на Изгрева нищо не се губи.

Друга сестра пък няма палатка. Дошла да прекара няколко дена на Изгрева. Носи само някои от най-необходимите неща. Преди да си замине, като не желае да обременява никого, тя прибира вещите си под един бор. Окачва дрехите и храните на някой клон и спокойно ги остава за ден-два. Тя знае - дали са ценни или обикновени нещата ѝ, в новото селище нищо не се губи, тук всичко е еднакво ценно.

А ако някой случайно изгуби нещо в района на Изгрева, той не го и търси. Който го намери, сам ще потърси стопанина.

Под едно дърво отдавна стоят стомничка, една чаена чаша, лъжичка и едно чердже. Техният стопанин рядко се ползва от тях. Къде ли е той? - Той работи в града, но мисли за Изгрева. И притуря след няколко дена чайниче и кошничка за продукти. И той иска да събира дом на Изгрева. И ще го събере. Нека нещата му стоят тук. Те ще се увеличат, няма да намалеят.

А Учителя гледа на всичко това с надежда, е вяра и Любов и търпеливо чака. Ще има ли новото селище подходящия външен облик, такъв, какъвто той го желае? Или всеки ще задоволи своя вкус? Може би още никой не се е досетил, че трябва да пита Учителя, в който е най-хубавия план за Изгрева. Бъдещето ще покаже. Сега ние плуваме в океан от светлина, свобода и Любов и още не можем ясно да различаваме нещата.

Дано намерим пътя!

Поканихме Учителя у дома на вечеря. Нашето петчленно семейство с още няколко сестри и братя си устройхме прекрасен празник. Учителя беше мил, много сърдечен и разположен. А ние - радостни. Изобилието на плодове по масата говореше за любовта ни към нашия гост.

Моят брат докара Учителя вкъщи с автомобил, а по-късно по същия начин го изпроводи до Изгрева. Това му беше приятно, а за нас бе голяма радост.

НА ВРЪХ МУСАЛА

Беше през лятото на 1922, когато потеглихме към най-високия връх в България и най-високия връх на Балканския полуостров - 3080 м над морското равнище¹. Беше Петровден, именният ден на Учителя. От-

¹ Веднаж при разговор Учителя казва: „Върхът Мусала е по-висок от 3000 м.“ Един от присъстващите, учен брат, възразява, че Мусала не надвишава 3000 м надморска височина. При друг разговор в присъствието на същия брат Учителя пак твърди, че Мусала е висок над 3000 м. Същият брат отново опонира. Но наскоро се случва следното: Братът чете в един вестник, че научна група е минала през България и според нейните изследвания връх Мусала е висок 3080 м. Братът се засрамва за своето „знание“, отива на Изгрева и се извинява на Учителя.

Случваше се някой брат да вземе думата от устата на Учителя и да започне да „обяснява“. Учителя скромно ще го изслушва, после по някакъв начин ще хвърли светлина върху проблема, след което „знаещият“ се коригира.

празнувахме именния ден на Учителя на най-високия връх на нашата родина, на Мусала - Божии връх.

Изкачваме се смели, решителни, като опитни алпинисти, а то повечето от нас не са се качвали дори на Витоша.

Върхът е още наполовина скрит под снежната си покривка и ние се изкачваме по стръмен снежен склон.

Чувстваме се повече от алпинисти, нали сме с Учителя! Носят ни крилата на Любовта!

Имахме хубав слънчев изгрев и след кратък прес-той се върнахме.

Паметно беше отиването ни през лятото на 1922 г. на връх Мусала.

През лятото на 1923 г. беше незабравимо.

През лятото на 1924 г. беше неописуемо.

През лятото на 1925 г. беше слънчево.

През лятото на 1926 г. беше прекрасно.

През лятото на 1927 г. беше приказно.

През лятото на 1928 г. беше богато.

След събора Учителя продължи лекциите все така вдъхновено, изобилно и неуморно. Казвам продължи, а то все едно, че не бе прекъснал. Прекъсваше понякога, но то бе прекъсване само за отсъстващите. Други в същото време го слушаха с радост и го гледаха с възхищение.

За слушателите дните минават светкавично. В неделя имаме беседа в 10 часа, след това, в сряда, лекция в 5 часа сутринта и в петък в 5 часа сутринта също лекция, но за младежкия окултен клас. Мисълта е толкова интензивна, че ежедневната работа остава само за част от съзнанието, а всичко друго е ангажирано, погълнато от

светлата мисъл на Учителя, от животворната му Любов и от диамантената му воля. Учителя е същевременно и ученик, най-редовният, най-преданият и най-изпълнителният ученик.

Тук са изнесени лекциите на общия окултен клас: „Акустика на съзнанието“, „Без прегради“, „Какво са разбрали?“ и ред още лекции и беседи е прекрасна мисъл и много, много знания.

Ние слушахме думите на Учителя: *„Всеки човек разполага с ум, сърце, воля, душа и дух, сред дарби и способности, които трябва да развива. Има ли тия неща в себе си, той е богат. От усилията, които ще направи за развиване на дарбите и способностите си, зависи неговото бъдеще благо.“*

„Всички на работа! Кой където е седнал, под него има заровено голямо богатство. Стани, вдигни камъка, на който си седнал, и започни да копаеш. Извади оттам богатството и започни съзнателно да работиш. Във всеки човек е скрито голямо богатство - неговите дарби и способности, които той трябва да разкопава и обработва. Не губете времето си! Всеки на работа! Турете старите методи настрана и приложете новите. Старото учение сте опитали вече. Опитайте новото учение, новите методи и вървете напред!“

И всеки търси, намира, работи и прилага.

*

Учителя още не е събрал своите ученици около себе си. Ето една сестричка пристига болна. Че ако е здрава, тя ще бъде на работа. Кой разрешава на здравите да работят? - Да работят върху себе си, тоест да учат? Но

тя пристига болна и остава на Изгрев. Това е Верка. И някои други, като Димитринка, отначало не се чувстваха добре. Но Учителя е велик. От нищото той прави нещо.

*

Колко много иска и моята сестра да остане на Изгрева, но тя е учителка. Затова пък се радва, че може да прилага в своята работа новите методи на Учителя. И има резултат. Може ли Любовта да не роди Любов? Може ли при Любовта да не се родят успехът, обходата, взаимопомощта? Тя се увлича в работа си, а аз ѝ пиша на 25 ноември 1928 г.:

Мила Мариш,

Зная, че не обичаш да прескачаш и да не чуеш неделна беседа. А ето вече две седмици те няма. Защо? Пращаме ти една топла нощница, кашкавал и други неща. Пращам ти няколко мисли от Учителя.

Сряда. "Всеки човек е предназначен за известна служба в космоса. Значи трябва да намери своя първичен план и да може да се реализира. Когато човек намери своето предназначение, той усеща едно проблясване. Христос нарича това новораждане."

„Учителят трябва да съдейства на ученика, но ученикът трябва да учи."

„Гениалните хора идват да дадат подтик на човечеството. Който дава подтик, той може да се сметне за гениален. А това не значи да напишеш една книга. Един чист живот, чиста мисъл и чувство са дали вече този подтик".

„Ще се стремите към постоянна връзка с Бога. Годината 1929 благоприятства за такава връзка."

Петък. Продължаваме разглеждането на произведенията на Толстой и Юго. „Немислимо е човек да се бори със себе си. Човек трябва да бъде зрител на борбата, която става в него. Ако вземе участие, ще пострада, а ако чака, колкото и да трае тази борба, тя ще свърши в негова полза."

„Всеки трябва да има своята магическа пръчица - вярата в Бога. Когато ви питат вярвате ли, ще казвате: Вярвам във водата, която пия, във въздуха, който дишам, вярвам, че ходя по земята, вярвам в светлината, която осветлява моя път. Но за своята магическа пръчица няма да казваш никому.

Това, че дишаме, че пием и ходим, го вярваме еднакво, но всеки го разбира и спазва различно."

Петю беше в неделя шофьор. Много хубаво беше облечен. Много му приличаше новият костюм.

Мама и тати са добре.

Учителя е отлично.

Всички те поздравяваме сърдечно. - Т.

ВРЪЗКА С БОГА

1929 г.

Салонът е празнично осветен. Всичко грее от чистота и светлина - и хора, и предмети. Всички очакват Учителя. И той пристига. Сяда на централното място пред трапезата. Там вече са се наредили по-възрастните

братя и сестри. И вечерята започва. Аз обаче не виждам какво има в моята чиния, а съзерцавам красотата на обстановката и светлината, която се лее в изобилие, и се радвам. Все пак се храня и успявам да приключа вечерята заедно с всички присъстващи.

Концертът започва. Редуват се изпълнения на сестри и братя и на музикални състави от сестри и братя. Едни рецитират стихове, в повечето случаи това са самите автори, други пеят - солово или придружени от оркестър или само от пиано, трети се представят като инструменталисти. Времето изтича неусетно докъм 23 часа. Тогава всички по един особен начин нагласяваме очите и ушите си, затихват в очакване умовете и сърцата ни. Време е Учителя да говори. Той каза:

„Сега ще прочета 6 глава от Евангелието на Матей, а за новата 1929 година всеки сам да си прочете 21. Като размените местата на числата 2 и 1, ще получите числото 12. Какво означава числото 12? Числото 12 е идеал на човешката душа за един разумен, мъдър живот. Числото 21 е израз на великата любов, която осмисля нещата, която носи безсмъртие.

Годината 1929 показва две важни неща за човека. Първо, тя определя пътя, по който човек трябва да върви. Кой е този път? - Божественият. Второ, тази година показва методите, чрез които човек може да ликвидира със своята карма и да подобри положението си. В 1929 година има две деветорки, сумата на които дава числото 18 - емблема на егоизма в човека. Тъй както се развива човек днес, в своето човешко естество, бил той мъж или жена, е егоист. Защо? - Докато човек мисли само за себе си, за своето лично благо, за своето добро, за своята сво-

бода, за наука и знания само за себе си, той е егоист човек. Сега могат да се родят много противоречия - да кажете: Не трябва ли човек да бъде учен? - Да. Човек трябва да бъде учен, но каква наука трябва да владее? Каква наука има в лисиците. Каква наука има във вълците, змиите? Или каква наука е тази, науката за задушливите газове? Всичко това не е наука. Истинска, положителна наука е тази, която създава условия за проява на живота, която е за подобрене на живота; истинска наука е тази, която внася в душата на човека Любов, Мъдрост, Истина и Правда. Каква наука има в това, дето Мойсей хвърли плочите, на които били написани Божиите заповеди? Каква наука има в това, да знаят хората, че Мойсей изгори златното теле, на което евреите се кланяли. Той турил праха от изгореното теле във вода и накарал евреите да я изпият. Какво означава това? Истинската наука не седи в знанието на тези факти, но в разбирането на дълбокия смисъл на тези факти. С тази постъпка Мойсей е искал да каже на евреите, че човек може да познае Бога само след като изпие, след като съвършено изгуби своето злато, т. е. своето богатство и осиромашее. Докато човек има златно теле, което държи като идеал на своята душа, той не може да познае Бога. Затова, който има пари, трябва да ги изяде и изпие, докато най-после каже: Наживях се вече. След това той ще започне да се учи, да се моли, да търси Бога.

При сегашното положение, в което човек се намира, той посвещава цели 16 години, докато свърши университета, а след това търси начин как да осигури живота си. Днес повечето мъже и жени се женят, нареждат си работите, деца се раждат и си отиват, но при все това

работите им остават неуредени. Покажете един човек в света, на когото работите да са напълно уредени! - Няма такъв човек. Най-после, като видят тия хора, че не могат да наредят работите си, казват: „Нищо, като отидем на онзи свят, там всичко ще се нареди!" Питам: Кой от вас има опитността, да е разбрал от своя земен живот, баща или майка, дядо или баба, какво има на онзи свят? Всички заминали мълчат. Значи единодушно казват: „Не е позволено да се говори по този въпрос". Чудна работа! Не било позволено да се говори Истината. Кога мълчи човек? - Когато има да дава. Обаче, когато има да взема, той говори. Когато казваме, че човек е лош, че греши, разбираме, че той е свободен. Само свободният човек може да греши. Но като греши, той става роб на греха и по такъв начин сам се ограничава, сам се подчинява на закона на ограничението, който не му носи добро. Исква ли човек да излезе из този закон, той трябва да работи за придобиване на своята свобода.

И тъй, два закона съществуват в света: закон на ограничението и закон на свободата. Свободата се проявява по два начина, но последствията на тия прояви са различни. При първия начин, в желанието си да бъде свободен, човек греши и по такъв начин се заробва. Това показва, че този човек не е готов за тази свобода. Например някой човек е беден. Тази сиромашия го ограничава, а той иска да бъде свободен. Отива при един, при втори, при трети богаташ, моли да му помогнат, но всички го пъдят. Най-после той казва: „И аз искам да бъда свободен човек! Моето достойнство се уронва от това положение, в което съм изпаднал". Намира тогава отук-оттам 500 - 600 лева, купува си един револвер и 12

патрона, пресреща на пътя някой богаташ, посочва му револвера и му казва: „Чакай, сега ще ме разбереш кой съм. Или ще дадеш, каквото имаш в джоба си, или ще останеш на мястото.“ Богатият веднага дава, каквото има, и в този случай се заробва, изпада в ограничения; бедният пък сега е свободен. Обаче законите на държавата са против крадците. Веднага улавят този крадец, вземат парите му, а него турят в затвор. Значи той е бил временно свободен, а после го ограничават.

Вторият начин, по който може да се придобие свободата, е чрез правене на добро. Доброто значи води човека от заробването, от ограничението, в което се намира, към свобода. За пример даден човек е заробен от някакво ограничение, но е богат, има много пари. Той започва да дава пари на този, на онзи, помага им и по такъв начин си спечелва много приятели. Като спечели приятели, с това той придобива и свободата си. Човек трябва да дава по закона на Любовта, да знае кому колко да дава. Защо? - Понеже всеки ден, всяка година има свои определени задължения. Задълженията произтичат от факта, че всички хора са органи на Божественото тяло. Щом живеем в Бога, ние сме негови функции. В това отношение ние трябва да бъдем носители на Божествените мисли и чувства.

Ще ви задам следните въпроси: Колко трябва да яде човек? - Колкото му е нужно? Как се храни организмът? - Когато кръвта минава през клетките на организма, всяка клетка задържа от нея само толкова, колкото ѝ е необходимо, а излишната част от кръвта остава да върви нататък из организма, да продължава своя път. Клетките в човешкия организъм нямат хамбар, в който

да складираат излишъка от храната. Ако клетките си направят хамбар, веднага ще се яви болестта. Най-първо човек трябва да се заеме със задачата да учи всички свои кираджии, всички свои близки, които живеят в него, да не правят хамбари. Докато в тялото на човека няма хамбари, той е здрав и млад. Някой казва: „Как може да се живее без хамбар?" Защо е необходим хамбар на човека? Ще кажете, че докато човек има пълен хамбар със запазена храна, гладен няма да остане. Питам: Ако вие сте човек, пълен е магнетическата сила на Божията Любов, ще имате ли нужда от хамбар? - Няма да имате. Отдето минете, вие ще привличате хората и гладен няма да останете никога. На какво се дължи това привличане? На вътрешната красота на този човек. Такъв човек е умен, добър, с по-високо съзнание от това на обикновените хора.

Та казвам: Когато човек говори, няма правила по кой начин трябва да говори. Начинът, по който аз правя доброто, не е общ за всички хора. Този начин е специален за мене. Може би аз имам обичай да правя добро сутрин, други - на обед, а трети - вечер. При това в тия три момента от деня и начините за правене на добро са свършено различни. Всеки човек има особен час, особен ден, в който той прави добро. Мнозина казват, че когато човек прави добро някому, трябва да му каже една сладка дума. - Не. Човек може да направи добро и без да каже сладка дума. Например имало един гагаузин търговец в Бургас, който правил добро, без да казва сладка дума на човека. Напротив, той даже се отнасял грубо към тия, на които правил добро. Когато дохождал някой просяк в дюкяна му, той го изгонвал, нахоквал го,

като му казвал: „Махни се оттук, очите ми да не те видят!" Просякът си излизал тъжен, наскърбен. Този търговец имал силно развита съвест и щом просякът се отдалечавал, той веднага изваждал от касата си 10 - 15 лева и хуквал да го гони ту в една, ту в друга улица. Най-после го настигал в някоя затънтена улица, посмушквал го малко и му казвал: „На, вземи тия пари!" След това се връщал в дюкяна си доволен.

По същия начин и съдбата постъпва с нас. В първо време, като този търговец, тя ни пъди от дюкяна си и после ни намира в някоя затънтена улица, смушка ни малко и туря 20 лева в джоба ни. Ако вие мислите, че светът ще ви посрещне с лаврови венци, лъжете се. Да, в началото може да има лаврови венци, но в края, бъдете уверени, че ще има развенчаване. Мислите ли, че онази певица, която е била посрещана на сцената с венци и ръкопляскания, утре, като изгуби гласа си, ще има същия прием? - Не, друга някоя ще дойде на мястото ѝ, а първата ще се гърчи от мъка, че мястото ѝ е заето. Всичко това е привидно така. Сегашният живот е преходен и това ни най-малко не трябва да ни обезсърчава. То е метод на възпитание. На земята още не е дошъл онзи истински идеален живот, към който се стремим.

Често казват: „Човек трябва да прави добро" - Да. Човек трябва да прави добро, но доброто в широк смисъл на думата не съществува на земята. И Любовта в този смисъл не съществува на земята. На земята има прояви на Любовта, но конкретно като велика мощна сила тя не може постоянно да живее в човека. Ако Любовта би живяла постоянно на земята, нямаше да има затвори от единия до другия край на земята, щяха да се

чуват само песни и веселби. Някой казва: „Аз обичам еди-кого си, любя го!" Това е само частична проява на Любовта, но самата Любов още не е дошла. Ако това е наистина самата любов, питам: Как можеш днес да обичаш този човек, а утре да му измениш. Каква е тази любов? Казано е в Писанието: „Любовта никога не отпада". Понеже Бог е Любов, Той нито се изменя, нито се променя. Казавате: „Ние се стремим към Бога". - Щом се стремите към Бога, трябва да имате в съзнанието си само една идея за Бога, а именно: „Бог е Любов", която нито се изменя, нито се променя.

В човека се различават две съзнания: човешко и Божествено. Човешкото съзнание кара човека да се обижда, когато нещо не е по волята му. Той започва да се гневи, сърди се на този, на онзи, иска да си отмъсти, недоволен е. След това Божественото съзнание започва да му говори: „Прости на тия хора, дето не ти угодиха. Слабости имат, затова са сгрешили!" Тия две съзнания в човека вървят паралелно. Бог в нас ни учи как трябва да живеем, но ние казваме: „Господи, засега Ти стой малко настрана. Ние имаме своя теория, която трябва да приложим в живота си, да видим тогава какви резултати ще даде!" Господ отстъпва и казва: „Добре, приложете вашата теория!" Докато ние съдим хората, работата върви добре, но щом почнат да ни съдят, работата ни тръгва зле. Казано е в Писанието: „Който съди, съден ще бъде, с каквато мярка мерите, с такава ще ви отмерят!"

Ние не говорим за външните прояви на човека, но за проявите на човешкото съзнание. За нас е по-важно съзнанието на човека, а не това, какви думи е казал.

Когато съзнанието на човека е раздвоено, той минава за лош човек. В момента, когато съзнанието на някой човек или светия, или на някой ангел се раздвои, имаме лоши прояви. И обратно, в момента, когато съзнанието на кого и да е се съедини, имаме добри прояви. Десет пъти на ден човек може да бъде светия, праведен и десет пъти на ден може да бъде грешник. Много писатели, поети пишат за Любовта, за доброто в света. За доброто, както и за Любовта, не се съди само по външните прояви на човека, но се вземат предвид вътрешните мотиви, вътрешните подтици за проявлението на Любовта към някого или за правене добро някому. Как мислите, добро ли ви прави банкерът, когато ви дава 20 000 лева с 4 % лихва? Има ли той любов към вас? - Докато му изплащате редовно полиците си, вие сте честен, почтен човек пред него и той ви обича. Престанете ли да изплащате полиците си, вие сте безчестен човек, вагабонтин и той престава да ви обича. Казват, че най-идеалната любов на земята била майчината, изобщо родителската. Какво виждаме обаче? Достатъчно е синът или дъщерята да не изпълнят желанията на родителите си и те изменят своята любов към тях. Значи любовта на майката и бащата към децата се изменя; също тъй се изменя любовта на децата към техните родители. Гледате някое малко дете прегръща майка си, радва ѝ се, не може без нея, но колкото повече расте, любовта към майка му охлажда и когато това дете порасне, стане голям момък, той казва на майка си: „Ти повече не ми трябваш. Аз ти благодаря за всичко, което направи за мене. Отсега нататък аз ще правя същото за друга някоя". Това са специфични прояви на Любовта, но човекът не е в тях. Това състоя-

ние на човека е отчасти подобно на състоянието, в което се намират рибите. Една риба снася хиляди яйца и ги оставя на произвола на съдбата. Тя не се грижи повече за тях. За кое по-рано да се погрижи? Има ли рибата любов към тия хиляди яйца? Следователно, когато някоя майка не обича своя син, тя атавистически преживява състоянието на рибата. Тази любов е рибешка. Наблюдавайте някой сом, движи се из водата, мърда мустациите си, дано улови някоя жертва, да я глътне.

През тази година от всички се иска правилна философия на съзнанието. За да оправят хората работите си, кога и да е, все трябва да дойде една година, подобна на 1929, чиито сбор от цифрите да даде числото 21, или обратното на него - 12. Все трябва да дойде една година, която да съдържа две деветорки. Какво е значението на цифрите, които образуват 1929 година? - Числото 1, т. е. единицата, означава неизменното, Божествено начало на нещата. Числото 9 показва различните възможности у човека за добро и за зло. Числото 2 представлява егоизма в човека, който е причина за спорове, неразбирания между тях и т. н. Когато съберете $1 + 2 = 3$. Тройката е процес на равновесие. И сега, когато извадите 3 от 9, т. е. от доброто, ще получите 6, което показва, че човек трябва да напусне злото, егоистичното в себе си и да дойде в Божествения живот.

Единицата е закон на мъдростта; двойката - закон на Любовта. Ако боравите с Любовта без Мъдростта, непременно ще направите някоя погрешка. Всеки от вас е имал, па и сега има по един или повече приятели, които обича. Питам: След като сте дружили няколко години с тях, не сте ли си казали някоя обидна, горчива дума? -

Казали сте си. И какво правите след това? - Дадете си гръб един на друг и след време се помирите. Отде придобихте този навик? Какво правите пък, когато обичате някого? Обръщате лицето си към него, искате и той да ви гледа, и вие него да гледате. Който не ви обича, гърба си обръща към вас, а който ви обича, лицето си обръща към вас. Според окултизма адът и небето се различават именно по това. Като отидете в ада, ще видите, че всички негови жители обръщат гърбовете си към Бога и казват: „Не искаме да знаем за Бога!“ Отидете ли в небето, там всички жители обръщат лицето си към Бога. Следователно в ада няма изгрев, там съществува вечен залез. В небето обаче има вечен изгрев, понеже всички обръщат лицата си към Бога. Залезът е символ на изгубената Любов. Щом слънцето залезе, и Любовта се изгубва. Изгревът е символ на намерената Любов.

През тази година вие ще имате отношения на вземане-даване с ред същества, някои добри, някои лоши, защото са от разни степени на развитие. Ако сте умни, ще се ползвате от всички; ако сте глупави, повече ще страдате. И глупавият има известна интелигентност, но във всичките си пътища той е своенравен, вследствие на което има повече изпитания и страдания. Глупавият се мисли за божество, затова често иска да изменя Божия план на нещата. Кой човек до днес не е изказал своите протести против Бога - защо го е поставил в това общество, защо го е пратил на земята между тези родители, защо не му е дал голямо богатство, много знание и здраве. Глупавият мисли, че Господ трябва да се занимава само с него; той да заповядва, а Господ да изпълнява. Умният, любящият човек се познава по следното ка-

чество: той разбира постъпките на онзи, който го обича, и знае какво иска да каже чрез тях. Казвате: „Мъчно е да се познае кой ни обича!“ - Да, разумен, любящ човек трябва да бъдеш, за да познаеш кой те обича.

Мнозина казват: „Труден е духовният път!“ Според мен най-лесният път е духовният, но ако го знаят, разбира се. Не го ли знаят, няма по-мъчен път от духовния. Духовният човек е прозорлив, той знае от кого да иска, той знае и как да иска. За изяснение на мисълта си ще ви приведа следния пример. Един цар в древността обичал често да се дегизира, като се обличал в прости, обикновени дрехи, а неговите слуги се обличали като генерали. И така се разхождал из града сам, без никакви слуги, да проучва живота на своите поданици. Един ден, тъй преоблечен, царят се разхождал със слугите из своя палат. В това време един просяк успял да се промъкне в палата на царя и започнал да проси милостиня от слугите му. Като погледнал към царя, отминал го и си рекъл: „Какво ще искам от тебе? И ти си беден като мен.“ Тъй постъпват много от съвременните хора: искат помощ от слугите на царя, от самия цар не искат. Като дойдат до него, погледнат го и си казват: „И ти си като нас беден, нищо не можеш да ни дадеш!“ - И си заминават. Но вие трябва да се изправите именно пред човека, облечен в дрипи. Той е дегизиран като беден, но е богат човек. Само той може да ви помогне в трудното положение, в което се намирате. Това се отнася до съзнанието на човека. Това, което е облечено, наперено и вдига шум в човека, то е неговият слуга. Ти от него нищо не търси. Дойдеш ли обаче до онова, което отвън е просто облечено, спри се там и кажи своята дума, своята молба само един път.

То ще ти помогне. То е Божественото в човека. Ако знаете да Му говорите, няма да остане желание, което да не ви се изпълни. Когато желанията ви не се изпълняват, това показва, че вие искате помощ от вашите генерали, облечени хубаво, с външен блясък. Тия генерали нямат нищо в себе си, те не могат да ви помогнат - и те са бедни като вас.

Та казвам: Тази година ще се научите да различавате господаря от слугите, царя от неговите генерали. Това значи човек да познава себе си. В човешката душа се крие Божественото съзнание, което, за да намери човек и да му иска помощ, в него трябва да утихне всяка буря, всеки шум, да изчезне всяка завист, злоба, всяко съмнение, маловерие и т. н. Изчезне ли всичко това от човека, той се поставя в положението на едно разумно дете, което чува и разбира тихия глас на Бога в себе си. Пророк Илия беше смел човек, изкла 400 души, след което трябваше да прекара 40-дневен пост в планината, да изкупи греховете си. Тука обаче той можа да чуе Божия глас. Бог му се яви по три начина: в бурята, в огъня и в тихия глас. От бурята и от огъня той се уплаши и избяга, но като чу тихия глас, закри лицето си и позна Бога.

Тази година аз ви пожелавам да чуете тихия глас на Господа във вас. Той носи красивото, великото, мощното в света. Когато този глас дойде в човека, тогава неговият характер е създаден вече. Тогава се проявява и неговата сила. Тихият глас прави човека силен и богат. Само благият човек може да бъде добър.

Българският писател Пенчо Славейков казва: „Парице, парице, всесилна царице: с тебе в рая, без тебе - на

края." Парите означават разумността в човека. С тази пословица Славейков иска да накара хората да мислят. Той бил голям философ.

И тъй аз ви пожелавам да получите доброто, което новата година носи. Онези, които идват отгоре, ви казват: „Тихи бъдете!" Миналата година ви казах да имате отворени очи, а тази година ви казвам да имате отворени торби, та кой как мине, да тури нещо в тях. Не са ли отворени торбите ви, никой нищо няма да тури. Всеки да закачи торбата си на рамото и през цялата година да седи отворена. Торбата ви трябва да бъде отворена! Какво представлява тази торба? - Човешкото сърце. То трябва да бъде отворено за светлината. Няма по-хубаво нещо от това, да има човек връзка с Бога, с възвишени и разумни същества! Те са тил на новия живот.

Сега, поздравявам ви с новата година! Старата и новата година ще бъдат заедно до 22 март. До това време старата година ще предаде всичко на новата. Понеже новата година се ражда сега, тя е още малко, голо и босо детенце, за което трябва да се погрижите: да го облечете, обува и дрехи да му направите.

Нека тия думи ви послужат като ребус за разрешение."

24 часа

Честита Нова година! - казва стенният часовник.

Честита Нова година! - казват топовните гърмежи отвън.

Честита Нова година! - казваме всички с целуване

ръка на Учителя ни благ. С най-голяма радост се поздравяваме и си пожелаваме да се реализира желанието на Учителя.

*

Учителя започва да ниже перли и диаманти, най-прекрасни бисерни слова в огърлицата на 1929 година. Беседи и лекции се редуват с най-голяма Любов, с Мъдрост и Истина, а ние поглъщаме с жажда словото, окриляни от неговата жива сила.

*

Голяма е светлината на Словото. Тя прониква до най-потайните кътове на стария живот и той сам съзира своите недъзи. Започва борба. Духовенството надига глас против новото учение. Започват уволнения на всички, които приемат новото.

Моята сестра е учителка. Зимата е страхотна. През тази година и морето замръзна. Попът научава, че в неговия район има учителка с нови възгледи и работи е всички средства да я отстрани. В училището отива инспектор. Той е изненадан от нейната прилежност и от любовта ѝ към работата. Тя е открила и обзавела трапезария за децата, на които в големия студ е трудно да се завръщат за обяд по домовете си. Но вместо да пише в своите документи това, което е видял, инспекторът подписва акт за уволнение. После казал на колегите си: „Не можах да срещна госпожицата.“ Така в най-страхотната зима моята сестра трябваше да се завърне в София.

Брат ни отиде да я доведе и да я подкрепи. Тя изживя много тежко раздялата е децата и е работата си, в която беше влюбена.

*

Сутрин ставам в 4 часа и излизам от дома, за да присъствувам на лекциите на Учителя, които започват в 5 часа. Моят баща се безпокои и има защо. Градът, заснежен и студен, в този ранен час е съвсем безлюден. А аз минавам по шосето през боровата гора. А по него няма жива душа.

След като сестра ми се завърна у дома, баща ми се успокои. Сега нямаше да бъде сама по пътя към Изгрева през боровата гора.

С дните моята сестра позабрави тревогите си и тъгата ѝ по децата и училището попремина. Но тя разбра, че няма да я върнат на служба. Изненадата беше голяма и тя я преживя доста силно, та от това дори и сърцето ѝ се разстрои. Но сега друго я радваше - че ще бъде постоянно при Учителя и ще има възможност да слуша всичките му беседи.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Предговор.....	3
Пътят към Изгрева.....	8
Съборът във Велико Търново, 1922 г.....	18
1923 г., Изгрев.....	26
За морето.....	30
Мисията на Учителя.....	34
Вторият подарък на Учителя.....	37
С поглед към Изгрева.....	38
Младежки събор.....	45
Реферат от брат Георги Радев.....	48
1926 г., Велико Търново.....	89
Гимнастически упражнения.....	119
Събор в София.....	126
Учителя.....	142
Ученичка в школата на Учителя.....	145
1927 г. Едно утро.....	153
Учебната 1927 - 1928 г.....	157
Любов към Бога.....	162
На връх Мусала.....	187
Връзка с Бога.....	191

Теофана Савова

ЛЕТОПИС НА ИЗГРЕВА
(първо издание)

Редактор *Вихра Рускова*
Худ. редактор *Валентин Проданов*
Компютърно оформление *Павел Желязков*
формат 60/84/16. Печатни коли 26.

Цена лв.

Издателска къща „АЛФА-ДАР“ - София
Печат - „СТАНДАРТИЗАЦИЯ - ПРИНТ“ ЕООД